virtual project

BIBLIOTECA POLIROM

Chuck Palahniuk

Autorul romanului-cult *Fight Club*

Rant

virtual-project.eu

POLIROM

Rant

Chuck Palahniuk

POLIROM

Colecția BIBLIOTECA POLIROM este coordonată de Bogdan-Alexandru Stănescu.

Chuck Palahniuk, *Rant: An Oral Biography of Buster Casey*

Copyright © 2007 by Chuck Palahniuk All rights reserved

© 2009 by Editura POLIROM, pentru prezenta traducere

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României: PALAHNIUK, CHUCK

Rant. O biografie în viu grai a lui Buster Casey/ Chuck Palahniuk; trad, și note de Bogdan Perdivară. – Iași: Polirom, 2009

ISBN 978-973-46-1367-0

I. Perdivară, Bogdan (trad.)

82 1.111(73)-31 = 135.1

Printed in ROMANIA

Chuck Palahniuk

RANT

O biografie în viu grai a lui Buster Casey

Traducere din limba engleză și note
de Bogdan Perdivară

virtual-project.eu

POLIROM

- 2009 -

Supranumit „portdrapelul generației nihiliste”, prozatorul american Chuck Palahniuk s-a născut în 1962. Primele sale două cărți, trimise unor editori din New York, au fost refuzate. La fel se va întâmpla și cu romanul *Fight Club,* respins inițial pentru că a fost considerat „prea întunecat și prea riscant”. În loc să-i mai estompeze tonul, Palahniuk îl va duce la extrem. Publicat în 1996 și devenit un roman clasic al literaturii *underground, Fight Club* este la ora actuală, în opinia criticilor și a publicului cititor, una dintre cele mai originale și mai provocatoare cărți scrise în ultimul deceniu al secolului XX.

În 1999 Palahniuk publică *Supraviețuitor* (în pregătire la Editura Polirom) și *Monștri invizibili,* iar apoi *Sufocare* (2001), *Cântec de leagăn* (2002), *Jurnal* (2003), *Bântuiții* (2005), *Rant* (2007) și *Snuff* (2008). A mai publicat o carte de amintiri și însemnări de călătorie, *Fugari & refugiați* (2003), și un volum de eseuri, *Mai ciudat decât ficțiunea* (2004). Până în prezent, în colecția „Biblioteca Polirom” au apărut romanele *Fight Club* (2004), *Sufocare* (2004), *Jurnal* (2006), *Bântuiții* (2007), *Cântec de leagăn* (2007), *Monștri invizibili* (2008) și *Rant* (2009).

Rant este, așa cum o spune și subtitlul cărții, „o biografie în viu grai a lui Buster Casey” – numele real al personajului central, despre care aflăm încă de la început că este faimos, că pare a fi murit și că a provocat o epidemie de proporții gigantice, ce a ucis milioane de oameni. Palahniuk construiește povestea protagonistului său într-un mod inedit, din fragmente de istorii orale, opinii „științifice” și relatări ale celor ce l-au cunoscut. Rant este, pe rând, copilul care descoperă o sursă misterioasă de monede de aur și dă peste cap economia orășelului său natal, puștiul dotat cu un simț olfactiv extraordinar, elevul care se lasă mușcat de șerpi, păianjeni și orice alte animale și insecte, adolescentul rebel implicat în jocuri periculoase și apoi țapul ispășitor – dar și eroul – responsabil de răspândirea super-epidemiei de rabie.

Pas cu pas, autorul creează cu măiestrie un decor distopic impresionant, cel al unei societăți împărțite în Oameni de Zi și Oameni de Noapte, amintind de eloii și morlocii lui H.G. Wells. Narațiunea dinamică, detaliul șocant și imaginația debordantă a lui Palahniuk fac din *Rant* un roman cuceritor, o poveste surprinzătoare atât prin evoluția, cât și prin finalul ei.

Pentru tatăl meu, Fred. Leander Palahniuk. Priviți în sus când mergeți pe trotuar. Vă rog.

V-ați dorit vreodată

să nu vă fi născut?

Nota autorului: Această carte este scrisă în stilul unei istorii orale, formă care necesită intervievarea unei largi varietăți de martori și compilarea mărturiilor lor. De fiecare dată când surse multiple sunt chestionate în privința unei experiențe comune, este inevitabil ca uneori ele să se contrazică unele pe altele. Pentru alte biografii scrise în acest stil, a se vedea *Capote* de George Plimpton, *Edie* de Jean Stein și *Lexicon Devil* de Brendan Mullen.

1. O introducere

Wallace Boyer (***vânzător de mașini*****):** Ca majoritatea oamenilor, nu l-am cunoscut pe Rant Casey{1} și n-am vorbit cu el decât după ce-a murit. Așa merge treaba cu mai toate celebritățile: după ce dau colțu', cercul de prieteni apropiați pur și simplu explodează. O celebritate moartă nu poate nici măcar să meargă până la capătul străzii fără să dea nas în nas cu un milion de amici foarte apropiați, pe care nu i-a cunoscut niciodată în viața lui.

Muritul a fost cea mai bună mișcare pe care-au făcut-o în cariera lor Jeff Dahmer și John Wayne Gacy. După ce Gaetan Dugas a murit, numărul partenerilor de sex care pretindeau că i-au tras-o a crescut nebunește.

Cum avea obiceiul să zică Rant Casey: Oamenii își clădesc o reputație luându-se de tine cât ești viu – sau ridicându-te în slăvi după ce te-ai dus.

În ce mă privește, eu stăteam în avion și văd că lângă mine șade un țărănoi. Are o caroserie ca la o rablă de mașină la care nici nu-ți vine să te uiți. Punctată cu urme de mușcături, ciupită și plină de crețuri, pielea mâinilor lui arată înfiorător.

Însoțitoarea de zbor îl întreabă pe țărănoi ce vrea de băut. Stewardesa îl roagă frumos să-mi dea și mie băutura: scotch cu gheață. Da' când văd degetele

alea de monstru, cu buricele mursecate, încleștate pe recipientul de plastic, știu că n-aș putea să-mi pun buzele în veci pe marginea paharului.

Cu epidemia asta, nu poți fi niciodată suficient de precaut. La aeroport, chiar dincolo de detectorul de metale prin care a trebuit să trecem, există un monitor de temperatură ca acelea pe care le-au folosit întâi ca să țină sub control gripa aviară. Cei mai mulți oameni, zice guvernul, habar n-au că-s infectați. Omul se simte în regulă, dar dacă monitorul țipă că ai temperatura prea mare, dispari în carantină. Poate chiar pentru tot restul vieții. Fără proces, fără nimic.

Ca să mă asigur, împing în jos masa pliantă și apuc paharul. Mă uit cum scotch-ul se face palid și apos. Gheața se topește și dispare.

Oricine își câștigă existența din vânzarea mașinilor o să-ți spună: Repetiția e mama învățăturii. În vânzările de mașini banul îți iese dacă-ți dezvolți relații amicale.

Oriunde-ai fi, poți să-ți exersezi abilitățile. O șmecherie bună ca să ții minte un nume este să privești pe cineva în ochi suficient de mult cât să le reții culoarea: verzi, căprui sau albaștri. Asta se cheamă un Obicei întrerupt: te ajută să nu mai uiți cum uitai.

Văcarul ăsta străin are ochii de un verde strălucitor. Verde de antigel.

Pe tot drumul dintre Peco Junction și oraș împărțim un braț de la scaun: eu la geam, el la margine. Nu mi-o luați în nume de rău, dar de pe

cizmele lui de văcar se tot cojește bălegar uscat. Favoriții ăia lungi i-or fi adus ceva păsărică prin liceu, dar acuma-s cărunți de la tâmple pân' la fălci. Ca să nu mai zic de mâinile alea.

Vrând să-mi exersez abilitățile de dezvoltare a unei relații amicale, îl întreb cât a dat pe bilet. Dacă nu-ți poți da seama de nevoile clientului și nu poți stabili ce anume îl face să zbârnâie, n-o să reușești în veci să-l convingi pe un străin care-și freacă coatele de ale tale în avion să ia în „proprietate mentală" un Nissan și cu atât mai puțin un Cadillac.

Ca să-i azvârli cuiva o mașină în brațe, o altă șmecherie e ca la fiecare dintre mașinile tale să programezi radioul în așa fel încât la prima poziție să ai un post cu muzică gospel. Numărul doi pune-l pe rock'n'roll. Trei – pe jazz. Dacă evaluarea ta îți arată că-i vorba de un tip pretențios, genul care dă ordine, îndată ce-ai descuiat mașina, pune radioul pe știri sau pe un post de dezbateri politice. Dacă-ți pică vreun purtător de sandale, apasă pe butonul pentru National Public Radio. Când învârt cheia în contact, radioul le spune exact ce vor ei să audă. La fiecare mașină din cele pe care le vând, al cincilea post e pe gunoi din ăla *techno-rave,* în caz că-și face apariția vreun puști de genul Vânător de Bușeli.

Verdele ochilor țărănoiului și rahatul de pe cizme sunt numite de vânzători „cârlige mentale". Întrebările care au un singur răspuns sunt „întrebări închise". Întrebările cu care îți faci mușteriul să vorbească, alea-s „întrebări deschise".

De exemplu: „Cât v-a costat biletul de avion?"

Şi, după ce ia o gură din propriul lui pahar de whiskey, omul înghite. Cu ochii fixați drept înainte, spune:

— Cincizeci de dolari.

Asta-i o întrebare închisă.

Un bun exemplu de întrebare deschisă ar fi: „Cum poți trăi cu mâinile alea groaznice, mâncate până la sânge?”

Îl întreb:

— Numai dus?

— Dus-întors, spune el, iar mâinile lui crăpate și încrețite îi duc spre față paharul de whiskey. Îi zice „ofertă de doliu”, adaugă țărănoiul.

Eu îl privesc, pe jumătate întors în scaun, ca să stau cu fața la el, și respir mai rar, ca să intru în ritm cu suișurile și coborâșurile cămășii lui de cowboy. Asta-i o tehnică numită Ascultare Activă. Străinul își drege vocea. Aștept un pic și mi-o dreg și eu, imitându-l – un lucru pe care un bun agent de vânzări l-ar numi „sincronizare” cu clientul.

Cu picioarele încrucișate în unghi drept, dreptul peste stângul, la fel ca el, zic:

— Imposibil. Nici măcar biletele *low cost* nu-s atât de ieftine.

Întreb:

— Cum de-ați obținut așa o ofertă?

Bea liniștit din paharul de whiskey și spune:

— Ce trebuie să faci mai întâi e să scapi dintr-un azil de nebuni. Apoi, zice el, trebuie să faci autostopu’ prin țară în lung și-n lat, fără să porți nimic altceva decât șlapi de plastic și o țoală de

hârtie, care nu stă încheiată la spate. Trebuie să ajungi doar un pic prea târziu ca să mai apuci să împiedici un violator de copii recidivist să-ți siluiască nevasta. Şi mama. Trebuie să crești un fiu apărut din violu' ăla și care colecționează un vagon plin ochi cu dinți căzuți. După liceu, puștiul tău cel dus cu pluta o șterge de-acasă. Intră într-o sectă care acționează doar noaptea. Își face mașina zob de cincizeci de ori și se combină cu un soi de prostituată care nu-i tocmai prostituată. Pe parcurs puștiul tău trebuie să declanșeze un flagel care să omoare mii de oameni, destui cât să ducă la declararea stării de urgență și îndeajuns ca să amenințe să-i dea jos pe cei ce conduc lumea. Şi, în ultimul rând, băiatul tău ar cam trebui să moară într-un infern de foc groaznic, unul din ăla gigantic, urmărit la televizor de lumea-ntreagă.

Zice el:

— Cam atât de ușor e.

Şi mai apoi:

— După aia, când te duci să-i iei corpul pentru înmormântare, zice el, turnându-și whiskey pe gât, compania aeriană îți oferă un bilet la preț special.

Cincizeci de biștari, dus-întors. Se uită la paharul meu de scotch, ce se odihnește pe masa pliantă, în fața mea. Cald. Gheața s-a topit toată. El spune:

— Aia o mai bei?

Îi zic:

— Servește-te.

Cam așa de repede ți se poate da viața peste cap.

Cam așa se face că viitorul pe care o să-l ai

mâine nu-i tot ăla pe care l-ai avut ieri.

Dilema mea: să-i cer sau nu un autograf? Încetinindu-mi respirația și potrivindu-mi astfel mișcările pieptului după ale lui, îl întreb: e rudă cu tipul ăla... Rant Casey? „Vârcolacul Casey”? Cel mai urât caz de Pacient Zero din istoria tuturor bolilor? „Superîmbolnăvitorul” care a infectat jumate de țară? „Sărutul Ucigaș” al Americii? „Turbatul” Rant Casey?

— Buster, spune bărbatul în timp ce mâna lui monstruoasă se întinde și ia scotch-ul meu.

Spune:

— Numele de botez al băiatului meu era Buster Landru Casey. Nu Rant. Nu Buddy. *Buster*.

Deja îi sorb cu privirea toate cicatricile și adâncițurile de pe degete. Fiecare încrețitură și fiecare fir de păr cărunt. Nasul meu înregistrează mirosul lui de whiskey și balegă de vacă. Cotul meu reține frecarea puloverului lui de flanel. Ştiu deja că o să mă laud cu străinul ăsta tot restul vieții. Agățat de fiecare secundă petrecută alături de el, conservând fiecare cuvânt, fiecare gest al lui, spun:

— Sunteți...

— Chester, zice el. Mă cheamă Chester Casey.

Așezat chiar lângă mine. Chester Casey, tatăl lui Rant Casey, Arma Biologică de Distrugere în Masă a Americii, armă ambulantă și vorbitoare.

Andy Warhol s-a înșelat. În viitor oamenii n-or să fie faimoși numai cincisprezece minute. Nu, în viitor toți or să stea lângă cineva faimos cel puțin cincisprezece minute. Mary Tifos, Ted Bundy sau Sharon Tate. Istoria nu înseamnă decât monștri sau

victime. Şi martori.

Așa că eu ce să spun? Spun:

— Îmi pare rău.

Spun:

— E tare nasol să-ți moară copilul.

Clatin din cap compătimitor...

Şi, după ce trage de câteva ori aer în piept, Chet Casey clatină din cap, iar după gestul ăsta nu mai știu sigur cine ține pasul cu cine. Care dintre noi s-a așezat primul cum s-a așezat. De parcă plimbărețul ăsta prin bălegar mă studiază. Mă copiază. Descoperă ce mă face să zbârnâi și-și dezvoltă o relație amicală. Chet Casey, legenda asta vie, îmi face cu ochiul.

Poate că-mi și vinde ceva. Nu inspiră niciodată de mai mult de cincisprezece ori pe minut. Dă scotch-ul peste cap.

— Oricum ai judeca toată povestea, zice el, înghiontindu-mă, e totuși o ofertă al naibii de bună pentru un bilet de avion.

2. Îngeri păzitori

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Simms (***istoric*****):** Copoiul e pentru Middleton ceea ce e vaca pe străzile din Calcutta sau New Delhi. În mijlocul oricărui drum de pământ doarme câte o corcitură de câine de vânătoare, care gâfâie la soare, cu limba scoasă și plină de bale. Un soi de semn blănos pentru diminuarea vitezei, fără zgardă sau tăbliță cu nume. Pudrat cu un praf de lut fin, suflat peste el de pe arătură.

Ca să ajungi la Middleton, trebuie să conduci patru zile fără oprire, adică – pentru mine – cea mai lungă perioadă de timp pe care am petrecut-o vreodată înăuntrul unui automobil fără să intru în coliziune cu un alt vehicul. Consider că ăsta e cel mai deprimant aspect al pelerinajelor mele.

Neddy Nelson (***vânător de bușeli*****):** Puteți să explicați cum se face că în 1968 paleontologul amator William Meister, care căuta fosile de trilobiți în Antelope Spring, Utah, a desprins un bloc de rocă sedimentară și a descoperit, în locul lor, urma veche de cinci sute de milioane de ani a unui pantof uman? Şi cum o altă urmă fosilizată de pantof, descoperită în Nevada în 1922, a ajuns să fie imprimată într-o piatră din era triasică?

Echo Lawrence (***vânător de bușeli*****):** Mergeam cu mașina spre Middleton, băgăm mare prin fututul ăla de teritoriu în toiul nopții, iar Cartuș Dunyun s-a apucat să dea cu pumnu-n butoane și să umble după un post de radio cu informații despre trafic. Să afle de fazele tari la care nu luaserăm parte. Buletine de trafic de dimineață sau de seară de peste oceane. Intersecții blocate și ambuteiaje din locuri unde-i încă ieri. Coliziuni fatale și mașini făcute acordeon pe autostrăzi unde e deja mâine.

Ciudat al dracului să auzi că nu știu cine a murit mâine! Ca și cum în momentul ăsta ai mai putea să-i dai un telefon la Moscova navetistului ăluia și să-i spui: „Stai acasă!”

De la Radio DRVR, „Grafic de trafic”: Dacă vă îndreptați spre est, pe șoseaua de centură Meadows, prin zona Richmond, așteptați-vă la un blocaj în trafic. Încetiniți și întindeți gâtul, ca să puteți privi îndelung și cu atenție un accident în care au fost implicate două mașini pe ultima bandă din stânga. Vehiculul din spate este un Plymouth Road Runner albastru-verzui din 1974, carburator cu patru clapete de accelerație și motor de o mie cinci sute de centimetri cubi, cu bloc motor compact de opt cilindri. Tapițeria originală alb-cenușie. Şoferul mașinii sport era o femeie superbă, de douăzeci și patru de ani, păr blond cu verde, care a suferit o fractură-dislocare a coloanei vertebrale cum scrie la carte în zona articulației atlanto-occipitale și secționarea completă a măduvei spinării. Un fel mai

pretențios de a numi o izbitură suficient de dură încât să-ți rupă gâtul.

Mașina din față a fost odată un New Yorker Brougham St. Regis de prima clasă, nedecapotabil, crem, cu două uși, bord cromat, făcut la comandă, și geamuri laterale modificate. O minunăție. Când treceți pe lângă ea și întoarceți capul, observați, vă rog, că șoferul era un bărbat de douăzeci și șase de ani, cu o banală fractură transversală a sternului, dublă fractură a coastelor și plămânii străpunși de coastele rupte, toate din pricina impactului cu volanul. În plus, îmi spun băieții de la ambulanță, hemoragie internă severă.

Așa că... puneți-vă centura și luați-o mai ușor. Pentru „Grafic de trafic" a transmis Tina Cumva...

Echo Lawrence: Am încălcat restricția de circulație după stingere și carantina impusă de guvern și am luat-o cu mașina peste toată-ntinderea aia de nimic. Io de șase pe locul mortului. Cartuș Dunyun la volan. Neddy Nelson în spate, citind nu știu ce carte și zicându-ne că Jack Spintecătorul n-a murit niciodată, ci a călătorit în timp ca s-o omoare pe mă-sa și să devină nemuritor, și-acuma e președintele Statelor Unite sau papa de la Roma. Parcă mai erau și niște teorii țăcănite, care demonstrau că OZN-urile sunt de fapt turiști umani care ne vizitează din viitorul îndepărtat.

Cartuș Dunyun (***vânător de bușeli*****):** Cred că am apucat-o spre Middleton ca să vedem toate locurile

alea de care ne povestise Rant și să-i cunoaștem pe cei pe care-i numea el „ai lui”. Părinții lui, Irene și Chester. Prietenul lui cel mai bun, Bodie Carlyle, cu care a mers la școală. Toate familiile alea de fermieri de tot căcatul, Perry și Tommy și Elliot, de care vorbea el în neștire. În cea mai mare parte a timpului vânătoarea de bușeli însemna de fapt că mergeam cu vreo mașină și stăteam de vorbă.

O adunătură de capete seci. Scopul nostru era să punem ceva carne pe istoriile pe care ni le povestise Rant. Așa-i că-i ciudat? Eu cu Echo Lawrence și cu Neddy în spatele Cadillacului ăluia Eldorado al lui. Mașina pe care Rant i-o cumpărase lui Neddy.

Da, și ne mai duceam să punem flori și alte chestii pe mormântu’ lui Rant.

Echo Lawrence: În timp ce freacă radioul, Cartuș zice:

— Ştiți că ratăm o Noapte a Gospodinei Microbiste numai bună...

— Nu în seara asta, răspunde Neddy. Uită-te în program. Astăzi era Noaptea Şcolii de Şoferi.

Cartuș Dunyun: Undeva departe, în fața noastră, o aschie de lumină brăzdează orizontul. Aschia se mărește până se face un ghem de lumină albă, apoi o jumătate de cerc și după aia un cerc întreg. O lună plină. În seara asta pierdem o Noapte a Lunii de Miere grozavă.

Echo Lawrence: În loc să dăm drumul la muzică, ne-am pus să spunem povești. Istorii pe care ni le zisese

Rant, despre cum a crescut el. Istoriile astea despre Rant trebuia să le punem cap la cap din amănunte pe care ne chinuiam să le scoatem la lumină din străfundul cel mai adânc al minții noastre. Şi așa, în timp ce fiecare se scormonea după ceva amintiri cu Rant, am mers și-am tot mers, legându-ne poveștile laolaltă.

Cartuș Dunyun: Şeriful din Middleton ne-a tras pe dreapta și i-am spus adevărul: porniserăm într-un pelerinaj, ca să vedem locurile de baștină ale lui Rant Casey.

În așa o noapte, când toată lumea din orășel dormea, micuțul Rant Casey făcea pe radioamatorul. Cu căștile pe urechi. Când era puști, într-o noapte ca asta Rant avea obiceiul să baleieze scala, căutând știri despre traficul din Los Angeles și New York. Auzea despre ambuteiajele și blocajele de circulație din Londra. Despre traficul îngreunat din Atlanta. Despre ciocnirile a câte trei mașini din Paris, relatate în franceză. Să învețe în spaniolă termeni ca *neumático desinflado* și *punto muerto*. Pană de cauciuc și ambuteiaj în Madrid. *Imbottigliamento*, cum se spune la ambuteiaj în Roma. *Het roosterslot,* cum i se zice în Amsterdam. *Saturation* – blocaj de circulație la Paris. Toată lumea invizibilă a domeniului circulației auto.

Echo Lawrence: Ei, hai! Să circuli prin câte un burg din ăsta de țărănoi între miezul nopții și răsărit înseamnă să riști. Poliția n-are altceva mai bun de făcut decât să se stropșească la tine cu sirena. Şeriful

din Middleton a ținut permisele noastre de conducere în lumina lanternei, timp în care ne-a turnat o predică despre orașele mari. Despre felul cum Rant Casey a fost omorât de mutarea la oraș. Despre orășeni, adică noi, care sunt toți niște criminali.

Şeriful etala un soi de fițe de om de frontieră, prins în filmul din capul lui, unde se credea John Wayne. Împerechează un sergent de instrucție cu un judecător din Vestul Sălbatic, apoi amestecă rezultatul cu un doberman și-o să-l obții pe șeriful ăsta. Umerii îi stăteau țepeni și drepți. Degetele mari de la mâini și le ținea înfipte la centură. Şi se hâțâna înainte și înapoi pe tocurile ciubotelor lui de cowboy.

Cartuș îl întrebă:

— A fost până acum vreunul care să vrea s-o omoare pe mămica lui Rant?

Şeriful ăsta purta o cămașă cafenie, cu o stea de tablă înfiptă în buzunarul de la piept, un pix și o pereche de ochelari de soare îndesați tot în buzunar și cămașa vârâtă în blugi. Pe stea era gravată inscripția „Polițist Bacon{2} Carlyle”.

Ei, hai! Care crezi că ar fi fost cea mai prostească întrebare pe care putea s-o pună Cartuș?

Neddy Nelson: Să-mi spuneți atunci cum de a descoperit fizicianul *sir* David Brewster în 1844 o pană de metal înfiptă în mijlocul unui bloc de gresie din devonian, vechi de peste trei sute de milioane de ani?

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Simms: Dacă zbori între New York și Los Angeles,

poți vedea Middletonul de sus și de fiecare dată te miri că într-un asemenea loc pot trăi oameni. Închipuiți-vă canapele păduchioase abandonate pe verande. Mașini parcate în curtea din față. Case pe jumătate smulse din temelii, clătinându-se pe piloni de beton, cu găini și câini ațipiți dedesubt. Dacă vi se pare că arată de parcă acolo ar fi avut loc un dezastru natural, asta-i doar fiindcă n-ați văzut cum era locul mai demult.

Neddy Nelson: Cum explicați faptul că o gospodină din Illinois, doamna S.W. Culp, a spart un bulgăre de cărbune și a găsit înăuntru un colier de aur?

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Simms: În ciuda decorului jalnic, în orășelele astea totul e foarte sexual. Doar indivizii care ajung foarte devreme la apogeul frumuseții și al sexualității rămân blocați aici. Tinerele și tinerii care se trezesc cu sâni și mușchi perfecți înainte să-și dea foarte bine seama cum să folosească puterea asta, iar apoi ajung însărcinate ori încleiați pe lângă casă. Ciclul amintit concentrează material genetic din cel mai bun în niște locuri cum nici nu visezi. Cum ar fi Middleton. Cuibușoare de idioți incredibil de atrăgători, care fac copii și apoi supraviețuiesc pe parcursul unei vieți de adult lungi și urâte. Numai Venus și Apollo. Zei și zeițe de provincie. Dacă Middleton a produs ceva ieșit din comun pe parcursul istovitoarei, plicticoasei și prăfuitei sale istorii, atunci produsul acela ieșit din comun a fost Rant Casey.

Echo Lawrence: „Motivul de bază pentru care oamenii pleacă dintr-un oraș mic”, avea obiceiul să spună Rant, „e fin’că în felul ăsta pot visa cu ochii deschiși că or să se-ntoarcă. Iar motivu’ pentru care stau pironiți acolo e fin’că în felul ăsta pot visa la plecare”.

Rant voia să spună că nimeni nu-i fericit nicăieri.

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Simms: Metafora centrală pentru putere în Middleton – și mai ales în familia Casey – era reprezentată de felul cum era pusă masa cu ocazia sărbătorilor creștine. La asemenea evenimente – micul dejun la Paști, cina la Ziua Recunoștinței și la Crăciun – membrii familiei erau împărțiți în două clase distincte. Adulții luau masa folosind veselă veche de porțelan, păstrată în familie de generații, cu farfurii cu chenarul pictat de mână, cu ghirlande de flori și margini aurite. Copiii stăteau la masa din bucătărie, de fapt nici măcar la o masă, ci mai degrabă la o adunătură de măsuțe pliante înghesuite laolaltă.

Echo Lawrence: În bucătărie totul era de hârtie – șervețelele, fața de masă, farfuriile –, așa că toate puteau fi strânse grămadă și azvârlite la gunoi. Când adulții familiei Casey se așezau să frângă pâinea, spuneau întotdeauna aceeași rugăciune: „Îți mulțumim, Doamne, pentru că ne-ai binecuvântat și ne-ai dat familia, mâncarea și norocul pe care le vedem în fața ochilor”.

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor

Simms: Membrii mai maturi ai familiei, dar care nu erau încă pironiți la masa copiilor, se rugau pentru salmonela. Pentru oase de pește înțepenite în gâtlejuri. Cei din generația mai tânără se luau de mână și se rugau pentru atacuri grave de apoplexie și pentru infarcturi.

Echo Lawrence: Rant avea obiceiul să spună: „Cea mai mare satisfacție pe care ți-o oferă viața e când ești în stare să te uiți peste umăr și să vezi oameni într-o stare și mai rea decât tine așteptând în spatele tău la coadă”.

Cartuș Dunyun: Înainte de nopțile Vânătorilor de Bușeli, când grupul nostru ieșea la cină, Green Taylor Simms rânjea disprețuitor și îl privea pe Rant cum mănâncă orice fel de mâncare cu aceeași furculiță. Rant nu era bătut în cap, ci pur și simplu n-a depășit niciodată stadiul lingurii de plastic.
Green obișnuia să-i spună pe la spate lui Rant „Huckleberry Fund”{3}.

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Simms: Domnul Dunyun se referă la Rant folosind numele de „Zâna Măseluță”.

Echo Lawrence: Fiți atenți aici. Pe la miezul nopții, în Middleton, io și cu Cartuș Dunyun am parcat la cotitura de la ferma lor, lângă o cutie poștală cu numele „Casey” scris cu vopsea pe ea. În mijlocul unor lanuri se vedea casa albă, cu o verandă lungă în față, acoperiș cu coama ascuțită și o fereastră de

mansardă deasupra verandei: dormitorul din pod al lui Rant, cu tapetul ăla cu cowboy.

Aproape de temelie cresc tufe și flori și iarba tunsă se întinde până la un gard cu ochiuri de sârmă. Vedem un hambar vopsit în maro, aproape ascuns de casă. În rest, lanuri de grâu cât vezi cu ochii, până la cercul plat al orizontului ce împrejmuie din toate părțile Cadillacul lui Neddy. Cartuș s-a apucat să chinuie radioul, vânând știri proaspete din trafic.

De la Radio DRVR, „Grafic de trafic”: Un simplu anunț. Fiți atenți la cele două mașini bușite de pe banda din dreapta, în direcția vest, la kilometrul 107, pe Autostrada Centrală. Ambele vehicule par să aibă în ele proaspeți însurăței, fiindcă au până și cutii de tinichea atârnate de barele din spate. Circulația e încetinită din cauza șoferilor care întorc gâtul ca să se uite la mirese și miri cum aruncă unii în alții cu tort de la nuntă. Atenție la domnișoarele de onoare și la orezul de pe șosea...

Echo Lawrence: Cartuș a adormit și sforăie, sprijinit de interiorul portierei șoferului. Aștept în continuare vreun semn că Irene Casey e încă vie și că nici un străin misterios n-a strangulat-o sau n-a înjunghiat-o mortal până acum.

Neddy Nelson: Să-mi spuneți cum a descoperit antropologul H. Reck în 1913 un craniu de om modern îngropat într-un strat din pleistocenul timpuriu de la Olduvai Gorge? Şi să-mi mai explicați cum de tot felul de cranii de oameni moderni au fost

scoase la lumină din straturi provenind din pleistocenul timpuriu și mijlociu la Buenos Aires, în Argentina, respectiv la Ragazzoni, în Italia?

Cartuș Dunyun: Am trecut prin cimitirul lor de doi bani, o încâlceală de buruieni tunse cu mașina ca să aducă a peluză, da' n-am putut da de mormântul lui Rant. Tare dubios. Am găsit într-o carte de telefon numele prietenului lui cel mai bun, Bodie Carlyle, apoi am dat peste rulota lui la capătul unui drum de pământ. Era îngropată în buruieni până la nivelul ferestrei și un pitbull în lanț lătra în curtea nepietruită. Asta se întâmpla cu câteva ore bune înainte de răsărit. Nici măcar n-am ciocănit la ușa rulotei.

Echo Lawrence: S-o lăsăm baltă. N-am văzut-o deloc pe Irene Casey. Nici măcar nu i-am bătut la ușă. Din câte știam noi, putea să fie deja moartă acolo, înăuntrul casei ăleia de țară.

Wallace Boyer (*vânzător de mașini*): Vinde mașini suficient de multă vreme și-o să vezi: nimeni nu-i chiar așa de original. Fiecare ciudat singuratic vine dintr-un bârlog mai mare de ciudați. Ce-i dubios e că poți să ajungi prin vreo cocină de sat din Slovacia și deodată până și Andy Warhol ți se pare o chestie absolut normală.

Echo Lawrence: Mai scutește-mă. În zori țărănoiul ăla de șerif trage mașina lângă a noastră și răcnește în portavoce cum că am încălcat Legea Urgențelor

Medicale și restricția de circulație TE-VĂD. Noi nu voiam s-o lăsăm pe doamna Casey fără apărare, numai că șeriful Mare Sculă scoate arma la noi și zice:

— Ce-ar fi să veniți voi, toți ăștia, până în oraș, ca să răspundeți la câteva întrebări...?

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Simms: În Middleton câinii care dorm pe șosea au prioritate permanentă.

3. Câini

Bodie Carlyle (***prieten din copilărie*****):** Pe timp de iarnă câinii din Middleton se adună în haită. Câinii obișnuiți de la ferme se smulg din lanț și dispar, numa' că-i auzi urlând și lătrând noaptea. Mai sunt și câinii aruncați din mașini la marginea drumului. Abandonați. Oamenii de la oraș au impresia că orice câine se descurcă, se sălbăticește, dar cele mai multe potăi ajung să flămânzească până ce sunt destul de lihnite ca să mănânce rahatul lăsat de alte dihănii. Rahatul geme de ouă de muște. Cei mai mulți dintre câinii ăștia lăsați de izbeliște mor din cauza viermilor.

Alții se adună laolaltă ca să se apere de frig. Câini care supraviețuiesc. Haita vânează iepuri și căprioare. Când vine iarna, câinii de la ferme aud haita urlând în jurul unei prăzi proaspete, printre copacii înșirați pe malul râului, și-o iau la sănătoasa.

Dacă un câine de casă aude urletul ăla, nu mai contează cât de mult îl strigi, fin'că și cel mai de treabă câine uită cum îl cheamă. Dacă nu pui la socoteală urletele, pe timpul iernii sunt ca și morți. Începe să cadă zăpada și din câinele tău de casă, cel mai bun prieten al tău, nu mai rămâne decât urletul de vârcolac din depărtare, din întuneric. Când aerul se răcește, ecoul urletului durează o veșnicie.

Pe timp de iarnă coșmarul cel mai urât al puștilor era să meargă spre casă după ce se întuneca și să audă o haită de câini, numai urlete și schelălăieli, venind cu zgomot din ce în ce mai mare prin întuneric. Ceva cu un catralion de colți și gheare. Oamenii dau mereu de căprioare vânate de vreo haită și adesea cea mai mare halcă rămasă e craniul ei. Resturile de piele sau oase le găsești făcute bucățele, sfâșiate cu dinții și împrăștiate prin tot locul. Dacă-i iepure, găsești, poate, un picioruș într-un maldăr de păr răspândit alandala. Şi sânge peste tot. Şi vreo labă de iepure, cu un pic de blană moale și udă, exact ca alea pe care le poartă unii ca să aibă noroc.

Câinele de la alde Casey, păi, ăla fugea cu haita iarnă de iarnă, iar apoi a și dispărut. Noaptea, când umblau haitele, avea obiceiul să sară pe canapea și să se uite pe geam, cu urechile ciulite. La vânătoare. Şi haitele alea... mai mult zvonuri decât ceva să vezi cu ochii tăi. Pe jumate legendă. Singurul monstru de care știm. Mai mult de jumate. Ideea că javrele alea, poate chiar și câinii tăi, or să înnebunească și-or să te încolțească pe tine. Propriii tăi câini ți-ar putea lua urma când te îndrepți spre casă după ore. Te-ar putea urmări de prin tufele de lângă drum. Te-ar pândi. Chiar câinele tău te-ar putea pune la pământ și ar începe să rupă din tine bucată după bucată. Nu contează dacă îl strigi „Fido!” sau îi zici „Stai!” ori „Şezi!”. Câinele pe care l-ai crescut de când era pui, cel pe care l-ai plesnit cu ziarul, ei bine, câinele ăla o să-și încleștеze dinții în beregata ta și-o să-ți sfâșie

gâtlejul. Fido o să urle în timp ce tu mori și o să-ți bea sângele care încă mai țâșnește, fierbinte, din inima ta iubitoare.

Șeriful Bacon Carlyle (***dușman din copilărie*****):** Nu-mi cere mie să-mi pară rău după el. Chiar și în școala generală Rant Casey parcă se ruga să fie omorât în vreun fel groaznic. Mușcat de șerpi ori bolnav de turbare. Alde Casey i-au zis câinelui lor „Aport”. Un soi de jumate copoi, jumate șorecar, jumate Rotweiler, jumate bullterrier și jumate corcitură de orice fel. Așa i-a spus Chester Casey câinelui: Aport.

Edna Perry (***vecină din copilărie*****):** Dacă vreți să știți, cei trei Casey își ziceau unu’ altuia altfel. Irene Casey îi zicea lu’ bărbatu-său Chet. El îi zicea ei Reen, prescurtarea de la Irene, și asta numai când era ea de față. Nimeni nu-i mai zicea așa lui Irene Casey. Rant îi zicea lui Chester „tati”. Irene își striga băiatul Buddy, dar taică-său îi zicea Buster. Niciodată Rant. Rant îi spunea numai Bodie Carlyle.

Povestea e că Rant îl striga pe Bodie „Broscoiu’”. Zău dacă mint.

Toată lumea zicea altfel la toată lumea. Buster era Rant și Buddy. Chester era Chet și Tati. Irene era Mami și Reen. Așa ajung oamenii să și-i facă ai lor pe ăia de-i iubesc: le dau un nume pe care-l vor ei. Se apucă așa și-ți pun o etichetă, cum că ești proprietatea lor.

Şeriful Bacon Carlyle: Pe lângă aruncatu' în stradă al unui câine, cel mai rău lucru pe care-l poate face un om e să-şi dea drumul singur din lanţ.

Echo Lawrence (*vânător de bușeli*): Ascultă aici. Rant le zicea oamenilor: „Ești o ființă umană diferită pentru or'cine cu care te-ntâlnești".

Uneori Rant zicea: „Doar în ochii altora o să exişti vreodată".

Dacă e să cioplești un citat pe mormântul lui, atunci zicala lui preferată era „Viitorul pe care o să-l ai mâine nu-i tot ăla pe care l-ai avut ieri".

Cartuș Dunyun (*vânător de bușeli*): Căcat. Zicala preferată a lui Rant era: „Unii sunt pur și simplu născuți oameni. Nouă, celorlalți, ne trebuie o viață întreagă să ajungem așa".

Bodie Carlyle: Mi-amintesc de ce zicea Rant: „N-o să mai fim niciodată așa de tineri ca în noaptea asta".

Irene Casey (*mama lui Rant*): Pe vremuri Buddy mergea duminica la biserică împreună cu bunică-sa, Esther. De era vreme bună, eu și cu Chet îl duceam cu mașina până la Esther și-l lăsam acolo. Micuțul Buddy se obișnuise așa, fiindcă văzuse că ea n-are cu cine se duce. Locuia o țâră mai la vale de Biserica Creștină din Middleton. O bătrână cu pălăriuța ei pentru biserică și un băiețel cu o cravată-șnur, prinsă cu o agrafa, ținându-se de mână și

mergând pe cărăruie... Era o imagine care-ți topea sufletul.

Într-o duminică trecem de imnul de început, de prima citanie din Evanghelie și de prima jumătate de slujbă, dar Buddy și Esther încă nu apăruseră la biserică. Ne transmitem de la unii la alții coșul pentru colectă și-atunci ușa bisericii se deschide brusc. Pe treptele de afară se aude o bubuitură care zdruncină scândurile din veranda bisericii și ușa se deschide, trântindu-se cu atâta putere, că mânerul de dinăuntru face o gaură în peretele de la vestibul. Cu toate capetele întoarse spre el și gâturile alea întinse ca să vadă ce-i, micuțul Buddy intră împleticindu-se și smiorcăindu-se. Aplecat în față, strângându-și genunchii cu mâinile, cu ușa încă deschisă și cu soarele strălucind puternic în jur, Buddy scâncește, părul îi atârnă peste ochi, iar el încearcă să-și recapete suflarea. Nu mai are cravata-șnur. Poalele cămășii albe îi atârnă afară din pantaloni.

Reverendul Curtis Dean Fields zice:

— Vrei, te rog, să închizi ușa?

Iar Buddy suspină și răspunde:

— E mușcată.

Își trage sufletul atât cât să poată zice:

— Bunica Esther. E bolnavă rău.

Fiindcă-i vreme friguroasă, mă gândesc la o haită de câini și că, poate, o fi mușcat-o vreunul. Câinii sălbăticiți.

Şeriful Bacon Carlyle: Nu mi-o luați în nume de rău că vă spun, da' nici un Casey n-a plătit vreodată ca să repare gaura aia făcută de Rant cu mânerul ușii în

peretele bisericii. Chiar dacă acceptăm că a făcut-o *accidental.*

Irene Casey: Buddy zice că pe Esther a mușcat-o un păianjen. Din câte se pare, o văduvă neagră. Buddy și cu bunică-sa mergeau, ajunseseră pe la jumătatea drumului, și atunci ea s-a oprit, a încremenit pe loc, iar brațul i s-a muiat. Esther țipă „Doamne!" și își smulge pălăria din cap cu amândouă mâinile, iar acele pălăriei îi smulg panglicile din părul ei cărunt. Buddy zice că s-a auzit ca și cum ai rupe un ziar în două. Pălăria ei de duminică, neagră și rotundă, mare cât o cutie cu săruri de baie. Cu o mișcare largă a brațului, își azvârle pălăria pe jos. Pantofii de duminică ai lui Esther fac amândoi una cu pământul bucata aceea de satin negru. Pantofii ei negri, ajunși cenușii de la praf. Un nor de praf se ridică în jurul hainei ei negre. Poșeta i se agită în cealaltă mână și femeia îi face semn lui Buddy să se dea înapoi, zicând:

— Să n-o atingi cumva!

Prinse în acele de la pălărie și smulse din rădăcină: smocuri dese din părul cărunt al lui Esther.

Cu singurul pantof de duminică rămas în picior, Esther izbește pălăria cu călcâiul iarăși și iarăși, apoi amândoi se apleacă și se uită.

Una cu praful și pietrișul, cu vălu' făcut terci și cu satinu' ferfenițit, abia întinzându-și un picior, mișcând dintr-un picior, se vede un păianjen. Un păianjen de un negru prăfos, cu o clepsidră roșie pe burtă.

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Simms (☾ *istoric*): Soră bună cu păianjenul-buton din Africa de Sud, din genul *Latrodectus,* inclus în familia de păianjeni *Theridiidae,* văduva neagră își țese pânza în locuri izolate, cum sunt dulapurile de haine nefolosite ori latrinele din afara casei. Până când instalațiile sanitare de interior au ajuns predominante, mușcăturile făcute de văduva neagră se găseau de obicei pe fesele ori organele genitale ale victimelor. În ultima vreme păianjenul e predispus să muște atunci când e prins între un obiect de îmbrăcăminte și pielea victimei – de exemplu când își face adăpostul într-un pantof sau o mănușă purtate rareori.

Irene Casey: Bunica Esther își atinge creștetul, își pipăie cu buricele a două degete șuvițele de păr, dându-și buclele într-o parte, apoi în cealaltă, până ce atinge un loc care o face să caște gura larg și să închidă tare ochii. Când îi deschide, zice Buddy, ochii bunicii clipesc printre lacrimi.

Își desface poșeta și pescuiește de-acolo o batistă. Când și-o apasă pe creștetul capului, zice Buddy, și când se uită la batistă, văd amândoi un punctuleț roșu, de sânge proaspăt. Şi atunci Esther i-a zis „Fugi cât de repede poți și du-te de-l adu pe tăticu'". Esther Shelby s-a lăsat apoi într-un genunchi, apoi în fund, iar apoi s-a întins cu totul pe jos, pe marginea drumului, zicând: „Băiete, fugi repede!"

Echo Lawrence: Rant zice că bunică-sa i-ar fi spus:

„Fugi repede, da’ dacă nu ești destul de rapid, să ții minte că eu tot te iubesc...”

Cammy Elliot (***prietenă din copilărie*****):** Să mor dacă mint, fin’că nu mint, da’ câinii din Middleton se făceau și mai sălbatici când bătea vijelia. O vântoasă adevărată și toate tomberoanele de gunoi zburau. Câinilor tare le mai plăcea.

Prima lecție de-o învață o fată în clasa a șasea e ce nu poate digera o fosă septică. Orice gunoi femeiesc ai avea, trebuie să-l înfășori în ziar și să-l îngropi cât mai adânc în gunoi. Când vidanjorul vine să-ți curețe ghena și găsește și altceva decât gunoi natural, te încarcă la preț.

Sigur, când vântul dărâmă câte un tomberon, în funcție de gospodărie, te trezești cu tampoane folosite zburătăcind peste tot. În zilele alea cu vânt parcă toate fetele au venit de la Lacul Roșu. Şervețele și batiste zboară aiurea, în roiuri, purtate de vânt. Înfășurate cum sunt și fără ziarul ce le învelea, scot la iveală pete de sânge închegat, de care s-au lipit fire de nisip și cochilii de scoici. Şi semințe de iarba-vântului. Cu fiecare tomberon care se răstoarnă, roiul acela de sânge închegat se face tot mai mare și mărșăluiește încotro îl poartă vântul. Până ce dau toate de un gard. Sau de un cactus.

Cartuș Dunyun: Rant auzea haita de câini lătrând și hămăind îndârjiți. Nu voia să-și lase bunica acolo, dar ea îi spusese s-o ia din loc.

Cammy Elliot: Pe cuvântu' meu! Un gard obișnuit, cu trei rânduri de sârmă ghimpată, care arăta ca pomu' de Crăciun cu toată bumbăcăria aia albă în el. Apropie-te mai mult și o să vezi și prezervativele zăcând înfipte acolo, ca o grămadă de baloane dezumflate de la vreo petrecere. Flutură acolo așa, verzi, gri sau azurii, și fiecare maț are câte-un pic de jeg alb ce atârnă greu la capăt.

Vezi acolo, umflate de vânt și înfipte în țepii ăia ascuțiți de sârmă tăioasă, tampoane pentru chiloți tanga și din cele mari, cu aripioare, pentru zile cu scurgeri zdravene. Prezervative netede și cu striații. Mărci de prezervative și de tampoane de femei cum n-ai văzut niciodată pe raft la băcănia Trackside.

Sânge vechi și cheaguri atât de negre, că ar putea fi smoală de pe șosele. Sânge maroniu cum e cafeaua. Sânge roz diluat. Spermă opărită, ajunsă aproape limpede și apoasă.

Pentru cei mai mulți – și mai ales pentru bărbați – sângele-i sânge, dar ți-ar fi tare, tare greu să găsești două tampoane la fel pe un kilometru de gard din sârmă ghimpată.

Ici și colo o să dai de păr pubian. Blond, castaniu, cărunt. Numa' să se pornească odată un vânt zdravăn și gata, tot poporul din Middleton atârnă în văzul lumii, ca păsările pe un fir de telegraf. Ca-ntr-un panou de informare pentru tinerii agricultori veniți la târgul comunal.

Şeriful Bacon Carlyle: Dacă vrei să știi părerea mea, partea a mai proastă era că îți țineai câinii în casă. Lumea nici nu trebuia să vadă măcar slobozu' și

sângele atârnând acolo, pe sârma ghimpată, ca să știe că vântu' a dat de-a dura gunoiul cuiva. Câinii o luau razna, scheunau și scurmau la pragul ușilor, zgâriau văruiala și zgrepțănau covoarele, vrând s-ajungă la mirosul ăla așa de slab, că doar un nas de câine putea să-l simtă.

E altceva decât atunci când se cer afară ca să-și facă nevoile. Câinii simt după miros toate gumele și dopurile alea de păsărici care flutură în vântul fierbinte și imediat încep să le curgă balele.

Doamne ferește să deschizi cumva ușa! Cei mai mulți oameni se reped direct la telefon, dau vina unii pe alții pentru toată mizeria și cheamă pe altcineva să vină și s-o strângă.

Cammy Elliot: Pământul pe-aici e așa de plat, că oamenii pot vedea de oriunde până oriunde, doar să vrea să arunce o privire. Oamenii obișnuiți au prea multă demnitate ca să se apuce să înfrunte o Tornadă a Sexului. Nimeni nu vrea ca toată comunitatea să îi vadă cum stau să își culeagă rușinile ca pe niște roșii ce tocmai s-au copt.

Ori și le strânge fiecare pe ale lui, ori n-o face nimeni.

E mereu o ditamai confruntarea. Bunul-simț ajuns în impas.

Mary Cane Harvey (***profesoară*****):** Dacă n-aș mai preda încă, Doamne, ce povești v-aș putea spune despre Buster Casey. Un tânăr excepțional.

Şeriful Bacon Carlyle: Nu uitați că unii, inclusiv FBI-ul, ziceau că bunica lui, Esther, a fost prima victimă a lui Rant.

Mary Cane Harvey: Buster n-a luat niciodată mai mult de șase la nici un curs de limbă sau de arte, dar aveai permanent senzația aceea că ți-ar fi putut construi o lume întreagă numai din bețișoare, pietricele și cele câteva cuvinte pe care le învățase. Era ceva ce s-ar putea compara cu meșteșugul făuririi machetelor la scară, pe care îl practică bărbații în închisoare sau marinarii în călătoriile lor de pe vremuri, care durau luni întregi. De exemplu, replici exacte ale Vaticanului construite din bețe de chibrit sau Acropolele înjghebate din cubulețe de zahăr lipite între ele. Sunt opere de artă făcute cu materiale și unelte puține, dar care, în schimb, cer cantități enorme de timp și de concentrare. Monumente ale răbdării.

Bodie Carlyle: Să vedeți cât de popular a ajuns Rant până în ultimul an de liceu. Într-o noapte câinii noștri se apucă de urlat și de scurmat la ușă. Bătea vântul și era clar ca lumina zilei că-i vorba de o Tornadă a Sexului.

Rant apare și bate la ușa de la bucătărie. În timp ce mama vorbește la telefon, învinovățind în dreapta și-n stânga, Rant îmi face semn cu mâna să ies din casă. Cară o geantă de iută goală, aruncată pe un umăr.

Când vede gentoiul ăla, mama clatină din cap înspre mine că nu. Dar eu mătur din cale câinele cu

un șut și mă strecor după Rant prin întunericul de-afară, cu vântul răvășindu-ne părul și ridicându-ne într-o parte gulerul de la cămașă.

La gard un ghemotoc de căptușeală albă flutură în vânt, agitat și plin de viață ca un iepure în capcană. Prezervativele se zbat ca niște limbi cenușii, pline de scuipat. Rant trage de unul, îl scoate de-acolo, îl duce la nas, ținând slobozul acela, tot numai clăbuci, mult prea aproape de buza de sus, și îl adulmecă. Zice:

— Reverendul Curtis Dean Fields.

Zâmbește și zice:

— Aș recunoaște oriunde duhoarea asta.

Rant azvârle mizeria aia la el în geantă. Culege un tampon de păsărică, unul cu doar o picătură micămititică de roșu în mijlocul pernuței aceleia albe. Roșul ăla, care pare negru în lumina lunii, Rant îl amușină și se încruntă.

Amușină iar, de data asta cu ochii închiși, și spune:

— E LouAnn Perry, cum să nu, dar cred că a început iarăși să ia pastilele alea cu fluorură...

Rant îmi întinde punctulețul ăla roșu, dar eu scutur din cap.

Înainte să apară cineva decent care să ne ajute, Rant culege tot de pe gardul nostru din spate și ghicește toate sulele și păsăricile în cauză.

Mary Cane Harvey: Sunt atât de puține lucruri care să-i stimuleze pe tinerii din Middleton! Viața socială e centrată în jurul bisericii și al evenimentelor școlare. Casa Fermierului găzduiește câte o întâlnire

la fiecare sfârșit de săptămână, uneori și câte un concurs de gătit prăjituri pe la începutul primăverii și un târg de meserii care se ține în timpul vacanței de vară. Sau mai aranjează și Micuții Cercetași ceva cu câte o casă bântuită prin preajma Halloweenului, ca să strângă fonduri.

Bodie Carlyle: Rant Casey avea un miros ca de câine. Un copoi uman. Putea să ia urma la oricine și la orice. Cum rămânea pe-afară până seara târziu, putea mirosi chiar și mai bine. Fiind cel mai popular băiat din școală, știa numele ce se ascundea în spatele fiecărui miros. Şi, până a ajuns în clasa a douășpea, toate talentele astea au ajuns să lucreze laolaltă în folosul lui.

— Uite la asta, zicea Rant și-mi arăta o perniță albă cu o floare măruntă, roșie, în mijloc.

Micuță cât o viorea.

Fără ca s-o adulmece măcar, zicea:

— Domnișoara Harvey, la ora de Engleză.

Urletul câinilor invizibili, purtat de vânt, se strecura pe lângă noi.

Își dădea seama că e domnișoara Harvey după forma aia roșie.

— Face o „urmă de păsărică”, zicea Rant, înconjurând cu un deget marginea petei roșii. E de o sută de ori mai personală decât o amprentă.

Pata, mai zicea el, arată exact ca un sărut aplicat cu părțile ei dintre picioare.

Nu era cazul să întrebi cum de știe Rant ce formă au părțile respective la domnișoara Harvey. Așa cum se văd urmele de animale pe zăpadă sau nisip, tot

astfel putea și el să-ți deseneze urma sărutului unei largi varietăți de păsărici locale. De baștină sau doar în trecere. Doar văzând până unde era rulat un prezervativ, Rant putea să se prindă de pe ce sulă ieșise.

Undeva departe, la geamul bucătăriei casei mele, se vedea silueta mamei stând lângă chiuvetă, cu un cot ridicat și împins într-o parte și cu mâna ținând conturul telefonului, pe care îl apăsa într-o parte a capului, peste păr. Poate că ne privea. Probabil că ne privea.

Rant a cules încă un ghemotoc alb, pătat cu ceva întunecat. L-a amușinat și s-a uitat în spate, spre casa mea.

L-am întrebat:

— Al cui e? și am arătat cu capul înspre sângele acela vechi.

Urma asta nouă de păsărică, o corolă mai mare decât cea a domnișoarei Harvey, era cât o floarea-soarelui dacă o comparai cu micuța viorea.

Şi-atunci Rant a deschis geanta și a zis:

— Las-o baltă.

— Nu, pe bune! am zis eu și am dat să apuc șomoiogul. Lasă-mă să-l miros.

Rant a azvârlit pata aia mare cât o floarea-soarelui în geanta lui de iută. S-a dat un pas mai încolo, îndepărtându-se de gard, și a spus:

— Sunt aproape sigur că e de la maică-ta.

Mama ne privea. Cu urechea la telefon, căutând în continuare să dea vina pe cineva.

Când o porneam așa cu Rant Casey, de obicei

timpul se oprea în loc. Iar momentul ăla a fost unul din cele în care timpu' a-nțepenit. Momentul ăla, blestemat să mi se repete iarăși și iarăși în cap! Stelele alea, aceleași stele de mâna a doua, la care lumea tot își mai pune dorințe. Luna din seara asta, exact la fel ca luna de atunci.

Şeriful Bacon Carlyle: În timpu' care i-a trebuit lui Rant Casey ca să alerge pân' la biserică și cât ne-a luat nouă ca să ne-ntoarcem la bătrâna Esther, haitele de câini dăduseră deja peste ea. Peste mama lui Irene. Au mai lăsat din ea pe-acolo pe jos ceva tare urât la vedere.

Bodie Carlyle: N-am avut niciodată tupeul să-l întreb pe Rant Casey dacă i-a tras-o vreodată maică-mii.

4. Stele false

Echo Lawrence (***vânător de bușeli*****):** Înainte ca Rant să meargă la grădiniță, dar după ce începuse să doarmă într-un pat normal, mama lui îl punea să se culce zi de zi din momentul când limba mică a ceasului din bucătărie era la doi până ce ajungea la trei. Fie că îi era somn ori nu, Rant trebuia să stea în patul ăla de sus, din camera lui de la mansardă, cu perna sprijinită de perete. În pat, ținea în brațe un iepure din cârpe căruia-i zicea „Ursu'".

Închipuie-ți momentul în care mami și tati te văd pentru întâia oară ca pe altceva decât o versiune mititică și drăguță a lor. Tu asemenea lor, dar cu îmbunătățiri. Mai bine educat. Nevinovat. Şi-apoi închipuie-ți momentul în care încetezi să mai fii idealul lor.

Dacă soarele strălucea, iar Rant auzea câini lătrând pe-afară, zicea:

— Ursu' vrea să se joace...

Când nu era obosit, Rant spunea:

— Da' lu' Ursu' nu-i e somn...

Ruby Elliot (***vecină din copilărie*****):** Fetele de-au fost la școală cu Irene Shelby știm noi că Buster Casey fu cât p-aci să nici nu se nască. Irene avea nu mai mult de treișpe ani când s-a luat cu Chester și

paișpe când a apărut copilu'. Ca să fiu sinceră, Irene nu era din cale-afară de fericită că era singura fată din clasa a noua cu burta umflată și care alăpta.

Edna Perry (***vecină din copilărie*)**: Să te juri că nu zici la nimeni ce-ți spusei, da' să știi că, până să apară Buster, Irene îi tot dădea din gură despre cum i-ar plăcea ei să picteze tablouri și să cioplească statui. Nu și-a dat niciodată seama exact de care soi. Tot vrând ea să scape de plodul ăla, a ajuns până la doctorul Schmidt. S-a dus la reverendul Fields, la biserica din Middleton, și-a cerut voie să-l lepede. N-a mers nimica și chiar mămică-sa, Esther Shelby, i-a zis că ăla micu' o să fie blestemul întrupat al Diavolului.

Echo Lawrence: Așa, și Irene își lipea buzele de fruntea lui Rant. Stătea pe marginea patului său, amenința cu degetul iepurele de jucărie și zicea:

— Da' tot trebuie să dormim puțin.

Şi mai zicea:

— Hai să numărăm stelele până ce adormim.

Mama lui Rant îl punea să numere: unu, doi... Şi el număra toate abțibildurile cu stele ce erau lipite pe zugrăveală. Patru, cinci, șase, timp în care ea ieșea din cameră încet, mergând cu spatele, și închidea ușa.

Ruby Elliot: Da' și Esther și-a făcut copilul, pe Irene, cam tot la vârsta aia. Zău că nu mint! Chet Casey a fost singuru' suflet care l-a ajutat pe micuțul Rant să vină pe lume. Până la urmă Chet și Irene s-au căsătorit, numai că ea a trebuit să se lase de școală. Azi lumea vede pe ce cale a apucat-o Buster Casey,

boleșnița care-a stârnit-o, și-i greu să nu pricepi că Irene a dat-o-n bară cu el.

Echo Lawrence: În ora aia cât Rant stătea singur, cu privirea ridicată în tavan, fără să se uite undeva anume, degetul lui explora lumea caldă și adâncă dinăuntrul capului său. În fiecare zi, la ora două, Rant zăcea întins acolo și se scobea în nas. Pescuia gogoloaie gumoase de muci și le răsucea între două degete până ce mucii se făceau negri. Mingiuța aia neagră de muci îi stătea lipită de arătător, apoi de degetul mare, fără să cadă niciodată, indiferent cât de tare ar fi scuturat mâna. Şi el lua și lipea fiecare mingiuță neagră de muci pe perete, deasupra pernei, unde văruiala albă era de-acum împestrițată cu dâre întunecate. Imprimată cu un model de biluțe de muci turtite. Pictată cu vârtejuri și onduleuri, cu o mie de copii ale amprentelor micuțe lăsate de Rant. Suveniruri din călătoriile făcute înăuntrul propriei țeste. Mereu același portret cu indexul mâinii drepte a lui Rant. Curcubeul ăla bălțat, pictura aia murală făcută din puncte negre se tot lățea și se întindea pe măsură ce brațele lui de copil se lungeau. Mucii uscați de lângă pernă erau acum doar niște pete negre, rămășițe prăfuite din vremea când era foarte mic. Cu o sută de ațipeli mai târziu, punctele alea se făcuseră cât stafidele și se întindeau în lung și în lat până unde putea să ajungă Rant cu mîna când stătea lăsat pe spate, cu capul pe pernă.

Tavanul de la dormitorul lui din copilărie i-l umpluse Irene Casey cu modele sclipitoare, în formă de stea, care luceau verzui când stingeai lumina.

Capătul patului era un cer de noapte în negativ. Acolo punctele negre și lipicioase închipuiau alte constelații. Până în ziua aceea Rant n-a văzut vreo diferență acolo.

Edna Perry: Dacă poți să ții un secret, să știi că prima viață pe care a dat-o peste cap maniacu' ăla de Rant Casey a fost a lui Irene. Primul viitor luminos căruia el i-a pus capăt înainte de toate a fost al maică-sii.

Echo Lawrence: La acea oră două când Rant a încetat să mai fie un îngeraș, maică-sa l-a învelit bine în așternuturi, ca să-și facă somnicul lui obișnuit. Aplecându-se peste perna lui, l-a pupat pe micuțul ei Buddy de somn ușor. Fața lui rotundă era afundată în pernă. Genele lungi ale lui Rant se vânturau peste obrăjorii săi roz.

Dacă te uiți la pozele ei vechi, vezi că Irene Casey e tare drăguță. Nu doar tânără, ci și drăguță, în felul ăla în care arăți când fața ți-e netedă, iar pielea din jurul ochilor și buzelor ți-e relaxată, drăguță în felul ăla în care arăți numai când îl iubești pe omul care-ți face poza.

Mama lui Rant e o mămică relativ tânără acum, când își apasă buzele moi pe fața lui, lângă ureche. Ea e răsuflarea, e șoapta cu iz de țigară ce-i spune „Somn ușor". Mirosul de bomboane al șamponului ei. Mirosul de flori al cremei de față.

Răsuflarea ei, ce zice:

— Ești micuța comoară a mămichii.

Zice:

— Ești îngerașul nostru.

Mai toate mamele vorbesc cam așa în momentul când sunt încă una cu copilul lor.

— Ești bărbățelul perfect al mamei...

Momentul ăla, de dinainte de povestea cu ochii de vacă, mușcăturile șarpelui cu clopoței și erecțiile din liceu, e ultimul în care Rant și cu mămica lui mai sunt atât de apropiați. Atât de îndrăgostiți unul de altul.

Momentul ăla: sfârșitul a ceea ce ne dorim să dureze o veșnicie.

Dr. David Schmidt (*medic în Midleton*): În opinia mea, cei doi Casey nu prea erau făcuți să fie părinți. Ştiu din experiență că mulți tineri își privesc nou-născuții ca pe o farsă ce li s-a făcut. Poate chiar ca pe o pedeapsă. Un bebeluș există așa, pur și simplu. Nu-i făcut din crom, ca să-l învârți ca pe-o cheie franceză. Un bebeluș n-o să facă să-ți cadă din cer o slujbă într-un birou cu aer condiționat.

Chet Casey se uita la copilașul acela ca și cum ar fi fost, concomitent, cel mai mare dușman și cel mai bun prieten al său.

Echo Lawrence: Atunci, la somnicul ăla, mama lui Rant se apleacă așa, peste pat. Îi trece degetele prin păr, peste frunte, iar ochii lui verzi și strălucitori se ridică spre ea – ochii aceia prea mari pentru fața lui. Ochii cu care numără stelele.

Ea se ridică și dă să se întoarcă în bucătărie, în grădină ori la televizor, dar uite că mama tânără și

drăguță a lui Rant se oprește brusc. Stând încă pe jumătate aplecată peste pat, se uită la bucata de perete de deasupra pernei lui, mijește ochii, clipește iute și încearcă să distingă ceva pe ipsos. Buzele i se întredeschid. Ochii ei cenușii clipesc și tot clipesc, ațintiți în perete, iar bărbia ei drăguță și ascuțită i se lasă în piept. Întinde o mână în față, cu un deget puțin ridicat și cu unghia pregătită să răzuiască ceva de pe vopseaua albă. Şi cu o cută pe pielea ei netedă, între sprâncenele încruntate.

Rant se foiește în pat și își arcuiește spinarea, ca să se uite și el.

Mama lui spune:

— Ce-i asta...?

Iar unghia ei dă de ceva, un cocoloș negru, un gogoloi, o umflătură din ceva aproape moale, o stafidă stâlcită, care se desprinde și cade pe pernă, lângă capul lui Rant. O amprentă mititică și neagră, ajunsă chiar lângă fața lui.

Mama lui Rant își rotește privirea, ca să urmărească răspândirea prin cameră a punctelor negre, a roiului de biluțe ca de gumă ce alcătuiesc spirale până aproape de capul lui Rant de pe pernă.

Cum avea Rant obiceiul să spună:

— Unii sunt pur și simplu născuți oameni. Noi, ceilalți...

Cumva, suntem cu toții la fel. După o clipă vedem cu toții mucii uscați. Recunoaștem cu toții senzația aia lipicioasă atunci când o atingem pe sub mese și scaune.

Reverendul Curtis Dean Fields (*pastor, Congregația Creștinilor din Middleton*): N-a existat păcat pe care să nu-l comită micul Rant. Nu, micul Buddy a fost suficient de păcătos la viața lui cât să fie de ajuns pentru toată familia.

Echo Lawrence: Şi iată aici unul din momentele alea care durează cât tot restul vieții. O scenă care i-a trecut lui Rant prin fața ochilor înainte să moară. Timpul își încetinește mersul, se oprește, s-a oprit, a înțepenit. Asta e singura insulă pe care o găsești în oceanul vast și cețos al copilăriei.

În anii cât durează momentul ăla mama lui Rant stă schimonosită la chip, toată numai zbârcituri. Cu pielea feței transformată în mușchi. Cu buzele retrase și subțiate, ce dezvăluie lungimea completă a fiecărui dinte de dincolo de gingiile mov. Cu genele zbătându-i-se și tremurând. Cu mâinile veștejite, transformate în gheare. În veșnicia momentului ăla tânăra drăguță, aplecată deasupra patului său, își îndreaptă proaspătul ei chip de cotoroanță spre el și zice:

— Tu...

Înghite în sec, cu beregata săltându-i înăuntrul gâtului subțire. Zgreapță peretele murdar cu ghearele ei bătrâne și spune:

— Tu ești...

Întins pe spate, Rant s-a răsucit, ca să-și vadă bucuria ochilor lui, colecția lui.

Trăim cu toții momentul ăsta, când ai noștri ne văd pentru prima oară ca pe cineva care o să crească

și n-o să fie ca ei.

Stelele false ale lui Irene, lipite pe tavan, și creația murală, cu muci adevărați, a lui Rant.

Mândria lui, ajunsă rușinea ei.

Logan Elliot (*prieten din copilărie***):** Zău că-i așa. Puștiu' ăla, Casey, nu făcea nimic ieșit din comun, dacă nu pui la socoteală scosul rădăcinilor și arderea punților.

Cartuș Dunyun (*vânător de bușeli***):** În asemenea perioade arăți ca un experiment ratat, pe care părinții tăi vor fi nevoiți să-l suporte tot restul vieții lor. Ca un tort cu petardă. Iar mămica și tăticul tău arată amândoi ca un Dumnezeu prea retardat ca să modeleze ceva mai bun decât tine.

Pe măsură ce crești, devii dovada vie a limitărilor părinților tăi. Devii capodopera lor ratată.

Echo Lawrence: Mama lui s-a uitat în jos, către Rant, de la înălțimea ei completă, căci stătea în picioare, și a spus cu o voce cavernoasă, pe care Rant n-o mai auzise nicicând, o voce care urma să răsune înăuntrul lui pentru tot restul vieții:

— Monstru mic și dezgustător.

În după-amiaza aceea Rant a încetat să mai fie pentru mama lui ceea ce era pentru el Ursu'. În momentul acela s-a născut el de fapt. E începutul lui Rant ca persoană reală.

Pentru prima dată de când era pus să se culce după-amiaza, Rant a adormit buștean.

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Smith (*istoric*): La următoarea cină de Ziua Recunoștinței, după ce văduva neagră o înțepase pe bunica Esther, ucigând-o, Irene Casey și-a părăsit scaunul din bucătărie. Numai că următoarea persoană ce aștepta la rând pentru un loc la masa adulților era străbunica lui Rant, Hattie. Succesiunea moștenitorilor era la fel de clară ca și numele și datele înscrise pe interiorul Bibliei lor.

Cartuș Dunyun: Păi, să nu te ia cu fiori? Până să se termine Ziua aia a Recunoștinței, pe străbunica Hattie o apucă bâtul și scărpinatul. Blana de vulpe pe care o poartă la fiecare ocazie – adică două sau trei piei de vulpe, cu tot cu blestematele lor de capete și picioare împăiate, prinse în așa fel încât să-i înfășoare gâtul –, căcatul ăla colcăie de purici.

E mai mult decât înfiorător. La niște oameni așa de bătrâni le e de-ajuns o adiere de vânt ca să-i omoare. Un șold rupt. O înțepătură de albină. O amărâtă de înghițitură de ton stricat. Mușcăturile de purici, ca și alea de păianjeni văduva neagră, nu-s decât o altă parte naturală a minunatului stil de viață câmpenesc. Ar fi putut să fie hârciogi, marmote sau șoareci de câmp, iepuri, oi sau popândăi pestriți, dar ceva din mediul ăla natural tot și-a lăsat în urmă puricii. Mai întâi bunica Hattie s-a plâns că o ustură gâtul și că o doare capul. Că o doare stomacul. Că nu mai poate să respire ca lumea. După o oră de stat în spital, moare de pneumonie.

Din însemnările de teren al lui Green Taylor Simms: Ultima infecție cu bacteria *Yersinia pestis,* transmisă de șobolani, a avut loc în Los Angeles între anii 1924 și 1925. A fost pusă în legătură cu obiceiul de a distruge coloniile de câini de prerie prin introducerea unor animale infestate cu boala. Până prin anii ’30, 98 la sută din populația de marmote era distrusă, iar restul de 2 la sută rămâne și astăzi purtătoare asimptomatică de ciumă bubonică.

Echo Lawrence: De obicei se trezea țipând. În coșmarurile lui, spunea Rant, vălul mic și cochet al bunicii, bucata aia de dantelă neagră, începea să-și schimbe forma. Pălăria părea să capete viață, să se rupă singură în bucăți, iar fâșiile negre i se târau pe obraji, înțepându-l, în vreme ce bunica Esther urla. În visele alea Rant auzea și niște câini care lătrau, dar nu vedea nici unul.

Șeriful Bacon Carlyle (*dușman din copilărie*): Visele alea erau sentimentul lui de vinovăție, atât și nimic mai mult. Fin’că le-a omorât pe bătrânele alea. Fin’că și-a răspândit boala.

Cartuș Dunyun: În fiecare an cam douăzeci de oameni dau peste câini de prerie ori hârciogi infectați cu ciumă. Da, ghemulețele alea pufoase, care arată așa de drăguțe în documentarele despre natură. Li se umflă ganglionii limfatici, li se înnegresc degetele de la mâini și de la picioare și mor. Oamenii, vreau să zic. Nu ghemulețele pufoase.

Echo Lawrence: Ia du-te și întreab-o pe Irene Casey de peretele din dormitorul lui Rant. Până la urmă a pus tapet. Pentru ea mucii uscați erau ceva mai rău decât azbestul.

Chiar și când Rant a ajuns adult, peretele de deasupra patului lui, din propriul său apartament, nu era tocmai lucrul pe care să fi vrut să-l atingi.

Irene Casey (***mama lui Rant*****):** Din câte țin eu minte, am pus tapet în dormitorul lui Buddy când el mergea pe trei sau patru anișori. Un model cu cowboy care prind cai cu lasoul și niște cactuși pe un fond maro, ciocolatiu, ceva care să ascundă murdăria. Al naibii de întunecat, dar foarte practic pentru un dormitor de băiat.

Restul, adică povestea cu peretele plin de muci uscați... asta nu s-a întâmplat niciodată. Buddy a fost un copil frumos. Un adevărat îngeraș. I-am lipit steluțe pe tavan, asta așa-i, niște abțibilduri din alea care lucesc în întuneric, cu cowboy mici sub stele. Asta-i adevărat, da' restul... Nu mi-aș fi numit niciodată copilașul monstru sau blestem al Diavolului.

Iar Buddy n-ar fi povestit nimănui așa ceva.

5. Arta invizibilă

Bodie Carlyle (***prieten din copilărie*****):** Cu câteva săptămâni bune înainte de Duminica Paștelui, puteai să simți deja mirosul de oțet de pe mâinile doamnei Casey, mai rău decât în perioada când se pun murăturile. Doamna Casey punea o oală cu apă la fiert. Mai întâi ca să fiarbă ouăle tari. După aceea punea la fiert încă o oală de apă cu oțet, adăuga niște resturi crâmpoțite, ca să dea culoare, și vopsea ouăle.

Alde Casey aveau casa la țară, dar își cumpărau puii gata tăiați. Cel mai rău lucru pe care-l poți spune despre gospodăria cuiva e că-și cumpără ouăle, dar doamna Casey asta și făcea. Numai din cele albe. Ouă Leghorn. Cele mai multe cu ocazia Paștelui.

Dacă intrai prin ușa de plasă de la bucătăria familiei Casey, scâârț... *poc,* o găseai pe doamna Casey așezată, cu amândouă coatele pe masă. Cu ochelarii de citit căzuți pe vârful nasului. Cu capul lăsat pe spate. În mijlocul mesei, o lumânare albă și groasă, ca alea din biserică, ce ardea cu un miros de vanilie. Împrejurul flăcării lumânării, o băltoacă limpede de ceară topită. Doamna Casey băga un ac de brodat în ceara aia și cu cealaltă mână apuca un ou. Ținându-l de amândouă capetele cu degetul mare și cu arătătorul, ca să-l poată întoarce, scria cu ceară topită pe coajă.

Nu te puteai abține: trebuia să te oprești și să te uiți.

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Simms (*istoric*): Cei tineri își pun pe pereți oglinzi. Cei mai în vârstă, tablouri. Şi, dacă-mi permiteți o observație meschină, locuitorii din așezările rurale expun obiecte lucrate manual, produse din acelea dubioase făcute din timp liber, abilități motorii reduse și materiale textile ieftine.

Bodie Carlyle: Cum se făcea invizibilă, precum cerneala spionilor, numai doamna Casey putea să spună unde anume dispărea ceara albă pe oul alb.

Soba era plină și din fiecare vas ce clocotea venea alt miros. Cepe. Sfecle. Spanac verde. Duhoare de varză roșie. Cafea neagră. Plus mirosul de oțet. În fiecare vas, altă culoare: galben, roșu, verde, albastru ori maro. Totul fierbea până ce căpăta culoarea apei în care era pus pe plită. Nici vorbă de prânz.

Şi atunci, uitându-se cruciș direct în lungul nasului și stând atât de concentrată asupra cerii, că gura ei, dată cu ruj roșu în fiecare zi din an, rămânea căscată, spunea:

— Dacă voi doi mestecați cumva smoală, scuipați-o.

Şi mai spunea:

— Vedeți că sunt niște biscuiți pe sobă.

Io și cu Rant.

Dacă zăboveai pe-acolo îndeajuns de mult, putea să înceapă să spună cum reușea ceara să împiedice

vopseaua să se prindă de ou. Lângă cot avea niște ouă fierte tari, care păreau încă albe, dar de fapt erau decorate pe jumătate prin locuri unde vopseaua nu se mai prindea. Numai privind-o și puteai să uiți liniștit că afară te așteaptă un mușuroi de furnici. Sau un raton mort. Ba chiar și o cutie de chibrituri din lemn.

Chiar să-ți fi fost foame la prânz, și tot te trezeai vârându-ți nasul în lucrătura cu ouă a doamnei Casey.

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Simms: Faptul că atât de multe culturi practică o formă de artă meticuloasă și totuși efemeră pe post de ritual spiritual, rugăciune sau meditație e extrem de fascinant.

Bodie Carlyle: Într-o bună zi, cum stătea cu coatele pe masă, băgând cu o mână acul de brodat în ceară și cu cealaltă apucând ouăle, fără să se uite la Rant sau la mine, doamna Casey spune:

— Ia un ou sau ieși afară.

Apoi:

— Mă faci să mă enervez.

Doamna Casey ne-a dat la amândoi câte un ac și un ou rece, fiert, și ne-a zis să nu zgâlțâim masa.

— Puneți-vă ceva în gând, a zis ea.

Şi dup-aia ne-a arătat cum să înmuiem vârful de ac în lumânare și să punem pe coaja albă a ouălor Leghorn de la prăvălie un strop de ceară curată.

— Desenați-vă ideea cu acul, a zis ea.

Pic cu pic. Alb pe alb. Invizibilă. Un secret.

Şi Rant zice:

— Zi-mi tu. Eu nu știu ce să desenez.

Iar mama lui îi spune:

— O să-ți vină ceva-n cap.

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Simms: Fie că-s ouă încondeiate din Croația sau mandale de nisip de-ale budiștilor tibetani, scopul lor comun este să obțină cumva o concentrare intensă și o absorbție completă a atenției artistului. În ciuda naturii fragile a obiectului artistic, procesul devine o manieră de a păși în afara temporalului.

Bodie Carlyle: Rant, io și cu doamna Casey stam la masa aia din bucătărie, aplecați toți peste lumânare, cu flăcăruia aia scăldată în soarele de bătea prin fereastră până-n chiuvetă, și desenam chestii de-alea de le pricepeam doar noi, așa că nici unul din noi n-a mai simțit că-i e foame. Nici unul nimic, numa' ceara și ouăle din mână. Chiar și cu oalele alea de verdețuri și ceapă clocotind, cu aburii din bucătărie plini de miros de mâncare, nici unul n-a tresărit măcar atunci când ușa de plasă a făcut scâârț și *poc*... și uite-l pe domnul Casey că se oprește în ușă.

— Ce-avem de prânz? zice el.

— Credeam că mănânci doar la cină, îi răspunde doamna Casey, încă uitându-se chiorâș la oul ei.

Rant s-a oprit, cu oul în mână. N-a mai luat picături de ceară de la lumânare. Mâinile și răsuflarea i-erau înghețate.

Io desenam o ziulică de ceară pe oul meu, un soare cu raze, un copac, casa mea, un nor de ceară pe cer, da' numai eu știam asta.

Şi domnul Casey zice:

— Irene.

Apoi:

— Nu-i face asta băiatului.

Iar doamna Casey zice și ea:

— Mi-ai spus c-o să mănânci la cină.

Aplecat peste cuptor, cu nasul în aburii din fiecare oală de pe foc, adulmecându-le, domnul Casey spune:

— Să nu-l smintești.

Încă uitându-se chiondorâș la oul ei, la secretul invizibil al gândului ei, doamna Casey zice:

— Să nu ce?

Rant nu desenează nimic.

Iar domnul Casey face:

— Să nu-l smintești, de s-ajungă să nu se mai însoare.

Şi se întinde după castronul cu ouă de pe masă, de lângă cotul ei. Ouăle, cât se poate de albe, dar de fapt încondeiate pe jumătate, încă de dimineață, cu scrisul ei secret. Arta invizibilă.

— Nu pe alea, spune ea și ochii i se înalță iute, privindu-l pe deasupra ochelarilor.

Dar două ouă-s deja duse, au dispărut în mâna domnului Casey.

Şi-atunci doamna Casey zice, țipând tare, cât să se-audă și afară:

— Nu pe alea!

Domnul Casey se întoarce spre fereastră și… țac-țac-țac, lovește ouăle de marginea chiuvetei, ca să le spargă coaja.

Io desenez o pasăre de ceară pe cer, zburând invizibilă peste casa mea. Pun picături mititele de ceară în copac și fac niște mere.

În ziua aia, la prânz, atuncea am simțit prima oară că se-mpotmolește timpul. Lângă Rant și mama lui, înghețați, cu mirosul de sulf de la ouă, de vopsea cu oțet și de legume fierte până se fac zdrențe, vin și se duc o săptămână, o lună, o sută de zile de naștere. Am stat o sută de ani cu soarele oprit, licărind în geamul de deasupra chiuvetei din bucătărie.

Până și ceasurile și-au ținut răsuflarea.

Domnul Casey a mâncat ouăle, aruncându-și privirea pe fereastra bucătăriei, iar umbra lui făcea flacăra lumânării destul de strălucitoare ca să vezi ce-i pe masă. Şi mirosul de sulf de la cojile de ou fiert tare, aruncate la gunoi. A înfulecat ouăle alea două și dup-aia ușa de plasă a făcut *scâârț-poc* în urma lui.

Şi apoi soarele s-a mișcat și a atins pervazul ferestrei. Timpul s-a deștepenit. Limbile ceasului au început iar să se miște toate.

Şeriful Bacon Carlyle (*dușman din copilărie***):** Nu faceți din Chet Casey vinovatul pentru ticăloșiile făcute de băiatul lui. Eu socotesc că nu te naști iubind pe cineva. Iubirea-i un meșteșug pe care-l înveți. E ca și cum ai dresa un câine. E, poate, un talent pe care-l dezvolți sau nu. Ca pe un mușchi. Şi dacă nu te înveți să-ți iubești rudele de sânge, atunci n-o să iubești niciodată de-adevăratelea. Pe nimenea.

Bodie Carlyle: La primul ou pe care doamna Casey l-

a cufundat în vopsea, adică exact în momentul ăla, ne-am văzut unii altora picturile secrete pentru prima dată pe după-amiaza respectivă.

După ce a învârtit oul meu cu lingura de lemn în oala unde fierbea varza roșie, puțind a oțet și bășini, l-a scos colorat în albastru. Albastru ca pe cer. Albastru tot, în afară de locurile unde ceara închipuia un copac cu mere, o casă, un nor și un soare pe cerul albastru. Casa mea, la care voiam să ajung înainte ca domnul Casey să se întoarcă aici.

Scufundându-și oul propriu în oala cu sfeclă opărită, doamna Casey l-a scos roșu complet. Roșu ca sângele. Roșu cu totul, în afară de rețeaua șmecheră de linii de ceară, complicată ca pânzele de păianjen sau ca draperiile de dantelă. Doar că acolo nu era nici o draperie: erau cuvinte scrise de mână. Îmbârligate ca o poezie dintr-o felicitare de la drăguțul tău. Prea îmbârligate ca să le poți citi.

Când scufundă oul lui Rant, mămică-sa zice:

— Ce culoare?

— Verde, îi spune Rant.

— Verde să fie, face ea.

Şi plimbă oul prin cratița cu spanac unsuros și cleios. Când scoate oul afară, dârele de ceară îl fac să arate plin de dungi dintr-o parte într-alta. Împărțit în pătrățele.

Rant atinge oul cu un deget. Îl mai atinge o dată. Îl ridică din lingura în care-l ține mama lui. Apucându-l între două degete și de un singur capăt, Rant cufundă un pic oul în vasul cu ceapă clocotită. Vopseaua galbenă.

Îl ridică de-acolo și îl ține așa, jumate galben și jumate verde. Liniile albe de ceară îl traversează dintr-o parte într-alta, ca liniile alea de pe un glob pământesc de la școală.

— E-un ananas frumos, spune doamna Casey.

— Nu-i ananas, îi zice Rant.

Un ou jumate verde, jumate galben, plin de pătrățele de la liniile de ceară albă. Rant ține oul verde cu galben între două degete, de amândouă capetele, și zice:

— E-o grenadă MK2 cu fragmentare.

Încărcată cu TNT granulat, mai spune el. Se poate arunca până la treizeci și cinci de metri. Cu o rază de împrăștiere de zece metri și înveliș de fontă pentru șrapnele. Omoară totul pe o rază de doi metri.

Rant așază grenada pe un prosop de bucătărie, unde celelalte ouă – cel albastru, al meu, și cel roșu, al maică-sii – stau la uscat. Şi Rant zice atunci:

— Hai să facem mai multe.

Echo Lawrence (*vânător de bușeli*): Din câte spunea Rant, grădina era teritoriul mamei lui, iar peluza era a lu' taică-său. Irene măsura timpul după florile ce îmboboceau, întâi brândușele, apoi lalelele, florile de nu-mă-uita, crăițele, gura-leului, trandafirii, crinii galbeni, margaretele și floarea-soarelui. Spanacul, apoi ridichile, salata și cartofii noi. Pentru Chester Casey o săptămână însemna timpul ce trecea până să se apuce iar să tundă iarba. O oră era intervalul în care muta stropitoarea pe peluză. Trăim cu toții după ceasuri și calendare diferite.

Odată, de Paște, Rant zicea că mama lui a ascuns ouăle printre lalele și tufe de trandafiri. I-a dat un coș și i-a spus:

— Spor la vânat, Buddy.

Rant încă mai are pe mână cicatricea aia, unde l-a mușcat păianjenu'.

Bodie Carlyle: În dimineața de Paște Rant bagă mâna pe sub o plantă sau o tufă de trandafiri și și-o trage repede înapoi. Ochii lui Rant fac *zboiiing,* devin mari și bulbucați, iar el se holbează la păianjenul cocoțat pe dosu' mâinii lui. Îl azvârle cât colo cu o scatoalcă, dar dedesubt locul deja s-a-nroșit și s-a umflat. Venele i se îngroașă, se fac de un roșu întunecat și-ncep să se vadă cum se întind, umflându-se, dinspre urmele de mușcătură, care pulsează fierbinți.

Rant se întoarce în bucătărie plângând și înălțând mâna mușcată, care are deja degetele țepene și umflate, de seamănă cu o mănușă de baseball.

Doamna Casey îi aruncă o privire băiatului ei, care are o mână roșie și umflată, în vreme ce în cealaltă ține un coș de Paște cu ouă colorate, iar pe obrajii lui se scurg șiroaie de lacrimi, și-atunci doamna Casey îi zice:

— Tacă-ți fleanca!

Cartuș Dunyun (***vânător de bușeli*****):** Faza aia de la biserică, când bunica Esther a căzut lată, moartă, e încă proaspătă în mintea lui Rant. Şi felu' în care și-a mușcat ea limba cu proteza.

Bodie Carlyle: Doamna Casey e-n baie, terminându-se de aranjat pentru mersul la biserică.

Domnul Casey îi arde lui Rant o palmă zdravănă peste turul pantalonilor lui buni, de duminică, și-i zice să nu se-ntoarcă înăuntru până ce nu găsește toate ouăle.

Rant stă mai departe cu mâna lui umflată ridicată-n sus, văitându-se că-i un păianjen văduvă neagră, văitându-se și zicând cum o să moară el. Văitându-se cât de tare îl doare.

Tac-su îl ia de umeri, îl răsucește și-l împinge iar afară, zicând:

— Imediat ce aduci toate ouăle alea, o să ne ocupăm și de îngrijirile medicale.

Domnul Casey pune zăvorul la ușa de plasă, ca să-l țină pe Rant afară, și zice:

— Dacă nu-ți ia prea mult, poate că n-o să-ți pierzi mâna aia.

Şeriful Bacon Carlyle: Rant îi dădea întotdeauna cu gura despre plecatu' de-acasă, despre cum o să se ducă el și o să-și aleagă o familie nouă cu mâna lui, da' din câte îmi dau seama, așa ceva n-o să se-ntâmple niciodată. Dacă nu-i suferi pe ai tăi, cu toate păcatele lor, nici un străin n-o să fie vreodată mai bun de-atât. Rant n-a învățat decât cum să lase oamenii baltă.

Bodie Carlyle: Pentru Rant cel pus la patru ace, cu cravată din aia șnur și cămașă albă, cu pantofi de firmă și curea din piele, toate negre, obișnuita vânătoare de ouă de Paște s-a transformat de-acuma

într-o cursă împotriva morții. Mânuțele lui dau deoparte florile, rupându-le tulpinile. Picioarele-i calcă peste petunii. Strivesc straturile de morcovi. Cu fiecare bătaie a inimii, Rant simte că otrava din mână îi e pompată din ce în ce mai aproape de creier. Durerea de la mușcătură se transformă într-o amorțeală, iar la început Rant nu-și mai simte palma, după care nici cea mai mare parte din braț.

Mama lui iese și-l găsește scâncind pe jos, cu fața în amestecul de compost în care s-a transformat grădina, cu noroi lipit de rețeaua de lacrimi întinsă în jurul fiecărui ochi verde.

Echo Lawrence: Așa se face că îl lasă acolo. Se suie în mașină și o pornesc spre slujba din dimineața de Paște.

Şi iarăși momentul ăla, sfârșitul a ceea ce-am vrea să dureze o veșnicie.

Bodie Carlyle: Rant n-a mai găsit alte ouă în afară de alea trei. Ei se întorc acasă și asta e tot ce poate el să le arate după o zi întreagă de vânătoare. Trei ouă și o mușcătură de păianjen pe mâna lui deja micșorată iar, ajunsă din nou cât una de copil.

De la păianjenul ăla, de la văduva aia neagră a prins Rant gustul pentru otravă.

Chiar și după ce doamna Casey a plivit grădina, cu toate plantele făcute terci și scoase din rădăcini, n-a mai găsit nici măcar un ou din alea pe care le ascunsese. Iar grădina era distrusă pentru tot restul verii. Peste mai puțin de o săptămână tot așa avea să fie și peluza domnului Casey.

Echo Lawrence: Fii atent aici. Rant mi-a spus că găsise toate ouăle, apoi le băgase într-o cutie și le ascunsese în nu știu ce hambar ori colibă. În fiecare săptămână lua pe furiș vreo două-trei ouă și le înfigea în partea cea mai deasă a ierbii chiar înainte ca taică-său să tundă gazonu'. Ouăle se făcuseră deja negre și puturoase, se stricaseră cum e mai rău.

De fiecare dată când taică-său dădea peste vreunul cu mașina de tăiat iarba, te trezeai cu explozii de putoare... Peste tot. Pe lama mașinii, pe iarbă, pe cizmele și pe cracii pantalonilor lui taică-său. Grenadele pictate de mână ale lui Rant, devenite mine antipersonal. Peluza și grădina erau amândouă zone sinistrate. Rant zicea că înăuntrul gardului de sârmă era o junglă. Împuțiciunea neagră împroșcată pe fiecare latură a casei. Totul se sălbăticise într-un așa hal, că nu mai vedeai veranda. Dacă te uitai din mașină, ai fi zis că acolo-i o casă părăsită.

Bodie Carlyle: A vopsit ouăle gri, cu o dungă roșie, ca să semene cu grenadele lacrimogene ABC-M7A2, folosite la revoltele de stradă. În verde deschis, cu vârful alb, ca să pară fumigene AN-M8. Doamna Casey pusese în sticle restul de la fierturi. Borcane de roșu aprins, galben, albastru și verde – numai astea îi mai rămăseseră din toată grădina. Ca să nu se decoloreze în soare, a pus borcanele în fundul unui dulăpior de deasupra frigiderului.

Tot restul anului Rant a șterpelit câte puțin din culorile alea. Din vară până la Crăciun a scotocit în maldărul de rufe după boxerii murdari ai lui taică-său și a turnat cu pipeta stropi de galben între cracii

fiecărei perechi.

După fiecare pișare în poziția așezat, domnul Casey își scutura mădularul, încercând să scape de ultima picătură. Şi-l ștergea cu un pătrățel de hârtie igienică. Dar, săptămână după săptămână, se trezea cu tot mai multe pete galbene în chiloți. Când Rant a început să folosească picături de roșu, aproape că l-a omorât pe babacu-său.

Echo Lawrence: Ca adult, când voia să scape de muncă, metoda preferată a lui Rant era să-și pună în fiecare ochi câte o picătură de roșu vegetal și să-i spună șefului că are conjunctivită. Ştii, inflamație. Dacă voia să-și ia liber o săptămână, folosea galben, ca să dea impresia de hepatită. Lovitura de maestru a lui Rant era să apară la slujbă și să lase pe altcineva să-i remarce ochii roșii sau galbeni și după aia să îl facă pe șef să-l silească să plece acasă.

Rant apărea pe la mine cu niște ochi de un galben strălucitor și o porneam pe teren, să căutăm oameni de-o echipă.

Bodie Carlyle: Domnul Casey a băgat o căruță de bani ca să-și trateze vezica bolnavă, care de fapt nu era bolnavă. A înghițit așa de multe antibiotice, că în cea mai mare parte din anul ăla n-a mai putut să se cace solid.

Echo Lawrence: Înainte să moară, Rant mi-a dat un ou alb, fiert tare. A zis că scrisese el ceva cu ceară albă pe coajă, dar că-i imposibil de citit, că-i ceară albă pe coajă albă. Dacă o să pățească ceva, mi-a zis

Rant, abia atunci să vopsesc oul și să citesc.

De-atunci oul ăla s-a învechit așa de tare, că mi-e frică să pun mâna pe el. Dacă se sparge coaja, la mirosul care-o să iasă de-acolo, or să mă evacueze.

Bodie Carlyle: După ce Rant s-a cărat la oraș și după ce-a murit, a apărut FBI-ul și a-nceput să mă ia la întrebări. Să fi văzut ce le mai sclipeau ochii când le-am spus de grenadele de Pași.

Irene Casey (***mama lui Rant*****):** În iarna aia, după ce a renunțat și Chet să tundă iarba, haite de câini veneau și se rostogoleau pe spate cât a fost iarna de lungă. Ca să li se prindă putoarea aia de blană. Aceiași câini care au sfâșiat-o pe bunica Esther. Cum de umblă câinii ăștia după ceva așa de groaznic, nu pot să pricep. O putoare de-ți vine rău, dar câinii par s-o etaleze cu mândrie.

6. Zâna Măseluță

Bodie Carlyle (***prieten din copilărie*****):** O să râdeți, da' a fost o vară de pomină, când o acadea de lemn-dulce te costa cinci dolari de aur. Un pistol cu apă obișnuit, din plastic, te ajungea până la cincizeci de bițari.

Primăvara Zânei Măseluță a dat peste cap total și complet nivelul de trai din Middleton.

Mai întâi s-a-ntâmplat că Rant a venit într-o sâmbătă la mine acasă, cu basmaua de cercetaș pusă la gât, și s-a apucat să-i zică mamei că avem nevoie de o întreagă zi liberă, ca să adunăm cutii vechi de tablă pentru vopsea și să câștigăm o insignă de merit pentru reciclare.

Până atunci io și cu Rant eram doar cercetași cu cravată. Dacă ai tăi nu puteau să-ți cumpere decât baticuțul galben de pus la gât, erai la fundul ierarhiei Micilor Cercetași. Alți băieți, mai înstăriți, aveau și cămașă de uniformă de un albastru întunecat. Ăia bogați aveau și cămașă, și pantaloni. Milt Tommy se dădea mare cu pumnalul regulamentar de cercetaș, cu tot cu teacă, cu centura cu cataramă din alamă și cu busola pe care ți-o puteai atârna la centură. Nu apărea la nici o întâlnire fără eșarfa de umăr, plină cu medalii de merit cusute una lângă alta.

Brenda Jordan (***prietenă din copilărie*****):** Am promis că n-o să spun, da' într-o vreme, când ieșeam împreună, Rant Casey mi-a zis de-un străin. În timp ce bunică-sa Esther era pe moarte, un străin a apărut pe stradă cu mașina așa, de nicăieri. A zis c-o să aibă el grijă de Esther și i-a spus lui Rant unde poate găsi aur. Un bărbat înalt și bătrân, 'cea Rant.

Omul ăsta i-a spus lui Rant că el e tăticu' lui real, adevărat, și c-a venit în vizită de la oraș. Străinul ăsta i-a spus că Chester Casey e un nimeni.

Bodie Carlyle: Nu contează cât de tare ai tras pentru ea, că o insignă de-aia de merit cercetășesc, cu broderia ei fițoasă, tot te costă cinci dolari. Rant și cu mine nici vorbă s-avem parte de așa ceva.

În vara aceea am luat la împins o roabă și ne-am dus să batem pe la ușile fermelor. Întrebam: putem să luăm cutiile vechi, ruginite, de vopsea care s-ar putea găsi pe-acolo? Rant zice că-i un program de-al Micilor Cercetași de colectare a fierului vechi, iar oamenii zâmbesc, cât se poate de bucuroși că or să scape de cutiile alea vechi. Asta în fiecare sâmbătă, până ce Rant și cu mine am făcut o ditamai stiva în hambar la ai lui.

Rant saltă cu șurubelnița capacul metalic de la o cutie și înăuntru dă de vopsea roz întărită, rămasă de la un dormitor care nu mai are culoarea aia de-o veșnicie. Numai culori uitate, de la odăi de fermă transmise din generație în generație. Nimic surprinzător. Vopsea moartă și-atâta tot. Până ce Rant desface o cutie și interiorul ei e plin de ziare,

unele făcute cocoloș, altele înfășurate în jurul a ceva tare. Dăm hârtiile deoparte și înăuntrul cocoloașelor ălora găsim sticle vechi. Sticlă de un albastru fumuriu, cum se făcea în vechime. Borcănașe pentru creme de față și flacoane de medicamente.

Ziarele sunt moi ca postavul de la mesele de biliard, cu hârtia nu albă, ci galbenă, și-s pline de crime care pun capăt altor crime, de războaie și epidemii care prevestesc sfârșitul lumii. Gazete care anunță an după an câte un alt sfârșit al lumii.

Hartley Reed (*proprietar al băcăniei Trackside*): O puștoaică, fata lu' Jordan, a venit c-o mână de monede de aur. Cele mai multe cu capul Libertății, de până în 1897. Am aflat mai apoi că a pus mâna pe un pietroi și-a spart în bucăți proteza bunică-sii. Şi a dat la schimb dinții ăia rupți pentru „aurul Zânei Măseluță", cum îi ziceau copiii. A venit cu monedele la mine și-a plecat cu o casă de păpuși comandă specială, din catalogul Walker.

Bodie Carlyle: Înăuntru cutiile de vopsea sunt pline cu monede de metal. Monede din aur și argint, împachetate strâns, ca să nu zornăie. Unele au imprimate pe ele vulturi care se bat cu șerpi, altele tot felul de fete drăguțe sau boșorogi, fetele în picioare, cam dezbrăcate, iar hodorogii arătându-și numai fețele zbârcite.

— Cocoșei de aur, zice Rant.

De la ăia de nu s-au încrezut în guverne sau bănci. Nici în vecini ori familie. Nici în neveste.

Nefericiți fără nimeni pe lume, zice Rant, oameni care au adunat aur și argint și-au murit de infarct, fără să mărturisească nimănui secretul vieții lor.

Rant zice că dacă proprietarii sunt morți, iar moștenitorii de drept n-au fost îndeajuns de iubiți ca să li se spună de banii ascunși, nu se poate spune că jefuim. Comori de piraţi. Cutiile alea de vopsea aliniate pe rafturi grosolane, ruginind în hambare și în portbagaje de mașini abandonate.

Şi se dovedește că Rant știa că-s bani pe-acolo, nu în fiecare cutie, da' în destule, o știuse de mult, da' nu se obosise să culeagă nici o cutie până nu a găsit cum să justifice faptul că avem atâția bani. Doi cercetași doar cu cravată, fără nici o lăscaie cu care să-și cumpere insigne de merit, care acum cheltuie bani de aur și de argint de-acum o sută de ani și mai bine.

Hartley Reed: Cerere și ofertă. Nimeni nu le-a pus pistolul la tâmplă copiilor ălora, ca să-i silească să-și cheltuie banii. Erau banii lor de buzunar, cu care să-și cumpere ce vor. Şi-i în firea lucrurilor: când cererea crește, la fel fac și prețurile. Când fiecare puști din oraș cere suc de cireșe, prețul lui e musai să crească.

Bodie Carlyle: Inflația – ăsta a fost felul în care s-a gândit Rant să spele banii din comoara noastră de piraţi. Începând de la cei mai buni prieteni ai noștri dintr-a cincea, am întrebat peste tot: cui i s-au schimbat dinții? Oricărui copil căruia-i cădea câte unul, *driiing*... Îi dădeam câte-o monedă de argint ori

de aur și-l puneam să spună că-i de la Zâna Măseluță. Într-a cincea cei mai mulți știau că Zâna e o păcăleală, numa' că părinții nu ne spuseseră nici măcar atâta lucru.

La fiecare sfârșit de săptămână ne ducem să adunăm cutii cu vopsea, împingând roaba aia pe drumuri tot mai lungi, ca să ajungem la ferme tot mai îndepărtate și mai izolate, unde-s adunați grămadă adevărații bani lăsați în urmă.

Şi în fiecare săptămână le dăm copiilor tot mai mult aur și argint, despre care să le spună părinților că-s de la Zână, pentru dinții lor de lapte.

Multă lume știa că-i o minciună, da' mămicile și tăticii nu voiau să admită că ei ne trăseseră pe sfoară cu poveștile lor despre Zâna Măseluță, Moș Crăciun și toate celelalte. Noi îi mințeam pe ai noștri, ei pe noi și nimeni nu voia să admită că-i mincinos.

Nici unul dintre ceilalți puști de-a cincea nu ne-a dat în vileag, căci au vrut să păstreze banii și s-au gândit că or să mai vină și alții.

Toată lumea a ajuns prinsă în aceeași minciună cu Zâna Măseluță.

Poți să convingi o mulțime de oameni să spună aceeași minciună dacă au ceva de câștigat. Faci pe toată lumea să spună aceeași minciună și gata, uite că nu mai e minciună.

Livia Rochelle (***profesoară*****):** Într-un an, când predam la clasa a cincea, fiica lui Elliot mi-a adus o monedă de aur și m-a întrebat dacă merită să o dea pe niște bombonele de ciocolată Tootsie Rolls. Am

citit despre monedă la bibliotecă și era una de doi dolari și jumătate, cu capul Libertății, datată 1858. Aversul monedei avea pe el un profil de femeie, pe a cărei frunte era scris cuvântul „Libertate”, înconjurat de treisprezece stele.

Conform cărții în care am verificat, moneda aceea de aur era evaluată la cincisprezece mii de dolari.

M-am temut ca fata să nu fi furat cumva moneda, așa că am întrebat-o cum de-a căpătat-o. Fata aceea a lui Elliot mi-a spus că i-a lăsat-o Zâna Măseluță în schimbul unui dinte pierdut și mi-a arătat cu degetul o gaură într-o parte a gurii ei zâmbitoare. Îi lipsea un molar mai din față, un dinte de lapte.

Bodie Carlyle: Premolarii erau prețuiți la cinci dolari în aur. Un molar, zece. Silas Hendersen a pretins că a pierdut doisprezece incisivi, nouă canini și șaisprezece măsele de minte, toți în timpul aceleiași vacanțe de vară. Erau și copii mai mari care-și vindeau dinții la cei din clasa a cincea pentru jumate din banii de la Zână. Pușți care încercau să dea dinți de cal, de câine ori dinți mari, de vacă, tociți și roși pân’ la rădăcină. Așa că Rant Casey a devenit specialist în dinți. Deosebea o plombă de argint de un amalgam cu mercur. Un dinte rupt pe bune de o coroană smulsă dinadins. În dormitor la Rant stăteau adunate grămadă cutii de supă pline cu dinții oamenilor, apoi cutii de trabucuri, cutii de pantofi și după aia plase de cumpărături. Muzeul Dinților din Middleton.

După ce i-am îmbogățit pe toți ăia dintr-a cincea, faptul că Rant și cu mine eram plini de bani nu mai părea așa de dubios. Numai că pentru fiecare monedă de aur și de argint pe care o dădeam câte unui puști, țineam câte două pentru noi. Rant a pus deoparte de două ori cât mine, fiindcă el nu și-a cheltuit banii.

După ce în orășel au început să se ruleze destul de mulți bani, cheltuielile mele și ale lui Rant au părut rezonabile. Normale, în comparație cu noul nivel de trai.

Căpitanii de echipe se lăsau mituiți, așa că și cel mai prăpădit jucător putea să intre într-o echipă. Profesorii de la școala elementară din Middleton primeau câteva sute de dolari mită în schimbul unui carnet de note cu zece pe linie. Dădacele luau șpagă câte o sută de dolari de argint ca să-i lase pe copii să stea treji și să se uite la filme după miezu' nopții.

Livia Rochelle: Domnul Reed de la băcănia Trackside era cât se poate de bucuros să le vândă copiilor dulciuri. Ca o altă reflectare a acelor vremuri, băcănia a eliminat raionul „Daruri pentru doamne" și a extins secțiunea de jocuri și jucării tocmai până la raionul cu mâncare congelată. Preț de un an, jumătate din magazin a părut plin cu dulciuri, pușcoace cu aer comprimat și păpuși. Trebuia să te duci cu mașina tocmai până la Pitman Mills pentru un filtru nou de coș, timp în care la Trackside găseai rachete de artificii în șaptesprezece culori și mărimi diferite.

Bodie Carlyle: Așa am descoperit că oamenii or să

vândă orice și oricui dacă banii îs de-ajuns. Am dus la inflație întreaga economie a Middletonului. Bucșită cu parai de la Zână, puștimea nu se mai avânta la tunsul peluzelor. Sticlele returnabile de răcoritoare și de bere zăceau mormane pe marginea drumurilor.

Toate astea lumea de pe-aici a început să le numească teoria „difuzării ascendente" a avuției. Toți copiii bogați. Toți adulții zâmbitori, plini de vorbe dulci și purtându-se frumos, ca să pună mâna pe banii ăia.

Când mă uit în urmă, îmi dau seama că am provocat o explozie și o renaștere a micului centru din Middleton. Copiii își luau biciclete noi, iar la Trackside s-a asfaltat în sfârșit spațiul de parcare. În toamna aia, când s-au întors la școală, puștii purtau cizme de cowboy din piele de șopârlă. Catarame bătute cu turcoaze la centuri de rodeo. Ceasuri de mână așa de grele, că-i făceau pe puști să se clatine când pășeau.

A doua explozie economică a venit de Crăciun, când Moșul le-a umplut cu aur și argint ciorapii celor de-a cincea, fie că fuseseră cuminți, fie că nu.

Livia Rochelle: La clasa mea am încercat să-i conving pe elevi că realitatea e o convenție. Obiectele, de la diamante la guma de mestecat, au valoare numai fiindcă suntem cu toții de acord cu asta. Legile, cum ar fi – de pildă – limitările de viteză, sunt legi numai fiindcă majoritatea oamenilor acceptă să le respecte. Am încercat să le demonstrez că aurul lor era infinit mai prețios decât prostiile pe care voiau să-l dea, dar era ca și cum m-aș fi uitat la

niște amerindieni care vând pământurile tribului pe mărgele și tinichele.

Într-adevăr, copiii din Middleton controlau economia noastră. Într-o săptămână micuța Elliot strecura Tootsie Rolls la oră. Până să ajungă la liceu, avea deja o față ca o chiftea de hamburger crudă.

Echo Lawrence (***vânător de bușeli*****):** Partea înfiorătoare era că, în afară de Rant, majoritatea celor din Middleton habar n-aveau cât de departe merseseră unii ca să pună mâna pe aurul ăla.

Mary Cane Harvey (***profesoară*****):** Copiii mi-au povestit despre o femeie care vindea gheață pisată cu sirop de cireșe în cornete de hârtie: două cornete pentru un dolar de aur. Te uitai la copiii ăia cum iau două guri și aruncă restul în iarba de pe terenul de joacă.

Banii nemunciți se cheltuie repede.

Brenda Jordan: Zâna Măseluță vine în mod diferit la fiecare familie. La alde Elliot înfășurau dintele căzut într-o cârpă și-l puneau sub pernă. Dimineața în cârpa aia găseai banii. Alde Perry cufundau dintele într-un pahar plin cu apă și puneau paharul pe pervazul ferestrei din bucătărie. Dimineața în locul dintelui erau bani. Familia Hendersen folosea același ritual ca și alde Elliot, dar cu un prosopel brodat, pe care-l numeau „batistuța dintelui”. Alde Perry foloseau întotdeauna același pahar, un pocal arătos de sticlă șlefuită, căruia îi spuneau „paharul

dintelui”. La mine acasă ai mei puneau dintele în apă, dar peste noapte îl lăsam să stea pe masa din dormitor. Pe lângă o fereastră lăsată întredeschisă, ca să aibă Zâna pe unde să intre în zbor.

Prima și singura dată când aproape că l-am pârât pe Rant Casey a fost într-o noapte, când am primit pe dintele din pahar un dolar de argint Morgan din 1897. Dar dimineața era doar un sfert de dolar obișnuit, din zilele de-acum. Am știut că ai mei îl schimbaseră și luaseră banii cei adevărați, da’ a trebuit să mă prefac bucuroasă.

Cammy Elliot (*prietenă din copilărie***):** Adulți care spun minciuni cu Zâna Măseluță. Copii care spun minciuni. Toți știu că toată lumea minte. Şi după aia adulții vând baloane cu heliu pe o sută de dolari unor copii care nu știu cum stă treaba. Adulți care îi fură pe copii și negustori care îi fură pe oameni. Lăcomie și iarăși lăcomie.

Mă jur pe ce vrei că vara aia a Zânei Măseluță a distrus credibilitatea tuturor celor din Middleton. De-atunci nimeni nu mai e crezut pe cuvânt. Toți sunt mincinoși în ochii tuturor celorlalți. Dar oamenii încă mai zâmbesc și se mai poartă drăguț.

Cartuș Dunyun (*vânător de bușeli***):** La următoarea Zi a Recunoștinței mamaia Bel a lui Rant e la rând ca să ocupe un loc la masa adulților. După aia vine unchiu-său Clem. După el, unchiu’ Walt și mătușa Patty. Rant zice că maică-sa stătea acolo și

număra pe degete: mai trebuiau să-i moară patru, cinci, șase rude până să poată sta și ea la masă cu ceilalți adulți.

Înainte ca Ziua aia a Recunoștinței să se termine, mamaia Bel transpira deja de la febră. Bel face o febră de patruzeci de grade, dar se plânge că îi e frig. Celelalte simptome includ amețeală, oboseală și dureri de mușchi. Rant zice că mamaia Bel nu poate să răsufle fiindcă, după cum se dovedește mai apoi, are plămânii plini cu lichid. Rinichii i-au cedat. Pe la jumătatea drumului spre spital, Rant spune că mamaia Bel a încetat să mai respire.

Echo Lawrence: Şi iese la iveală că mamaia Bel, norocoasa de ea, fusese infectată cu un virus ucigaș. Se numește „hantavirus” și îl iei de la ceva căruia Rant îi zice „șoarece cu picioare albe”. Şoarecele se cacă, iar căcatul ăla se usucă și se face pulbere. Respiri pulberea de căcat și în șase săptămâni virusul te omoară.

Ea e o bătrână doamnă dată cu ruj roșu și cu nasul pudrat.

Rant zice că ăia de la centru au analizat pudra din trusa cosmetică a lui Bel și bineînțeles că jumate din ea era căcat de șoarece. Rahat uscat și mărunțit de șoarece sălbatic. Puful din pudrieră era plin cu rahat praf. Enigmă rezolvată. Oarecum rezolvată.

Cartuș Dunyun: Să nu-ți închipui cumva că Rant era un soi de criminal în serie naturopat – cu păianjeni, purici, șoareci și albine –, deși am putea discuta pe tema asta.

Bodie Carlyle: Doar o părticică din aurul meu a fost de ajuns pentru cămașa și pantalonii albastru închis ai Micilor Cercetași, pentru cuțitul de cercetaș, pentru centură și busolă. Fiindcă Milt Tommy era în clasa a șasea și n-avea nici o comoară, i-am dat o sută de dolari în aur pentru eșarfa lui, cu toate insignele de merit cusute deja acolo. Cu orice insignă posibilă, de la aia pentru Prim Ajutor până la cea de Cetățean Exemplar.

Lumea chiar că-ți vinde orice dacă-i oferi prețul potrivit. Şi așa am aflat că o insignă de merit luată pe bani nu face nici cât o ceapă degerată.

7. Casa bântuită

Bodie Carlyle (***prieten din copilărie*****):** Singurii bani de aur pe care i-a cheltuit Rant au fost ăia din ziua când a împins o roabă pe drum tocmai până la măcelăria Perry.

Reverendul Curtis Dean Fields (***pastor, Congregația Creștinilor din Middleton*****):** Înăuntrul Casei Fermierului, casa bântuită ce se făcea an de an consta în niște prelate vechi și uleioase, mirosind a motorină de tren, atârnate ca să-nchipuie un tunel întunecos prin care trebuia să intri. Felul în care atârnau oamenii prelatele făcea ca tunelul să o ia la dreapta și la stânga, iar apoi să se-ntoarcă de unde pornise, ca să te dezorienteze și să-ți facă drumul cât mai lung. Copiii așteptau la un capăt, iar Rant îi trecea prin tunel unul câte unul. Înăuntru erau chestii de puști. La celălalt capăt era o petrecere cu un concurs de măști, prăjituri și bomboane. Într-un an a fost și o *piñata*[4]**.**

Pe interior, în tunel era beznă, cu excepția momentelor când luminile se aprindeau brusc și-ți arătau ceva înfricoșător. Capătul îndepărtat era și cel mai întunecat, iar aici Rant te lega la ochi. Îți băga mâna într-un bol mare cu macaroane fierte și acoperite cu unt rece și-ți spunea:

— Ăștia-s creieri.

Pipăiai un castron cu struguri unși cu ulei de porumb sau niște ouă fierte și decojite, iar Rant zicea:

— Aicea-s niște ochi scoși.

Chestii oarecum blânde pentru vremurile de-acum. Dar pentru imaginația unui copil era ceva destul de dur să stea în întuneric și să pipăie cu mâinile un castron cu apă caldă cu gelatină, în vreme ce Rant Casey zicea:

— Asta-i sânge proaspăt.

Dar de-acuma imaginația ar trebui să se trudească un pic pentru ca așa ceva să mai pară oribil.

Luella Tommy (*vecină din copilărie*): La capătul cu petrecerea din tunelul bântuit puștii înșfacă bucăți de prăjitură și se joacă de-a prinselea. Joacă „Aș mânca o portocală”. Puștii întreabă dacă se poate să primească șervețele, ca să se șteargă pe mâini după ce-au atins creierii falși, plămânii și celelalte mizerii spăimoase. Alți copii se șterg pur și simplu de costume sau de costumele altora.

Fetița familiei Elliot iese din tunel cu mâinile înroșite până la coate. Roșu adevărat. Plânge. Îmbrăcată în îngeraș, cu aripioare de hârtie întinse pe un umeraș de sârmă, la spate, și o aureolă de sârmă presărată cu praf auriu, fetița își șterge ochii cu o mână și se mânjește toată cu roșu pe față. Fetița Elliot suspină și zice:

— Rant Casey mi-a pus în mână o inimă adevărată, vie...

Atunci eu îi zic:

— Nu, drăguță. Era așa, o prefăcătorie.

Scuip pe un șervețel, dau s-o șterg pe obraz și-i spun:

— Inima aia era doar o roșie obișnuită, de-aia mare și fără pieliță...

Mai întâi mă tem că-i speriată. Mă pun în genunchi, îi șterg fața cu un șervețel de hârtie și hârtia se crâmpoțește. După aia văd ce lipicios e roșul ăla și cum îi face cămașa numai crețuri. Cleioasă și stropită cu pete negricioase. Cu cheaguri. Nu-i doar un colorant roșu alimentar. Şi mai e și mirosul. Peste duhoarea de motorină a prelatelor ălora vechi, peste mirosul ăla de creolină de traverse de cale ferată într-o zi călduroasă, pot să simt un iz dulceag de mușețel, genul de miros ce pișcă la nas, de carne care s-a stricat.

Glenda Hendersen (*vecină din copilărie*): Pentru numele lui Dumnezeu! Toți copilașii, fie doar pe degete, fie doar pe o mână ori pe amândouă, unii pe brațe sau pe costume, fie ei pirați și zâne și cerșetori mititei, toți sunt mânjiți cu sânge. Sânge roșu și așa de vechi, că s-a făcut negru. Când pun mâna pe prăjitură, mânjesc cu sânge glazura de vanilie. Sânge pe polonicul pentru punciul de fructe și pe portocala de la „Aș mânca o portocală”. Urme însângerate de degete pe biscuiții cu praf de copt cu care jucau „Biscuitul”.

Pe peretele de beton al Casei Fermierului, ieșind din tunelul de prelată, se văd o mulțime de urme de

picioruşe, tălpi de tenişi şi sandale, toate întipărite în sânge cleios. Lowell Richards, ăla de la liceu, împrumută o lanternă şi intră să arunce o privire.

Şeriful Bacon Carlyle (***duşman din copilărie*****):** Mai urât decât cea mai urâtă fotografie făcută de poliţie la locul unei crime.

Luella Tommy: Oamenii bârfeau că, poate, Irene Casey îşi adusese acasă placenta şi şi-o congelase când s-a născut Buddy. Prima mea impresie a fost că Buddy a făcut o scenă tematică în casa bântuită: Spânzuratul, Fantoma, Imaginea Iadului şi Placenta lu' Irene Casey...

Mulţumesc Domnului că mă înşelasem... deşi nu cu mult.

Polk Perry (***vecin din copilărie*****):** Nu i-aş fi vândut niciodată lui Rant Casey ochii ăia dac-aş fi ştiut ce plănuieşte nenorocitu'. Din ce s-a întâmplat, a fost un semn al naibii de sigur că băiatu' lu' Casey avea s-ajungă un ucigaş.

Lowell Richards (***profesor*****):** Pe întuneric, Rant ţine mâna băiatului Hendersenilor şi i-o vâră în castroane. În raza lanternei mele se văd castroane cu sânge îngroşat ca budinca. Castroane cu plămâni de la abator. Plămâni de porc şi de tăuraş, gri, stivuiţi în grămezi. Boluri cu creieri vâscoşi şi cenuşii, îndesaţi şi amestecaţi laolaltă. Intestine şi rinichi fleşcăiţi pe podea.

Mai e și-un bol de salată cu ochi de diferite mărimi. De vacă, de porc și de cal, toți holbați, toți plini de amprente însângerate. Toată mizeria aia începe să se încălzească și să pută. Rinichi, vezici și foi de plăcintă umplute cu intestine.

Polk Perry: Toată povestea aia... un coșmar, asta a fost. Limbi tăiate zăcând peste tot în jur.

Lowell Richards: În timp ce eu mă uitam, Rant Casey i-a ținut palma băiatului deschisă și întoarsă în sus și i-a pus ceva lucitor și întunecat între degete, zicând:

— Asta-i o inimă...

O inimă uriașă de vacă moartă.

Iar băiatul Hendersenilor, legat la ochi, a chicotit și a strâns inima în palmă. Cu sânge prelingându-se din venele și arterele retezate.

Bodie Carlyle: Dacă stai să te gândești, felul cum am dat dinții pe aur și aurul pe ochi scoși e înfiorător. În viață ai parte fie de carne, fie de bani, fin'că nu le poți avea pe amândouă în același timp. Ar fi ca și cum cineva ar fi și viu, și mort în același timp. Nu poți. Trebuie s-alegi.

Şeriful Bacon Carlyle: Fiind el un Casey, normal că a făcut să pară că-i un accident. Le-a zis oamenilor că așa mersese dintotdeauna treaba cu casa bântuită. Le-a zis că nu știa că astfel de stâlpi ai comunității, oameni mari, adulți, oameni de încredere, stimați și respectați, cum erau șefii cercetașilor, ar minți niște

copilași. A făcut pe prostul, exact ca un Casey. Rant a zis că, de când e lumea, puștii de-abia așteaptă să pună mâna pe creieri și plămâni. Că nu-i nimic înfricoșător când atingi niște macaroane sleite. Rant a făcut ca felul respectabil și tradițional în care pregăteam noi totul, cu struguri și coloranți, să pară o infracțiune de toată rușinea.

Lowell Richards: Rant Casey nu era rău. Era mai degrabă ca și cum ar fi încercat să găsească ceva real în lume. În vremurile noastre puștii cresc fără să mai aibă vreo legătură cu ceva, conectați la mufe și trăind cuplați la viețile altora. Aventuri la mâna a doua. Cred că Rant voia ca toată lumea să trăiască măcar o aventură reală. Ceva care să-i lege pe oameni în comunitate.

Când toată lumea din orășel vede același film vechi sau trăiește aceeași experiență procesată, asta nu-i face pe oameni să se apropie. Dar atunci când copiii vin acasă cu costumele scorțoase de sânge, având pe sub unghii sânge care nu se mai duce o săptămână și cu părul duhnind greu, asta-i face pe oameni să stea de vorbă. Nu poți zice că ar fi bucuroși, dar măcar stăteau de vorbă – și vorbeau unii cu alții.

Într-adevăr, s-a întâmplat ceva, ceva care aparținea doar Middletonului.

Cartuș Dunyun (*vânător de bușeli*): Nu doar experiențele la mâna a doua îl supărau pe Rant. Erau și copiii ăia de tot căcatu', îmbrăcați în soldați, prințese și vrăjitoare. Mâncau prăjitură aromatizată

cu vanilie artificială. Sărbătoreau o recoltă care încetase să se mai strângă. Punciul de fructe care venea de la fabrică. Un ritual de alungare a fantomelor sau ce rahat plouat o mai însemna și Halloweenul, practicat de oameni care n-aveau deloc habar despre ce era vorba. Ce-l supăra pe Rant era natura falsă, de doi bani, a tuturor lucrurilor.

Din însemnările de teren al lui Green Taylor Simms (***istoric*****):** În Africa populația nu crede în Zâna Măseluță. În locul ei există Şoarecele Dinților. În Spania: Ratoncito Perez. În Franța: La Bonne Petite Souris. Un rozător minuscul și fermecat, care fură dinții și-i înlocuiește cu bani mărunți. În unele culturi dintele căzut trebuie ascuns într-o gaură de șarpe sau de șobolan, ca nu cumva vreo vrăjitoare să-l găsească și să-l folosească. În alte culturi copiii aruncă dintele într-o pălălaie de foc și ulterior scormonesc după monede prin cenușa rece.

Prin faptul că a crezut mai întâi în Moș Crăciun, apoi în iepurașul de Paște și după aceea în Zâna Măseluță, Rant Casey recunoștea faptul că acele mituri nu sunt doar niște povești și obiceiuri simpatice, menite să-i încânte pe copii. Sau să modifice comportamente. Fiecare din aceste trei obiceiuri îi cere copilului să creadă în imposibil în schimbul unei recompense. Ele reprezintă teste parcurse în etape, în vederea construirii credinței și imaginației copilului. Primul test constă în credința într-o făptură vrăjită ce aduce jucării drept recompensă. Al doilea test cere credința într-un

animal magic, iar recompensa sunt dulciurile. Ultimul dintre teste e cel mai dificil și cu recompensa cea mai abstractă: să crezi, să ai încredere într-o zână care vine în zbor și îți lasă bani.

De la un om la un animal și apoi la o zână.

De la jucării la dulciuri și apoi la bani. Astfel, într-un mod destul de interesant, magia credinței și a încrederii este transferată de la strălucitoarea zână la monedele greoaie și oxidate. De la aripioare eterice la cenți... zeci de cenți... sferturi de dolar.

În acest fel, pe măsură ce se maturizează, un copil este înălțat pe culmi tot mai înalte ale imaginației. Începând cu Moșul, în copilăria timpurie, și terminând cu Zâna Măseluță, atunci când copilul capătă dinți de adult. Sau, mai simplu spus, începând cu toate posibilitățile pe care le oferă copilăria și terminând cu o încredere absolută în moneda națională.

Cartuș Dunyun: Şi să mai vorbești de frustrare! Cu toată combinația aia de făcătură și realitate în derulare: aur care prețuiește cât acadelele de-un ban. Zahăr care valorează cât greutatea lui în aur. Macaroane care trec drept creieri și adulți care se jură că Zâna Măseluță e reală. Chiar și felul în care o bizară iluzie culturală cum e Moș Crăciun controlează jumătate din vânzările cu amănuntul dintr-un an. Un căcănar umflat ne dirijează economia națională. Frustrare e prea puțin spus...

În noaptea aia, deși era doar un băiețel, Rant voia un lucru care să fie adevărat. Chiar dacă adevărul ăla putea a sânge și măruntaie.

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Simms: Fiecare sărbătoare tradițională funcționează ca un exercițiu de dezvoltare cognitivă, ca o nouă provocare pentru copil, în ciuda faptului că părinții nu mai recunosc această funcție, ei practică în continuare exercițiul.

Rant a înțeles și el că gestionarea acestor iluzii e crucială pentru felul în care copilul utilizează orice abilități noi.

Un copil care nu-i învățat cu Moș Crăciun s-ar putea să nu-și dezvolte nicicând abilitatea de a-și imagina. Pentru el nu va exista decât literalul și tangibilul.

Un copil care este dezamăgit brusc, de camarazi sau de frați, care e ridiculizat din pricina credinței și a imaginației lui, poate decide să nu mai creadă niciodată în nimic – nici tangibil, nici intangibil. Să-i piară puterea de-a se încrede sau de a se minuna.

Însă un copil care renunță la iluziile cu Moș Crăciun, iepurașul și Zâna Măseluță poate să se aleagă cu cel mai important set de abilități. Copilul acela poate deveni conștient de forța propriei sale imaginații și credințe. Şi o să-și utilizeze acea abilitate pentru a-și crea propria realitate. Copilul acela devine sursa lui de autoritate. El stabilește caracterul lumii sale. Propria lui viziune. Şi, făcând asta, determină realitatea celorlalte două categorii: cei ce nu-și pot imagina și cei ce nu pot să creadă.

Reverendul Curtis Dean Fields: Nu contează cât de bine o acoperi, cu ceară sau cu vopsea. O podea de lemn tot păstrează un miros. Pe scânduri de cedru

simple, îmbinate, ca la Casa Fermierului, la sfârșitul verii încă mai poți mirosi ce s-a întâmplat. Era o vreme călduroasă. A fost de-ajuns ca un copil să-și vomite prăjitura – Dorris Tommy, mi se pare –, și putoarea i-a stârnit pe atâția alții, că n-aș putea spune cine a fost următorul.

Danny Perry (***prieten din copilărie*****):** Nu era decât sânge și borâtură, de parcă toată podeaua era acoperită cu un covor cleios. Sânge și borâtură. Așa se zice că au început să-i spună oamenii lui Buster Casey pe porecla lui: „Rant”. Fiindcă toți copiii s-au cocoșat și au început să scoată același sunet, unii după alții. Copiii țipau „Rant!” și prăjitura cu vanilie și înghețată o lua pe gâtlej în sus. Țipau „Rant!” și își goleau burțile de punciul vinețiu din fructe.

În Middleton oamenii locului, fie că-s bolnavi sau beți, încă mai zic „Simt c-o să-i trag un Rant” când îs pe punctul să-și verse mațele.

Bodie Carlyle: Înainte să se mute la oraș, Rant mi-a dat douăzeci și patru de bidoane de lapte de câte un galon, pline până la buză cu dinți căzuți de-ai oamenilor. De la dințișori de bebeluși până la danturi de-ale bunicilor, scoase de prin lăzi ori de prin cuferele unde stăteau la păstrare. Din câte știu, în geamantanele pe care le-a cărat la oraș nu se găseau decât bani de aur.

Bidoanele alea de lapte Rant le numea „Muzeul Dinților din Middleton”.

8. Sincronizare

Wallace Boyer (***vânzător de mașini*****):** Un vânzător de mașini cu adevărat eficient îți întinde, înainte de orice, cartea lui de vizită. Vânzătoru' ăla zice bună, își spune numele și-ți dă cartea de vizită, fiindcă studiile comportamentului uman arată că nouăzeci și nouă la sută dintre clienți se folosesc de cărțile de vizită ca scuză ca să plece. Cei mai mulți cumpărători de mașini, chiar dacă nu te plac și nu le plac nici mașinile tale, tot se simt aiurea că te-au făcut să-ți pierzi timpul. Dacă le oferi ocazia să-ți ceară cartea de vizită, clienții se simt mai bine când o întind. Dacă vrei să prinzi mai mulți mușterii, le dai cartonașul cu numele tău chiar în secunda în care-i întâlnești. Şi nu mai au scăpare.

Conform specialiștilor în comportamentul uman, în primele patruzeci și trei de secunde după ce întâlnești niște oameni necunoscuți, poți să-ți dai seama, doar uitându-te la ei, cât sunt de bogați, ce vârstă au, cât îi duce capul și dacă o să-i respecți ori nu. Așa că un vânzător deștept poartă un costum decent. Şi nu se scarpină în cap, ca după aia să-și miroasă unghiile.

Un studiu de referință, făcut în Los Angeles, California, în 1967 și verificat după aia de o grămadă de ori, spune că cincizeci și cinci la sută din

comunicarea umană se bazează pe limbajul trupului nostru, pe felul cum stăm, ne aplecăm ori ne privim în ochi unii pe alții. Alte treizeci și opt de procente din comunicarea noastră vin din tonul vocii, din viteza cu care vorbim și cât de tare o facem. Surpriza e că doar șapte procente din mesajul nostru se transmite prin cuvinte.

Așa că talentul cel mai important al unui vânzător deștept e să știe cum s-asculte.

Noi îi spunem „sincronizare" cu clientul. Îți potrivești ritmul respirației după al lui. Dă el din picior sau răpăie cu degetele pe masă, faci și tu la fel, cu aceeași viteză. Dacă se scobește în ureche sau își îndreaptă gâtul, așteaptă douăzeci de secunde și fă aidoma. Ascultă-l ce spune și uită-te bine în ce direcție i se îndreaptă ochii când vorbește. Majoritatea clienților învață folosindu-se de vedere și de cele mai multe ori ridică privirea – spre dreapta dacă-și aduc aminte informații, da' or să se uite spre stânga dacă te mint. Următorul grup învață după auz și-or să se uite toți dintr-o parte într-alta. Grupul cel mai mic la număr învață după mișcare și pipăit și-or să se uite în jos când vorbesc.

Vizualii or să zică „Uite ce" sau „Văd încotro bați". Or să zică „Să nu te mai văd în fața ochilor" ori „Ne vedem mai târziu". Așa-i Echo Lawrence: tot timpul cu ochii la tine.

Clienții auditivi or să zică „Ascultă aici", „Sună bine" ori „Ne auzim mai încolo". Cum e, de exemplu, tipul ăsta, Cartuș Dunyun: nu îi întâlnești privirea aproape deloc, da' dacă vorbești repede și pari

entuziast, se ambalează imediat.

Cumpărătorii senzitivi or să-ți spună „Mă țin de treabă”. Or să zică „M-am prins” sau „Ce te-a apucat?” Așa-i pușiul ăla tinerel, Neddy Nelson: stă prea aproape de tine și te atinge tot timpul cu degetele, ca să se asigure că-l asculți.

Într-o sincronizare cu adevărat eficientă vânzătorul adoptă stilul de învățare al cumpărătorului – vizual, auditiv ori senzitiv – până într-acolo încât se uită în față, lateral sau în jos când vorbește. Scopul tău e să stabilești un spațiu comun de dialog. Nu la toți le place baseballul, nici pescuitul, da’ orice persoană-i obsedată de ea însăși.

Tu ești propria ta pasiune. Ești expert în tine.

Un agent de vânzări bun nu face altceva decât să stabilească un contact vizual, să-ți imite limbajul corpului, să dea din cap, să se hlizească sau să mormăie, ca să arate cât e de vrăjit... Zgomotele și gesturile alea se cheamă „racordare verbală”. Un vânzător trebuie doar să demonstreze că-i la fel de obsedat de tine ca și propria-ți făptură. După aia împărtășiți amândoi o pasiune comună: tu.

Iar apoi mai sunt o mulțime de lucruri: comenzile implicite, ocolirea obiecțiilor, punctele fierbinți, întrebările cu răspuns inclus și cele de completare, întrebările de control... tot ce vrei și ce nu vrei.

Orice agent de vânzări bun o să-ți explice că, înainte ca unui client să-i pese cât de multe știi, trebuie să știe cât de mult îți pasă ție de el.

Şi un vânzător cu adevărat eficient știe să dea

impresia că-i pasă pe bune, că îl interesează cu adevărat totul.

9. Pescuitul

Bodie Carlyle (***prieten din copilărie*)-.** O blană de animal viu, în viață – peste asta aveam să dau în cele din urmă. Rant mă tot sâcâia să-mi afund mâna și mai adânc în pământ. Cu degetele mele alunecoase de la unsoare. Pârlit de soare mai peste tot, întins pe nisip și cu brațul furișându-mi-se în jos, mai mult rece decât răcoros, în întunericul din gaura unei dihănii. Poate a unui sconcs. Sau un bârlog de coiot ori hârciog.

Rant se uită în ochii mei și zice:

— Simți ceva?

Mâna mea oarbă atinge un hățiș de rădăcini de pelin, niște pietre netede și apoi... hmmm, o blană. Fire moi, ce se îndepărtează în tunel, se duc undeva unde nu puteam să mai ajung.

Şi Rant zice:

— Du-te după el.

O pală de vânt ne zboară foaia de staniol boțit, încă unsuroasă de la resturile de friptură ale domnului Casey. Friptura de vită cu oregano cu care ne-am dat amândoi pe mâini, cu carne vârâtă adânc pe sub unghii și întinsă printre degete. Iar mâna mea, pierdută pe undeva prin subteran, se întinde mult dincolo de unde aș fi crezut eu că poate să ajungă și apuc să simt cu ea acolo, dedesubt, blana aia și

bătaia rapidă a unei inimi. O bătaie aproape la fel de rapidă ca a mea.

LouAnn Perry (*prietenă din copilărie*): Se știe că fetele care-i plăceau lui Rant, pe astea le pupa. Pe băieți îi lua la pescuit de animale. Amândouă chestiile erau un test de credință pe care-l dădeai.

Bodie Carlyle: Vara, când dau căldurile, cam toți cei de prin partea locului merg la pescuit pe malul râului. Rant se îndrepta în cealaltă direcție.

Nu te mirai să afli că o apucase de dimineață înspre deșert, că se întinsese pe o parte și că un braț îi dispăruse până la cot în nu știu ce gaură murdară. Nu conta ce creatură putea să fie – scorpion, șarpe ori câine de preerie. Rant băga mâna orbește în pământul întunecat, sperând să dea peste ce era mai rău.

După faza cu păianjenul ăla, văduva neagră, din duminica Paștelui, fin'că nu-l omorâse, Rant s-a gândit să plece să vâneze ceva ce ar putea s-o facă.

— 'S vaccinat deja de pojar și difterie, avea el obiceiul să zică. Un șarpe cu clopoței ar fi vaccinu' meu împotriva plictiselii.

La o mușcătură de șarpe mocasin îi spunea „vaccinu' meu împotriva treburilor de făcut acasă".

Viperele cu corn uită să-ți injecteze veninul cam în jumătate din cazuri. Conform cărților, zicea Rant, în realitate șarpele cu clopoței ori mocasinul sunt mai speriați de tine decât ești tu de ei. La o ființă umană vipera cu corn vede doar o groază de căldură care se

degajă. Apare ceva așa de mare și de fierbinte, încât șarpele nu are încotro. Trebuie să-și scoată la iveală colții curbați în jos și*, jaap*... să ți-i împlânte-n braț.

Nimic nu-l scotea mai tare din sărite pe Rant decât o mușcătură fără venin. Durere, dar fără otravă. Un vaccin fără ser. Găurile alea duble i se înșirau pe brațe și îi încercuiau gambele, dar fără umflături roșii. Mușcături uscate.

În loc să pescuiască în râu, Rant o lua pe după veranda din spate, trecea de tomberonul în care se ardea gunoiul, ocolea garajul mașinii și ieșea pe câmpurile cu lucernă date-n arendă, în vreme ce stropitoarele înșirate pe câmp ticăiau ritmic și aruncau jeturi de apă în lumina soarelui fierbinte. După lanul de lucernă apărea la orizont linia de sălcii argintii, cu frunzele lor lungi și crengile pletoase. După linia aceea veneau sfeclele de zahăr. După sfecle, alt orizont. Iar după toate astea venea un gard de sârmă ghimpată, acoperit cu un strat gros de buruieni ce încercau să pătrundă înăuntru. Tampoane și prezervative zăceau prinse în gard și fluturau, pline de sângele și sperma Middletonului.

Apoi venea un alt orizont. Trei orizonturi înșirate dincolo de ușa din spate de la alde Casey și-apoi ajungeai în deșert. Alergătura asta după mușcături de animale Rant o numea „mers la pescuit”.

Irene Casey (*mama lui Rant*): Furnicile roșii ar fi trebuit să fie un semnal de avertisment. Buddy nu se întorcea niciodată acasă fără ca mâinile și

picioarele să-i fie toate numai o spuzeală roșie de la mușcăturile de furnici. Dureri la care te-ai aștepta ca orice copil să bocească Buddy le îndura fără să-i pese de ele mai mult decât de-o iritație de la căldură.

Bodie Carlyle: Ai lui nu știau nici jumate din toată povestea. La școală Rant putea să-și suflece mâneca și să numere mușcăturile: furnică roșie, păianjen cu cruce, scorpion.

— Niște vaccinuri în plus, obișnuia el să spună.

Prin clasa a noua Rant cerea să fie scutit vinerea să joace „Rațele și vânătorii" împotriva celor de-a doișpea, pe motiv că tocmai fusese mușcat de un șarpe. În timp ce din noi, ceilalți, ieșea untul, Rant își scotea o jambieră și-i arăta antrenorului un picior umflat și roșu. Cele două urme de dinți lăsau să se prelingă niște bale transparente, care puteai să crezi că-s venin.

Pentru noi doi ăla era vaccinul lui împotriva jocului „Rațele și vânătorii".

Pentru Rant durerea era o linie de orizont. Veninul, orizontul de după. Boala nu era decât orizontul de dincolo de ele.

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Simms (*istoric*): Văduva neagră ucide doar aproximativ cinci procente din creaturile pe care le mușcă. După o oră neurotoxina numită latrotoxină se răspândește prin sistemul limfatic al victimei. Abdomenul ți se contractă și se face ca o scândură de țesut muscular rigid. S-ar putea să vomiți sau să

transpiri abundent.

Un alt simptom obișnuit este priapismul. Iată un remediu natural pentru disfuncțiile erectile. Rant nu le-a spus asta niciodată părinților lui, dar de Paște acela a fost întâia dată când a avut o erecție. Sexul și veninul de insectă au devenit indisolubil legate în psihicul lui infantil.

Echo Lawrence (*vânător de bușeli*): Ăsta-i secretul din spatele nevoii lui Rant de șerpi. Chiar și când stătea la oraș, tot îi trebuia o văduvă neagră ori un păianjen pustnic cafeniu înainte să fie în stare de ceva la pat. O „injecție cu întăritor", așa-i spunea el.

Să nu-ncercați asta acasă, da' rezultatu-i o sulă care stă sculată cu orele. La comandă. Şi mare cât un levier. Cu puțin gluconat de calciu totul revine la normal.

Șeriful Bacon Carlyle (*dușman din copilărie*): Singurul motiv pentru care se lăsa mușcat Rant era ca să se amețească. Otrava era la el doar un alt drog tare. Încă ceva de băgat în venă. Vorbind în calitate de reprezentant al legii, pot să vă spun că un dependent cu dependență nu-i ca oamenii normali. Până la sfârșitu' poveștii ăsteia o să fiți destul de șocați când o să aflați de ce-a fost în stare Rant ca să se rupă în ultimu' hal și să rămână așa, pulbere.

Bodie Carlyle: Nu mă-ntrebați pe mine. N-am înțeles niciodată plăcerea asta a lui. Când alți puști trăgeau pe nas gazolină sau clei, în mai toate zilele de vară

Rant zăcea pe burtă lângă un tufiș de pelin. Cei mai mulți puști voiau să scape de realitate, în timp ce Rant încerca să se pregătească pentru ea.

Găurile alea murdare, pietrișul ăla pe sub care scobea, locurile pe unde nu putea să vadă, acolo era viitorul de care ne temeam așa de tare. După ce și-a înfipt mâinile în beznă și n-a murit din pricina asta, lui Rant nu i-a mai fost frică, își sufleca un crac de la pantaloni și își împingea piciorul în față. Se așeza în deșert și-și băga piciorul gol-goluț într-o vizuină de coiot, așa, încetișor, cam cum verifici temperatura apei din cadă cu degetul mare de la picior. Să vezi dacă-i prea fierbinte ori prea rece. Dacă-l urmăreai, vedeai că Rant își înfunda în nisip amândouă mâinile, încleștate una într-alta, cu ochii închiși și tare, trăgând mult aer în piept, și după aceea rămânea așa, cu pieptul umflat.

În fundul găurii ăleia era un sconcs, un raton, o mamă coiot cu pui sau un șarpe cu clopoței. El pipăia blana moale ori solzii netezi, simțea căldura sau răceala pe piele și apoi... *zbang!,* gura cu dinți apuca și tot piciorul lui Rant se zgâlțâia. Iar Rant nu și-l trăgea niciodată, nu în felul în care o fac cei mai mulți, rănindu-se și mai tare, căci colții sunt strâns încleștați în piele. Nu, Rant lăsa gura să se desfacă. Poate chiar să înșface încă o dată. Să intre adânc. Să-și dea drumul. Să i se facă lehamite. După aceea peste degetele lui pufnea o răsuflare caldă. Dedesubt o limbă umedă se apuca să-i lingă sângele.

Când Rant își trăgea piciorul din gaură, pielea îi era mursecată și făcută ferfeniță, dar curățată de

murdărie cu limba. Pielea curată îi sângera – pic-pic-pic. Sânge curat. Din ochi i se vedea doar pupila întunecată, dilatată la maximum, și atunci Rant își scotea și celălalt pantof, și cealaltă șosetă, își sufleca și celălalt crac al pantalonilor și își îndesa în întuneric altă bucată goală din el, să vadă ce s-ar mai putea întâmpla.

Cât era vara de lungă, degetele de la mâinile și picioarele lui Rant erau toate numai franjuri, numai dâre de sânge ce se prelingea. Cu o înțepătură veninoasă ici, cu câte un jet de otravă dincolo, Rant se antrena pentru ceva măreț. Se vaccina împotriva fricii. Oricare avea să-i fie viitorul, fie că urma căsnicia, vreo slujbă îngrozitoare sau serviciul militar, tot nu putea fi mai rău decât un coiot care îți roade piciorul.

Echo Lawrence: Fii atent. În prima noapte în care l-am întâlnit pe Rant Casey, mâncam mâncare italienească și deodată el zice:

— Te-a mușcat vreodată un șarpe?

Are pe el o haină, așa că habar n-am cât de *mutilate* îi arată brațele.

Ca și cum *eu* aș avea o problemă, mă freacă în continuare la cap și-mi zice:

— Nu pot să cred că poate trăi cineva așa mult fără să fie împroșcat de un sconcs…

Ca și cum până atunci trăisem numai în lipsuri și cu frica-n sân.

Rant scutură din cap și se uită în farfuria cu spaghete, oftând. După aia, întorcându-și capul într-o parte și aruncându-mi o privire doar cu un ochi, zice:

— Dacă n-ai fost *turbată* până acum, se cheamă că n-ai trăit.

Ce tupeu la el! Ca și cum ar fi un soi de *profet* de la țară.

Fii atent ce tupeu! Când el nu era în stare să folosească nici un schimbător cu trei viteze pus pe volan.

Până în noaptea aia nu mai văzuse în viața lui *ravioli*.

Dr. David Schmidt (*medic în Middleton***):** Dementul ăla mic, băiatul lu' Casey, prezenta simptomele dinainte să se obosească să le zică la ai lui că fusese mușcat. La rabie virusul e transmis prin saliva unui animal infectat. Orice mușcătură, lins, ba chiar strănut poate răspândi boala. Odată ce l-ai luat, virusul se împrăștie prin sistemul nervos central, urcă pe șira spinării înspre creier, iar acolo se reproduce. Faza timpurie se numește „de eclipsă", fiindcă n-ai simptome. Poți fi teribil de contagios, dar încă arăți și te simți normal.

Faza asta de eclipsă poate să dureze câteva zile sau ani întregi. Şi în toată perioada aia poți să-i infectezi pe alții cu saliva ta.

Bodie Carlyle: În loc să se cupleze la trăirile altora, Rant prefera să meargă la pescuit. Avea obiceiu' să spună:

— Viața mea o fi ea amărâtă și plicticoasă, da' măcar e a mea, nu-i una făcută pe bandă, gata uzată și trăită la mâna a doua.

Cartuș Dunyun (***vânător de bușeli*****):** Să te lași mușcat de un șarpe cu clopoței... asta-i o tehnologie cam primitivă.

Dr. David Schmidt: Aspectul intolerabil era acela că Buster Casey era un tip popular. Trebuie să fi fost. În ultimii zece ani am tratat șase cazuri de turbare la un pacient de sex masculin. Toate șase cazurile erau Rant însuși. Am avut în schimb patruzeci și șapte de infecții la fete, dintre care cele mai multe erau colege de școală cu el, iar două îi erau profesoare. Dintre ele, trei au decis să facă întreruperi de sarcină – toate cu tați necunoscuți și cam în aceeași perioadă.

LouAnn Perry: Oricum ai privi-o, era periculos să-l ai pe Buster prin preajmă când jucai „învârte sticla”.

Polk Perry (***vecin din copilărie*****):** Adevărul e că, la viața lui, Rant Casey a fost mai multă vreme bolnav de turbare decât sănătos. Şi, la cât microb din ăla și-a băgat în creier, trebuie să-l fi înnebunit cumva. Şi totuși mai îs o mulțime de oameni cărora nebunii li se par tare atrăgători.

LouAnn Perry: Buster nu m-a lăsat niciodată gravidă, da’ rabie mi-a dat destul de des. Prima dată sub vâsc, la serbarea de Crăciun dintr-a cincea. Un pupic, în timp ce eu, în rochia mea de catifea roșie, fără mâneci, cu o bluză albă pe dedesubt, stăteam pe scenă în mijlocul primului rând și cântam *O, noapte sfântă,* cântam notele la fel de dulce ca un înger, cu

părul meu blond și buclat, ca de îngeraș, coborând până la jumătatea spatelui, ca o întruchipare a drăgălășeniei... Un pupic și gata, am făcut rabie.

Prin bunăvoința lui Rant Casey.

Dr. David Schmidt: Dacă e să fiu cinstit, nu pot pune toate îmbolnăvirile pe seama unui singur băiat, numai că de când Buster Casey a plecat din oraș, n-am mai avut nici un singur caz de rabie.

LouAnn Perry: O grămadă de fete au luat rabie exact la fel ca mine. Poate juma' din clasă în anu' în care-am fost boboci. Brenda Jordan zicea că rabia i se trage de la o petrecere de Halloween, când a mușcat după Buster dintr-un măr, dar de fapt... l-a sărutat.

Buster Casey era pentru unele fete ce erau șerpii pentru el. Un loc unde ai tăi îți spun să nu te duci niciodată. Dar e un fel de greșeală mai mică, ce te scutește mai încolo de greșeli mai mari.

La greșeli din astea, cum ar fi să-l pupi pe Buster, de cele mai multe ori e-o greșeală mai mare dacă nu le faci. După ce un băiat arătos îți dă rabie de două-trei ori, te liniștești și ajungi să te măriți cu cineva care rămâne așa, mai banal, tot restu' vieții lui.

Echo Lawrence: La a doua întâlnire Rant voia să răscolească prin frunzele din parc. Unul din felurile garantate în care poți să iei rabie e să ai de-a face cu lilieci. Uită-te destulă vreme pe sub frunze și-o să dai de-un liliac care să te muște. Gândește-te la *asta* când te duci data viitoare să te-arunci într-un morman de frunze moarte.

LouAnn Perry: Adevăru-i că băiatul era foarte popular. Poate mai puțin pentru taică-său.

Cartuș Dunyun: Așa-i că-i ciudat? Un puști de treișpe ani, cu turbare, dependent de venin de șarpe cu clopoței și frustrat sexual... ei bine, poți să spui liniștit că ăsta e cel mai urât coșmar al unui tată.

LouAnn Perry: Buster Casey era genul de greșeală pe care o fată trebuie s-o facă cât e încă destul de tânără ca să-și mai poată reveni.

Bodie Carlyle: Stăm noi acolo, în deșert, cu trei linii de orizont între noi și restul lumii, iar Rant tot mi se uită-n ochi și zice:

— Simți o bătaie de inimă?

Io simt blană sub degete. Mângâi blană. În fundu' pământului. Îngropată. Cu mâna aia a mea încă palidă ca un os. Alunecoasă de la grăsimea de pe friptură.

Io stau în soare, pârlit, și totuși dau din cap că da. Rant zâmbește și zice:

— Să n-o scoți.

Simt la pipăit blana aia moale și caldă până ce... ***claanț,*** ceva mă apucă și mă trage de pielea dintre degetu' mare și următoru', bucata aia de piele-i străpunsă de ceva ascuțit și mâna îmi tremură așa de tare, că zgudui și lovesc marginile și-așa strâmte ale vizuinii, ce-mi strâng cotul, osul claviculei mă doare de mor și eu încerc să-mi trag brațul afară.

Brațele lui Rant îmi înconjoară pieptul pe la spate și mă scot de-acolo, din pământ.

Am în palmă o gaură, nu doar două urme de înțepătură. Nu-i o mușcătură de coiot, din aia în formă de potcoavă mică. Sângele țâșnește dintr-o singură gaură, mare și lată.

Rant se uită la sânge, la gaura ce șiroiește în palmă, și zice:

— Te-a mușcat.

Apoi:

— Un iepuroi sălbatic.

La amândoi ni se prelinge sânge din găurelele de la mâini și picioare și amândoi ne uităm cum sângele ni se scurge în nisip, sub soarele fierbinte, și atunci Rant zice:

— Chestia asta, din câte-mi dau io seama, chestia asta-i cam cum ar trebui să te simți când te duci la biserică.

10. Vârcolaci

Phoebe Truffeau, doctor în științe (***epidemiolog*****):** Printre cele mai vechi superstiții existente în culturile străvechi se număra și interdicția de a bea din locuri de adăpat frecventate de lupi. Iar strămoșii noștri nu culegeau nici resturile rămase de la vreun animal vânat, fie el căprioară ori elan, după ce din el s-a hrănit o haită de lupi. Se credea că oricare din aceste încălcări ale cutumei – sau pur și simplu o mușcătură de lup – ar transforma pe oricine într-o ființă legendară, pe jumătate umană, pe jumătate monstru canin, însetată de sânge și sălbatică: într-un vârcolac.

În aceeași manieră în care interdicțiile din Vechiul Testament referitoare la consumul cărnii de porc sau de moluscă i-au salvat, fără îndoială, pe cei din vechime de pericolul unei morți teribile, provocată de virusul salmonelei ori al trichinelozei, această arhaică superstiție legată de lupi îi ținea departe de orice urmă de salivă pasibilă de a fi purtătoare de *Lyssavirus,* un gen cuprinzând mai mulți viruși similari morfologic, ARN cu polaritate negativă, care au infectat dintotdeauna populațiile de mamifere din întreaga lume.

Denise Gardner (***agent imobiliar*****):** Încă o mai

văd pe Margot cum iese, trântind ușa, ca să se vadă cu prietenele ei. Toate îmbrăcate în haine de dantelă neagră și ciorapi cu plasă, de parcă în fiecare noapte ar fi fost Halloween.

Creatura aia mititică îi atârna de pulover ca un accesoriu cu blană. Ca o broșă. Cu gheruțele ei oribile agățate în lâna puloverului. Sau în unele nopți Margot își prindea părul în coc și lăsa liliacul să se cuibărească în vârful lui sau să i se bălăngăne pe obraz, ca un cercel. Prietenii ei, care erau tot din ăia *gothic*{5}*,* voiau fiecare așa ceva... Lighioane mici, din piele lucioasă... vreau să spun *liliecii,* nu prietenii lui Margot. Lilieci, animăluțe scârboase și foarte potrivite pentru un adolescent vampir. Toți prietenii ei aveau așa ceva. Spre rușinea noastră, nici noi n-am fost mai deștepți. Magazinele de animale nu i-ar fi vândut alături de cățeluși și pisicuțe dacă n-ar fi fost inofensivi. Așa spunea soțul meu, Sean.

Sean Gardner (***antreprenor*****):** Numele fetei noastre era Margot, dar micii ei prieteni vampiri îi spuneau „Monstrul”. Ea și-a numit liliacul „Monstruleț̦ul”, iar după aceea i-a prescurtat numele până a ajuns doar „Monty”.

Phoebe Truffeau, doctor în științe: Înainte de epidemia Casey, cel mai important eveniment de acest tip a fost provocat de o scăpare în regulamentele de import. Potrivit Reglementărilor de Carantină pentru Importuri (v. *Codul de Reglementări Federale,* secțiunea 42, capitolul 71, articolul 54), în Statele Unite este ilegal să comercializezi lilieci pe

post de animale de companie. Importul de lilieci este permis doar pentru grădinile zoologice acreditate și institutele de cercetare. Totuși, în acest caz singular o eroare procedurală a permis în 1994 intrarea în țară a unui transport de lilieci frugivori (*Rousettus aegypiacus*)*,* în scopul vânzării lor în magazinele cu animale de companie.

Sean Gardner: I-am cumpărat lui Margot liliacul acela drept cadou de Crăciun. Corecție: ea și l-a cumpărat. Mama ei și cu mine i-am dat banii înapoi ulterior. A costat trei sute de dolari. Din Egipt sau vreun alt loc uitat de Dumnezeu. Mâncarea e și ea scumpă ca ochii din cap. „Gustare pentru lilieci" ori „Hrana liliacului". Niște porcării ridicole. Maică-sa nici nu voia să se apropie de așa ceva.

Micul Monty puțea oribil.

Phoebe Truffeau, doctor în științe: Din totalul de persoane infectate în fiecare an, doar douăzeci la sută declară că au fost mușcate ori zgâriate de un animal. Un caz tipic, din martie 1995, implică o fetiță de patru ani din statul Washington, în dormitorul căreia a fost descoperit un liliac. Deoarece copilul a susținut că nu a intrat în contact cu animalul, nu a fost inițiat nici un tratament profilactic. Mai târziu au fost descoperite infecții atât la fetiță, cât și la liliac.

La cârtițe boala se răspândește atunci când un animal sănătos intră pur și simplu în vizuina ocupată anterior de un altul bolnav.

Fiindcă virusul se transmite în principal prin salivă, un accident banal precum tusea ori strănutul îi

poate infecta pe toți cei aflați în vecinătate. În mod cert într-un ascensor sau într-o cabină de avion. Practic vorbind, să contractezi virusul rabiei e la fel de ușor ca și cum ai lua o răceală. Doar că la o răceală începi imediat să prezinți simptome.

Denise Gardner: Profesorii ei se plângeau că Margot nu poate sta locului. Că pare tensionată. Neatentă. Uneori neliniștită. Era copilul nostru problemă. Toți prietenii ei *gothic* se purtau exact la fel. Întotdeauna posomorâți și nepoliticoși. Groaznic. Nu ne-a trecut nici o clipă prin cap. În cele din urmă, când Margot a venit acasă cu un patru la Cultură Civică, medicul pediatru i-a scris o rețetă pentru Ritalin{6}.

Phoebe Truffeau, doctor în științe: La contractarea virusului subiectul normal va avea o senzație de furnicătură la locul expunerii, fie ea mușcătură ori zgârietură. Dacă infecția se produce prin intermediul mucoasei, locul prin care a pătruns inițial va deveni hipersensibil. În eventualitatea transmiterii prin contact oral-genital, cum pare să fie cazul cu serotipul Rant, s-a stabilit că mâncărimile specifice din zona genitală și perigenitală par să nu fie tocmai neplăcute. Această stare plăcută poate fi una dintre cauzele ratei rapide – aproape fulgerătoare – de transmitere a epidemiei în cadrul populației.

Sean Gardner: Simptomele sunt proasta dispoziție, comportamentul antisocial și perioade de izolare, alternând cu izbucniri de ostilitate. Dacă CCE-ul{7} ar trata fiecare adolescent cu simptomele astea... ei, da'

nici un guvern n-are atâția bani.

Phoebe Truffeau, doctor în științe: După ce trece perioada de incubație, de șase până la nouăzeci de zile, cunoscută și drept perioada „de eclipsă”, virusul se multiplică în țesuturile adiacente locului de infectare. Fluxul axoplasmic retrograd deplasează virusul cu rapiditate prin sistemul nervos central. Virusul infectează celulele neuronale din trunchiul cerebral, din bulbul rahidian și hipocamp, celulele Purkinje și cerebel, invadând interiorul fiecărei celule, înmulțindu-se și dezvoltându-se acolo și provocând pe parcurs degenerarea măduvei spinării, a creierului și axonilor, precum și demielinizarea substanței albe a creierului.

Pe măsură ce concentrația virală crește, țesuturile mai slăbite sunt afectate din ce în ce mai mult – în special glandele salivare. În prima fază simptomatică, faza prodromală, subiectul poate suferi de febră, greață, dureri de cap, oboseală cronică și lipsa poftei de mâncare.

Sean Gardner: Acuma sincer, după cum se poartă copiii în vremurile astea, cine ne-ar putea învinui că n-am bănuit nimic? Mai ales felul în care dansează.

Denise Gardner: Sean zicea că muzica aceea pe care-o ascultau era de vină pentru toanele ei.

Sean Gardner: Mde, dar soția mea susținea că de vină ar fi jocurile video.

Phoebe Truffeau, doctor în științe: După faza

prodromală, faza de excitație senzorială se caracterizează prin hipersalivație, contracții musculare, insomnie, agresivitate extremă și o nevoie compulsivă de a mușca sau mesteca.

Odată ce incubația bolii este încheiată, iar subiectul manifestă un comportament suspect, nu mai există tratament. A treia și ultima fază a bolii e constituită de paralizie și comă. Ulterior, la autopsie, dacă se aplică anticorpi de rabie pe mostre de țesut cerebral, care sunt apoi examinate cu un microscop cu fluorescență, se va evidenția prezența antigenilor.

Denise Gardner: Când lucrurile stăteau cel mai rău, ne-a sunat Sylvia Leonard. E mama lui Dean Leonard, unul dintre tinerii amici *gothic* ai lui Margot. Ei bine, în fine, Sylvia sună și zice bună, liliacul lui Dean tocmai a crăpat. Micul ghem pufos s-a vârât în sertarul cu lenjerie al lui Dean și uite că azi pute de-ți mută nasul din loc. E mort. Iar Sylvia vrea să știe dacă liliacul lui Margot e cumva bolnav. Ne întreabă și dacă mai avem chitanțele de la magazin și dacă n-ar putea ea să le folosească pe ale noastre ca să obțină o despăgubire pentru liliacul ei mort.

Scoatem cutia de pantofi de sub patul lui Margot și duhoarea de-acolo ne dă pe spate. Nici măcar nu mai deschidem capacul. Sean, soțul meu, ia cutia și-o duce pur și simplu în curtea din spate, unde-l îngroapă pe micul Monty laolaltă cu ceilalți șobolani, hamsteri, pisicuțe și peștișori, cu șopârlele, papagalii, porcii de Guineea și cu toți șoarecii și iepurii pe care și i-a dorit vreodată Margot. Ai putea să juri că toată curtea noastră e *pavată,* nu altceva, e pavată cu

animale moarte.

Phoebe Truffeau, doctor în științe: Cuvântul însuși vine de la sanscritul *rabhas,* termen folosit cu trei mii de ani înainte de nașterea lui Hristos și care însemna „să produci violență”. Până în secolul al nouăsprezecelea virusul era deja răspândit în întreaga lume, în special în Europa. Acolo mulți dintre oamenii care se temeau că ar fi infectați se sinucideau.

Cei infectați – sau doar bănuiți de infecție – erau adesea uciși de ai lor. De frică. Sau din milă.

În decursul istoriei virusul s-a tot mutat la o serie de populații de mamifere. Pe la 1700 boala era purtată îndeosebi de vulpile roșii (*Vulpes vulpes*) și și-a făcut intrarea în Lumea Nouă când aceste animale au fost importate pentru vânătorile de vulpi în stil englezesc. După 1800 exista o probabilitate atât de mare ca sconcsul dungat (*Mephitis mephitis*) să fie purtător de turbare, încât în perioada aceea denumirea în argou popular a sconcșilor era aceea de „turbăciuni”. După anii ’60 ratonul comun (*Procyon lotor*) a devenit specia cu cele mai mari șanse să fie infectată. La o scară mai mică, coiotul (*Canis latrans*) este responsabil, în medie, pentru un număr de cincizeci de infecții pe an. Liliecii insectivori au o medie ce se ridică la șapte sute cincizeci de infecții pe an.

Înainte de apariția serotipului Rant de *Lyssavirus,* în fiecare an mureau de rabie maximum o sută de mii de oameni, în special în regiunile tropicale și subtropicale. În ciuda unor cheltuieli anuale de un

miliard de dolari, în vederea reducerii propagării bolii, și a unui secol de vaccinări și campanii publice de sensibilizare, în 1993 rata infecțiilor printre animale a atins un vârf istoric.

Din cauza epidemiei atribuite lui Buster Casey, ființele umane sunt la ora actuală cea mai mare populație de mamifere purtătoare ale virusului turbării.

Sean Gardner: Din câte știu eu, există două feluri de rabie. Există tipul „amorțit", când nu înnebunești deloc și nu muști pe nimeni. Te ghemuiești numai sub pat și mori acolo. Şi mai există tipul normal de rabie, cel „furios", pe care-l fac optzeci la sută dintre cei infectați. Îți curg balele, înjuri și dai din mâini, spargi totul prin dormitor, inclusiv colecția ta de păpuși din toată lumea, și-ți numești tatăl „un mizerabil mâncător de căcat, labagiu muist, bulangiu cretin..." Ei bine, rabie de felul ăsta a avut Margot a noastră.

Denise Gardner: Rușine să ne fie, dar cred că am început s-o jelim pe Margot în ziua în care a împlinit treisprezece ani și și-a vopsit pentru prima oară părul în negru.

Phoebe Truffeau, doctor în științe: Se poate susține că interdicțiile din vechime pe tema zoofiliei urmăreau să prevină propagarea *Lyssavirusului* sau a oricărei alte boli la oameni.

De asemenea, culturile arhaice avertizau că progenitura ilegitimă a unui preot avea să devină vârcolac. La fel ca și orice copil provenit dintr-un

incest.

Denise Gardner: Rușine să-mi fie, fiindcă atunci când am suspectat-o prima oară, atunci când am avut prima dată bănuiala că Margot ar putea avea rabie, am respins ideea, crezând că-i doar o prefăcătorie. Mă uitam la Margot și la gașca ei de prieteni *gothic* cum făceau atâta caz de grosolănie și bizarerie. Părea prea de tot – ca și cum *visul* lor cel mai drag ar fi fost să aibă rabie. Ei bine, cum am spus, rușine să-mi fie.

Phoebe Truffeau, doctor în științe: Odată ce virusul își începe replicarea și este transportat de-a lungul nervilor senzitivi și motorii, subiectul infectat poate rămâne asimptomatic luni întregi, cu toate că răspândește virusul și infectează alți subiecți. Scenariul acesta pare să se aplice și în cazul presupusului supertransmițător Buster Casey.

Nu, epidemiologii nu mai folosesc termenul de „Pacient Zero”. Orice individ responsabil de zece sau mai multe infectări este numit acum „supertransmițător”. Ce a însemnat Mary Mallon „Tifos” pentru febra tifoidă, ce-au fost Gaetan Dugas pentru SIDA și Liu Jian-Lun pentru virusul SARS avea să devină Buster Casey în cazul rabiei.

Sean Gardner: Cu Margot a noastră știți ce s-a-ntâmplat. Atâția prieteni de-ai ei au murit, că am făcut un serviciu funerar comun. Nu doar cu Dean Leonard. Doar că atunci când îngropi un copil *gothic,* e altfel. Da, ți se rupe inima, cum să nu, doar că n-arată așa de rău. De fapt Margot a noastră arăta chiar

mai bine – cel puțin mai sănătoasă – decât înainte să se îmbolnăvească. Priveliștea aceea, cu ei toți îmbrăcați la patru ace și atât de sumbru, semăna cu balul ei de absolvire din clasa a unsprezecea. Doar că nimeni nu dansa. Nici nu zâmbea. Şi nici nu râdea. Toată lumea mohorâtă și îmbrăcată în negru...

OK, a fost *exact* ca la balul ei de absolvire dintr-a unsprezecea.

11. Albinele

Echo Lawrence (***vânător de bușeli*****):** Fii atent. Într-un an, de Ziua Independenței, tot clanu' Casey iese la un picnic. Un grătar cu rădăcini pufoase de nalbă și carne de animal prăjită. Toate mătușile și unchii, toți verii și verișoarele, un hectar de alde Casey lățiți pe pături sau pe scaune pliante și mâncând porumb. Toată lumea îmbrățișează pe toată lumea, toți își strâng mâinile.

Chiar și în aer liber cei din generația care controlează totul, care le are pe toate, adulții, stau la masa de picnic. Toți ceilalți, pe jos. Adulții, mai răvășiți un pic de când au murit Esther, Hattie și Bel, dar în cea mai mare parte neschimbați.

În ziua aceea însorită la masa adulților au început să bâzâie mai întâi o albină, după aia încă una. Bunicuțele au fluturat din mâini, vrând să le alunge. Apoi masa s-a umplut de ele. Adulții s-au trezit înveliți în albine.

Șeriful Bacon Carlyle (***dușman din copilărie*****):** Medicul de la district, cel care le-a făcut autopsia, a-ntrebat: A avut treabă de curând vreunul dintre decedați cu albine? A vrut să știe: A lucrat cu stupi vreunul din ei? Atacul putea fi explicat de ceva la care-i spunea „excitant de roi".

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Simms (*istoric*): Feromoni Nasonov. O fiolă de plastic de mărimea degetului mic poate emana un excitant echivalent cu cinci mii de albine care dau din aripi și emit mirosuri în aer. *Apis mellifera,* albina comună, urmărește mirosul și începe să caute scorburi sau crăpături de orice fel, în care să-și facă o colonie nouă.

Când încerci să le alungi, la albine se declanșează o secreție de feromoni „de alertă", care stârnește la atac și alte albine. Fiindcă dușmanii lor principali sunt urșii, insectele atacatoare se concentrează pe ochii, nasul și gura deschisă a agresorului, astfel că orice formă care aduce cu o deschizătură întunecoasă, inclusiv urechile, o să se umple de albine. Cu cât victima expiră mai mult dioxid de carbon, cu atât mai agresive devin albinele atacatoare.

Feromonul excitant are în sine un miros slab și plăcut, ca de citrice. E aproape insesizabil pentru oameni. Fiindcă feromonii Nasonov sunt atât de puternici, cea mai bună metodă de depozitare a lor este să introduci fiola de plastic într-un borcan de sticlă bine închis, iar apoi să pui borcanul într-un loc sigur dintr-un congelator.

Cartuș Dunyun (*vânător de bușeli*): Era ca și cum un nor ar fi acoperit soarele, ca o futută de furtună mare și întunecoasă. Una zumzăitoare. În miezul unei zile frumoase și însorite începe brusc să

plouă. Numai că, în loc de apă, plouă cu înțepături de albine. Fără caterincă. Toarnă cu găleata durere pură.

Echo Lawrence: Oamenii au luat-o la fugă spre mașini, țipând până ce gura li s-a umplut de albine, s-au înecat cu albine, care i-au înțepat, i-au sufocat și i-au omorât. Când au ajuns să intervină ăia cu controlul insectelor de la district, unchiul Clem al lui Rant murise. La fel și mătușă-sa Patty, și unchiu-său Cleatus. Unchiu-său Walt a murit la spital.

Cartuș Dunyun: Căcănarilor de la FBI care-au întrebat de nopțile noastre de vânătoare de bușeli după ce-a murit Rant, agenților ălora le plăcea la nebunie povestea cu albinele. Nu mai pridideau să-și ia notițe.

Echo Lawrence: Ia-o ușor. Nimeni n-a zis că-i crimă. Nu încă.

Cartuș Dunyun: Așa-i că-i ciudat? Era ca-n Vechiul Testament: picnicul albinelor ucigașe, atacul cu rahat de șoarece, ciuma puricilor și pălăria păianjenului letal. La următoarea Zi a Recunoștinței, cu șapte dintre bătrânei morți, restul generației lor a rămas acasă. Ăia bătrâni din familia Casey le-au cedat copiilor lor de vârstă mijlocie masa adulților. Gata cu asediul. Ştafeta era transmisă.

12. Mâncarea

Echo Lawrence (***vânător de bușeli*****):** Ca să oprească timpul în loc, așa cum călugării budiști se folosesc de mandalele de nisip, iar Irene Casey de brodat, Rant utiliza linsul de păsărici. Avea obiceiul să-și îngroape fața între picioarele mele și să-și bage limba în mine. Se înălța pe coate, plescăia din buze, cu bărbia leoarcă, și zicea:

— Ai mâncat ceva cu scorțișoară la micu' dejun.

Își lingea buzele și-și dădea ochii peste cap, apoi zicea:

— Nu pâine prăjită cu ou... Altceva.

Rant pufnea și hăpăia iarăși, după care se ridica și, cu ochii lucindu-i, spunea:

— La micu' dejun ai băut o ceașcă de ceai Constant Comment. De-acolo vine scorțișoara.

Doar după felul cum miroseam și gustul pe care-l aveam, îmi punea pe tapet întreaga zi: ceai, pâine neagră prăjită, iaurt simplu, afine, un sandvici cu soia, un avocado, un pahar cu suc de portocale și o salată de sfeclă.

— Şi-ai mai mâncat și o porție de rondele de ceapă de la fast-food, mai zicea el, plescăind din buze. O porție mare.

Îi spuneam „Spiritistul păsăricii".

Bodie Carlyle (***prieten din copilărie*****):** În timpul în care majoritatea oamenilor apucau să se aşeze la masă, să-şi spună rugăciunea, să împartă mâncarea şi s-o mănânce, să mai ia o porţie, să se servească şi cu plăcintă şi cafea, ba chiar să mai bea o ceaşcă de cafea, iar după aia să se-apuce de spălat vasele, în bucata aia de timp cei din familia Casey abia dacă apucau să ia o îmbucătură, una singură. O înghiţitură de friptură ori de salată de ton, pe care încă o mai mestecau. Nu doar că mâncau încet, dar nici măcar nu vorbeau, nu citeau vreo carte şi nu se uitau la televizor. Toată atenţia le era înăuntrul gurii: mestecau, gustau, savurau.

Echo Lawrence: Să fim serioşi. Majoritatea tipilor *contorizează* fiecare dat de limbi. De fiecare dată când se opresc şi iau o gură de aer, îţi cronometrează plăcerea. Şi la fiecare limbă trasă, ştii că ar fi bine ca asta să echivaleze cu plăcerea pe care o să le-o oferi tu dup-aia. Aşa că, la fiecare limbă, nu poţi să te relaxezi defel, nici să îţi dai drumu' – nu când ştii că acolo *contorul* merge tot timpul. Fiecare limbă dată e o investiţie într-un lins pe care să-l capeţi în schimb.

Chiar şi tipii care nu suportă contabilitatea şi la care nu le place să-şi calculeze impozitele, genul ăla de tipi care abia-s în stare să ridice din umeri când îi întrebi de contul lor de economii ori de creditul de pe card, chiar şi ăştia or să-ţi spună exact de câte ori li s-a-nvârtit limba în jurul găuricii tale. Şi cât o să trebuiască să plăteşti. Echivalentul sexual al maniacilor care se uită mereu la ceas sau al ălora

care numără boabe de fasole.

Toți sunt la fel – cu excepția lui Rant Casey. El își înfigea limba în tine și-ntre timp puteau să treacă ani. Să se tocească munții.

Edna Perry (***vecină din copilărie*****):** În Anglia, la cina de Crăciun, când găsești cuișoare în mâncare înseamnă că ești un ticălos. Automat. Dacă dai peste o bucată de rămurică, ești un idiot. Fără nici o discuție. Iar dacă muști din ceva și descoperi o bucată de cârpă, lumea o să știe că ești o târfă. Gândiți-vă numai, să ți se pună eticheta de târfă chiar acolo, la masa de Crăciun! Da' Irene Casey se jură că a citit asta într-o carte.

Echo Lawrence: Odată, când stătea cu fața vârâtă între picioarele mele, Rant a ieșit la suprafață ca să ia o gură de aer, și-a cules de pe limbă un fir de păr pubian și mi-a zis:

— Ce s-a-ntâmplat azi? S-a-ntâmplat ceva rău...

I-am spus s-o lase baltă.

M-a lins, și-a dat ochii peste cap, m-a lins iarăși și a zis:

— O amendă pentru parcare? Nu, ceva mai nasol...

I-am zis s-o lase baltă. I-am spus că nu s-a întâmplat nimic.

M-a lins iarăși, numai că mai încet, cu răsuflarea fierbinte, limba lui a alunecat agale acolo, în mine, din spate în față, apoi Rant a ridicat ochii și m-a privit fix până ce m-am uitat și eu la el. Am dat de

ochii lui verzi.

El a zis:

— Îmi pare rău.

Apoi:

— Azi ai rămas fără slujbă, așa-i?

Slujba mea idioată și de căcat de atunci, la care vindeam telefoane mobile de căcat.

Adică putea să descopere orice numai cu nasul și după gustul pe care-l aveai. Așa era Rant Casey. Nu greșea niciodată.

Şi-am început să plâng printre orgasme.

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Simms (***istoric*****):** Fiecare familie are scripturile ei, dar cei mai mulți nu-s capabili să le prezinte coerent. Sunt poveștile pe care oamenii le spun mereu, pentru a-și reafirma identitatea: *Cine* sunt ei. *De unde* vin. *De ce* se comportă așa cum o fac.

Rant avea obiceiul să zică:

— Fiecare familie e un soi de cult mititel în toată regula.

Basin Carlyle (***vecin din copilărie*****):** Să nu râdeți, zice Irene, da' în Franța bagă un soi de talisman de metal în prăjitura de la desert. Regula e așa, că oricare mușcă din talisman trebuie să gătească următoarea masă, numa' că în Franța oameni-s așa de zgârciți, că mai degrabă-s în stare să înghită talismanul. Așa, ca să nu trebuiască să fie gazde.

Din ce-a citit ea, Irene ne-a zis că mexicanii bagă

la copt în mâncare o păpușă cu copilu' Iisus. Iar ăia din Spania strecoară tot timpu' acolo ceva mărunțiș. Irene mi-a arătat și-o broșurică cu rețete de prăjituri șmechere și-acolo se spuneau toate astea. Istoria tuturor prăjiturilor de pe pământ.

Irene Casey (***mama lui Rant*****):** Din câte mi-aduc eu aminte, la început Chet și cu Buddy nu mâncau încet. Eu i-am învățat așa. Era deja prea de tot: mă chinuiam o grămadă să le gătesc niște negrese și-apoi mă uitam cum Chet și Buddy le hăpăie din trei înghițituri. Amândoi se repezeau să-și îndese pe gâtlej o bucată, după aia încă una, până ce din toată prăjitura mea nu mai rămânea nimic, numa' farfuria murdară. Şi-n timp ce dădeau pe gât mâncarea mea, stăteau de vorbă despre ce-or să facă după aia, citeau nu știu ce catalog sau ascultau știrile la radio. Trăiau întotdeauna cu luni întregi înainte, în viitor. Hăt departe, la nu știu câți kilometri distanță.

Singura excepție era mâncarea pe care o punea pe masă vreunul din ei. De fiecare dată când Chet împușca o gâscă, stăteam așezați aici și fiecare spunea ce gust bun are. Sau dacă prindea Buddy o mână de păstrăvi, stătea toată familia o noapte întreagă ca să-i mănânce. Sigur că într-un păstrăv îs oase. La o gâscă împușcată te cam uiți după alicele de oțel. Dacă nu ești atent la mâncarea pe care-o mesteci, poți plăti scumpișor. Îți intră un os de pește-n gâtlej și mori înecat cu el. Ori un os mai ascuțit ți se înfige în cerul gurii. Sau îți rupi o măsea când muști o alice din pasăre.

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Simms: Scriptura domestică a familiei Casey afirmă că „Ingredientul secret pentru orice lucru *gustos* e ceva care *doare*”.

Dar nu se punea problema ca ea să fi vrut să facă rău cuiva. Irene punea „surprize” în mâncare doar fiindcă îi păsa prea mult. Dacă n-ar fi interesat-o nici cât negru sub unghie, le-ar fi servit mâncare congelată și-ar fi rezolvat problema.

Basin Carlyle: Să nu uitați. Cel mai des îi vedeam pe alde Casey la biserică. Duminica la slujbă și după aia la mesele comune ținute-n Casa Fermierului.

Ingredientul secret care-i făcea pe oameni să savureze cu adevărat plăcinta cu piersici a lui Irene era mâna de sâmburi de cireșe strecurați înăuntru. Puteau să-ți rupă falca așa, accidental. Secretul budincii ei de mere cu pesmeți era că amesteca în ea o mulțime de bucățele ascuțite de coji de nucă.

Când mâncai din tonul ei la cuptor, nu vorbeai și nici nu răsfoiai *National Geographic*. Ochii și urechile îți rămâneau înăuntrul gurii. Lumea întreagă îți era înăuntrul gurii și gustai cu grijă, din cauza biluțelor de staniol pe care le băga Irene în bucățile de pește. Un efect secundar al mâncatului încet era că savurai într-adevăr mâncarea, care avea atunci un gust mai bun. Poate că alte doamne găteau mai bine, da’ la ele nu-ți dădeai niciodată seama.

Cartuș Dunyun (*vânător de bușeli*): Tatăl lui Rant avea obiceiul să spună: „Când ceva pare să fie *într-adevăr* un accident, nimeni nu poa’ să fie *furios* pe

tine”.

Irene Casey: Zău că bărbații au tendința să se grăbească și-ntotdeauna se agită ca să termine o treabă.

Echo Lawrence: Uite un secret de fată nemăritată: motivul pentru care ieși la cină prima oară cu un bărbat e ca să îți dai seama cum o să te *fută*. Un slinos care-și hăpăie mâncarea și care nici nu se uită la ce înghite... ei bine, *știi* că n-o să te vâri în pat cu tipul *ăla*.

Bodie Carlyle: La zilele de naștere doamna Casey gătea niște torturi care te făceau să roșești de rușine pentru mama ta cea lenevă. Uneori făcea câte o locomotivă cu aburi din ciocolată, aia trăgea după ea un vagon care era tort cu cireșe și altul care era cu vanilie, după care veneau vagoane de marfă și cisterne cu arome de toate felurile, iar la sfârșit mai era și un vagon de manevră, aromat cu sirop de arțar. Se zice că e de bine când dai de-o scobitoare înfiptă în tort. Dar dacă nu gustai cu grijă din tortul ei, ajungeai să simți în gură gust de așchii de pin și de sânge.

Logan Elliot (***prieten din copilărie*****):** Adevărul e că dacă nu-i mestecai mâncarea, te mesteca mâncarea pe tine.

Irene Casey: Din câte am văzut eu, câtă vreme mâncarea-i mai mult bună decât dureroasă, o

mănânci în continuare. Câtă vreme te bucuri mai mult decât suferi.

Basin Carlyle: Mesele comune de la Casa Fermierului, alea te-ai aștepta să fie niște evenimente sociale, cu lume vorbind și punându-se în temă cu noutățile. Nu mi-o lua în nume de rău fin'că zic așa ceva, da' de fiecare dată când Irene aducea friptura ei de pui ori salata de fasole, în loc să stea și să discute unii cu alții, oamenii erau prea ocupați să-și scoată mizerii de prin gură. Irene gătea acceptabil, da' înlocuia o mulțime de bârfe pe cinste. În loc ca oamenii să-și tot bată gura despre cine i-a învinețit ochiu' nevestei ăluia sau cine se mai desparte de bărbat, până la sfârșitul fiecărei mese puteai să ai lângă fiecare farfurie doar o grămăjoară de mizerii adevărate. O grămăjoară de sâmburi, pietricele și agrafe. Cuișoare întregi, ascuțite ca piunezele.

Edna Perry: De Crăciun ăia din străinătate au un obicei: coc o prăjitură cu un Iisus copilaș mic, mic de tot, ascuns înăuntru. Se zice că persoana care găsește prima bebelușul Iisus o să aibă parte de o binecuvântare specială în anul ce vine. Nu-i decât o păpușică de plastic. Numa' că Irene Casey obișnuia să bage în aluat tot atâtea păpuși cu copilul Iisus câte linguri de făină și zahăr punea. Câte un Hristos copil la fiecare îmbucătură. Poate că ea voia doar să facă mai mulți oameni să se simtă norocoși, da' niciodată nu ieșea ca lumea, fiindcă oamenii dădeau afară, icnind, o droaie de Mântuitori golași din plastic. Năștеau pe gură bebelușii ăia uzi. Cu rosături și

mușcături zdravene de dinți incrustate pe fața zâmbitoare a Mântuitorului nostru. La masa comună de Crăciun de la Casa Fermierului oamenii stăteau la niște mese lungi, decorate cu hârtie creponată roșie, cu Hristoșii ăia copii plini de bale și scuipați peste tot. Nu era o priveliște foarte cucernică.

Basin Carlyle: Așa cum nu întotdeauna îl iubești cel mai tare pe copilul cel mai cuminte – câteodată-i taman copilul care-ți dă cea mai mare bătaie de cap –, lumea își amintea întotdeauna numai de mâncarea pe care o aducea Irene Casey. Mâncăruri mai bune, cum erau batoanele cu nucă ale Glendei Hendersen ori plăcinta cu pere a lui Sally Peabody, la alea nu te mai gândeai după aia tocmai fin'că nu te-necai cu ele de să simți că-ți dai duhul.

Echo Lawrence: Rândul ăla, după ce-am avut orgasm, simt înăuntru o *presiune,* dar nu dureroasă, mai mult ca senzația aia pe care-o ai când ți se răsucește tamponul. Ca și cum mi-ar veni să mă piș. Rant își vâră două degete-n mine și scoate ceva roz. Mai mare decât un dinte. Neted și lucios de la scuipat.

Chiar și când eram goi, noi nu ne atingeam niciodată. Fie că eram uscați și lipicioși, fie uzi și unsuroși, între pielea lui și a mea puteai să simți tot timpu' un strat subțirel de sudoare, scuipat sau spermă.

Proptit în continuare pe amândouă coatele, Rant se uită la ceva cuibărit în mâna lui.

Ca și cum tocmai ar fi supt chestia aia ***roz*** din

mine.

Așa că, bineînțeles, trebuie să mă ridic și să mă uit. Da' i-o glumă.

O păpușă. Un bebeluș din plastic roz. Şi Rant începe:

— Cum o fi ajuns *asta* aici?

Mantra *mamei lui*.

Rânjește la mine și zice:

— Chestia asta mă face regele cu noroc...

Aproape că nici n-a mai contat că scuipatul lui mi-a dat rabie.

13. Steagul sus

Bodie Carlyle (***prieten din copilărie*****):** În dimineţile de luni mă simţeam rupt de oboseală, fin'că duminică noaptea beam energizante şi toceam la trigonometrie. Domnul Wyland ne dădea teme de acasă pentru şase până la opt ore de tras şi io le lăsam întotdeauna pe ultimul moment. Şi-acum, dacă închid ochii, tot mai pot s-aud vocea transmiţătorului principal, fătuca aia care ne transmitea toate lecţiile. Fin'că nu poţi emite pachete de gânduri – ci doar rahaturi senzoriale gen gust, miros, sunete şi imagini –, transmiţătorul principal vorbeşte în fiecare etapă a fiecărei ecuaţii, clănţăne nonstop, în timp ce tu urmăreşti cum mâna ei ţine creta şi scrijeleşte cifre pe-o tablă.

Vocea ei zice:

— Când X este egal cu cosinus de Y, iar Y e mai mare ca Z, factorul de calcul al lui X trebuie să includă...

Şi între timp eu am şi adormit. Cuplat în continuare, dar dormind buştean. Până luni dimineaţa nu învăţasem decât mirosu' de praf de cretă. Şi poc-pocul pe care îl scotea creta de fiecare dată când fata lovea tabla, ca să-nceapă un rând nou. Nu o Tablă Inteligentă şi nici măcar un monitor, ci o tablă pe care scrii cu creta. Aşa de tare se zgârceau.

Acum, după zeci de ani, tot mai știu să-ți spun că transmițătorul principal, fata aia, era dreptace și purta un pulover roșu, cu mânecile lungi și suflecate până la încheietură. Mi-amintesc oricând gustul de cafea neîndulcită din gura ei. Şi mâna de Om de Noapte, cum mi-a spus cineva. Nebronzată pe dosul palmei. Dosul, încheieturile și palma, toate de-aceeași culoare.

N-am picat doar pentru că Rant Casey știa chiar mai puțin decât nimic, iar domnul Wyland dădea note conform unei curbe grafice. Aproape în fiecare luni dimineața, înainte să se crape de ziuă, Rant venea și-mi bătea în geamul dormitorului. Traversam câteva orizonturi, până ce Rant își găsea gaura. Apoi, cu o mânecă suflecată și băgată sub pământ până la umăr, Rant mă punea să-i predau. Algebră. Istorie. Ştiințe sociale. Dădea vina fie pe mușcăturile de păianjeni, fie pe venin sau pe turbare, da' oricum se plângea că nu-i merge conexiunea. Se cupla, da' nu putea să proceseze nimica.

Danny Perry (***prieten din copilărie*****):** Rant Casey se punea pe burtă-n nisip, se proțăpea cu coatele de o parte și de alta a vreunei vizuini și-și băga nasul înăuntru. Numai după duhoare, adulmecând o vizuină murdară, Rant putea să-ți spună dacă-i de iepure, de coiot, de sconcs sau de păianjen ucigaș. Putea să-ți zică până și ce *soi* de păianjen.

Ca să fii prieten cu Rant Casey, întotdeauna dădeai un soi de test. Băieții trebuiau să-și îndese mâna într-o gaură întunecată aleasă de el, fără să știe

peste ce-or să dea acolo.

Bodie Carlyle: Eram noi în deșert, ne uitam cum lumina se lățește la orizont în culori ca de foc și-atunci i-am spus lui Rant despre legea federală TE-VĂD și despre cât de palidă și de înfricoșătoare părea mâna aia de la algebră. O mână care n-a stat niciodată la soare. Şi despre gustul străin de cafea de la mine din gură.

Şi-atunci Rant zice:

— Rahat.

Își vâră mâna liberă în pantaloni, în partea din față, și scrâșnește din dinți.

— Mi s-a sculat, zice el. De la păianjen. Se-ntâmplă tot timpu'.

Şi-și răsucește prohabul, ca să-și ascundă aia.

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Simms (*istoric*): Priapismul cronic e un simptom mai puțin semnificativ al otrăvirii cu a-latrotoxină. Exploatându-și erecțiile provocate de venin, Rant își lichida toate legăturile pe care le mai avea în comunitate. Nu s-ar fi putut întoarce niciodată înapoi acasă, dar nici n-a *trebuit* s-o facă. Un lucru pe care cei bogați îl știu, iar majoritatea celorlalți oameni nu, este că o punte nu se *taie* niciodată. Ar fi o risipă. Nu, ea se *vinde.*

Cammy Elliot (*prietenă din copilărie*): Profesoru' nostru de geometrie, domnul Wyland, același prof care ne hăituiește cu algebra și

trigonometria și care te târăște la tablă ca să-ți demonstreze mărginirea în fața clasei, își încrucișează brațele, își umflă cu limba unu' din obraji, coboară ochii spre Rant și zice:

— Care-i problema, domnule Casey?

Rant își apleacă țeasta, își lasă bărbia în piept, își saltă șoldurile-n sus și își îndreaptă amândouă degetele arătătoare spre prohab, unde fermoarul îi e umflat, bombat, împins în față așa de tare, că se pot vedea zimții argintii ai metalului oțelit dinăuntru.

— Domnule Wyland, cu tot respectul, începe Rant, am o erecție zdravănă, care mă tot ține de două ore...

Să mor dacă mint. Se-aude un icnet, dar nu de la puștii de nota zece din primele rânduri. Mai degrabă de la elevii de opt, care cred ce le-aud urechile. Cu câteva rânduri mai în spate un elev de șase pufnește într-un râs scurt, cu buzele strânse și gura închisă.

— Cum dumneavoastră, domnule Wyland, sunteți un bărbat adult, zice Rant, puteți să vă dați seama de natura dureroasă și potențial periculoasă a situației.

Domnul Wyland dă afară dintr-o răsuflare tot aerul din piept. Dintr-o expirație. Brațele încrucișate îi alunecă pe pieptul căzut. Buzele i se întredeschid, apoi i se cască așa de tare, că i se văd dinții din fundu' gurii și umbra cafenie, de tutun, care le umbrește culoarea lor de os.

— Poate că ar fi cazul să o controleze cineva, nu credeți? continuă Rant, îmbinându-și sprâncenele, iar între ochi îi apar cute de îngrijorare.

Ecuația geometrică de pe tablă a dispărut, s-a dus din încăpere. N-a mai rămas din ea nimic, doar niște zgârieturi cu creta, ca niște gheare de pui plasate în aceeași încăpere cu miracolul vulgar și demn de dispreț al erecției unui adolescent. Domnul Wyland supercalculează în minte răspunsul corect. Stă în picioare în fața clasei și arată ca un imbecil.

Cartuș Dunyun (***vânător de bușeli*****):** Wyland e mai mult decât prins în capcană. Dacă profu' îl plesnește pe Rant, dup-aia râde și-i spune derbedeului să stea jos și să se concentreze la calcule, școala riscă un proces. Dacă puștiul are o urgență medicală gravă, dacă i se-nvinețește și îi plesnește cumva scula, inspectoratul școlar o să scape de proces doar cu prețul următoarelor zece milioane de dolari din buget. Sigur, Rant e cunoscut drept zurbagiu. Sigur, Rant ar fi putut prezenta situația într-un fel mai puțin agresiv. Da' nimic din toate astea n-o să conteze la tribunal, când Wyland o să stea în boxa acuzaților și-o să le explice juraților de ce a ridiculizat și umilit un elev care risca să moară de cangrenă.

Cammy Elliot: Tremurături mici din pleoape, un tremurat al urechii și-un zvâcnet al mărului lui Adam, numai astea mai arată că domnului W. Îi lucrează creierul. Din palid, obrazul i se face rozaliu și-apoi de un roșu închis. Toată fața îi e aproape la fel de roșie ca o limbă. Ca și cum timpul s-ar fi oprit în loc.

— Domnule Wyland, se aude o voce de băiat.

Danny Perry înalță o mână în aer și zice:

— Hei, domnule W.!

Agită mâna, fluturând iute din degete, apoi zice:

— Am și eu nevoie la cabinetul medical. Cu aceeași problemă.

Brenda Jordan (*prietenă din copilărie***):** Din câte mi-aduc eu aminte, Rant avea, cred, numai două cămăși. Şi o pereche de blugi. Cel puțin atâta vedeam noi. Mereu aceeași cămașă verde, în carouri și cu mâneci lungi, ca s-ascundă brațele alea pline de urme de dinți. Şi o cămașă albastră, de bumbac fin, cu mâneci lungi și cu capse perlate în loc de nasturi. Puteai s-auzi când Casey devenea nervos, fiindcă-și desfăcea și-și închidea la loc capsele, scoțând pocnete slabe în fundul clasei.

Cammy Elliot: A pornit spre cabinet cu scula întărită, conturându-i-se de-a lungul unui crac al blugilor și aproape pulsându-i odată cu bătăile inimii. Capsele de la cămașă i se închideau și deschideau cu zgomot, pocnind des, ca floricelele de porumb.

Silas Hendersen (*prieten din copilărie***):** Cea mai veche scuză femeiască ca să o-ntinzi de la ore e să spui că ai „crampe”. E doar codul pentru posibilitatea să iei vreo două aspirine și să scapi de testul la trigonometrie. Comparativ cu asta, un gagiu e neajutorat.

Lowell Richards (***profesor*)**: S-a creat o relație cauzală clară între vremea însorită și numărul de băieți suferinzi de erecții dureroase. Nu penisurile erau problema, ci neputința mascării lor când se aflau în stare de turgescență. În plus, o rezoluție a consiliului districtual a atras atenția că un cod vestimentar implicând lenjerie intimă constrângătoare, discretă și complet restrictivă ar fi imposibil de impus și ar servi scopului negativ de atragere a atenției asupra chestiunii.

Efortul nostru principal urma să se canalizeze asupra situației falusurilor îngroșate într-o manieră ocolitoare și indirectă. Rezoluția sfătuia ca pe teritoriul școlii să nu existe nici o condamnare fățișă a erecțiilor. Nici un reprezentant al districtului nu trebuia să ia cunoștință, să încerce să mascheze sau să intervină în cazul vreunei erecții vizibile.

Cammy Elliot: Cel mai mare secret din viața lui Rant îl reprezentau hainele lui. Acasă la el avea un dulap întreg de cămăși, pantaloni, blugi și veste. Cu umerașele-ndesate așa de mult unul într-altul, că bara de la dulap se îndoia la mijloc de atâta greutate. Problema era că Irene Casey nu putea să nu fie creativă. Nu putea să *nu* se exprime. Încerca întotdeauna câte o șmecherie nouă și-i făcea broderii cu floarea-soarelui și frunze de iederă. Jumătăți de lună și stele – toate zâmbitoare. Sau încerca să-i pună abțibilduri ori culori fluorescente. Îi făcea ținte cromate. Imprimeuri și prespălări. Doamna Casey stătea trează câte-o juma' de noapte, cosea cocoșată

în lumina slabă până o dureau ochii și se străduia să scoată ceva special din niște haine normale.

Nu că i-ar fi rănit orgoliul lui Rant să poarte sclipici și broderii la liceu, numai că nu suporta să audă ce spuneau puștii ăilalți despre munca maică-sii. Puștii ziceau că era o artistă oribilă. Că n-avea pic de talent. Rant nu punea deloc suflet în purtatul hainelor. Mai degrabă ea își cosea sufletul în hainele alea.

Logan Elliot (*prieten din copilărie***):** Casey i-a făcut pe cei din gașca noastră s-o ia razna. Urla și cerea egalitate pentru sulele sculate, zicea că suntem oprimați și ardea suspensoare în parcarea școlii.

Leif Jordan (*prieten din copilărie***):** Îl aveam pe Rant ca să vorbească pentru noi, iar cererile noastre includeau o sală de mese terapeutică, deschisă tot timpul, din moment ce se știe că-i imposibil să mănânci și să ți-o păstrezi tare ca păru'. Am cerut nici mai mult, nici mai puțin decât recunoașterea clară a unei stări biologice numite... Numai că aici ne-am blocat. Trebuia să-i zicem „piedică"? „Handicap"? „Dizabilitate"? Aici, la ultimul cuvânt, ne-am chinuit o mulțime.

Ne-am oprit într-un final la cuvântul „povară", cerând „recunoaștere egală și deplină a poverii inerente anatomiei masculine". Iar „povară" suna demn și nobil.

Bodie Carlyle: Toți anii ăia seci de algebră nu-l

învățaseră pe domnul W. să se descurce cu o sulă în erecție, care putea deveni o urgență medicală ce punea în pericol viața elevului. Fie că erai prezentat drept idiotul clasei la geometrie, fie că-ți arătai erecția în clasă, tot renunțai la demnitatea ta. Dar măcar în felul ăsta Rant era cel care lua problema în mână, iar Wyland ăla era silit să se chinuie să rezolve lucrurile, cu toți ochii ațintiți asupra lui, în așteptare.

Leif Jordan: Poate că până la urmă duceam cu vorba și vreun doctor, ca să-i zică „sindromul erecției cronice”.

Mary Cane Harvey (***profesoară*****):** Rant Casey mi-a spus cu gura lui:

— Asta-i vaccinul meu împotriva batjocurii și umilințelor de la geometrie.

Cammy Elliot: Erau copii care ridicau mâna politicoși și ziceau:

— Scuzați, don’șoara Harvey...

Ziceau:

— Nimic nu mi-ar plăcea mai mult decât să analizez propoziția asta drăguță, da’ sufăr de-o învârtoșare, de mi s-a înroșit ca sfecla și a-nceput să mă și doară...

Jur pe ce vrei tu. Puștii ziceau apoi:

— Poate dacă aș ieși să iau o gură de aer...

Până ce jumate din clasă era pe-afară.

Lowell Richards: Profesorii șovăiau să solicite participarea deplină la cursuri a elevilor de sex

masculin, temându-se ca nu cumva cei cărora li s-ar cere să se ridice în picioare să dea dovadă de o excitație inadecvată, generând tulburări în sala de clasă și subminând autoritatea educatorului.

Șeriful Bacon Carlyle (*dușman din copilărie*): Dac-ar fi vorba de învârtoșări iscate natural, ar fi altă mâncare de pește. Însă alea erau știoiuri sculate cu chestii luate de la prăvălie, adică pe cale chimică, anume ca să tulbure mediul liniștit al școlii.

Lowell Richards: Cu toate că se auzeau peste tot zvonuri cum că unii elevi făceau abuz de medicamente destinate tratamentului disfuncțiilor erectile, biroul juridic a decis că nu exista nici un motiv întemeiat pentru a le solicita elevilor mostre de urină, ca să verificăm prezența medicamentelor. Avocații au atras atenția că, deși unele tumescențe ar putea fi provocate de consumul unor substanțe procurate în mod ilegal, majoritatea excitațiilor organelor genitale aveau loc în mod natural și, astfel, erau protejate de Legea Americană privind Dizabilitățile. La sfatul biroului juridic al inspectoratului școlar districtual, primăria a organizat o prezentare destinată exclusiv studenților de sex masculin din grupurile afectate.

Dr. David Schmidt (*medic în Middleton*): Diapozitivele mele constau în fotografii color cu penisuri suferind de priapism extrem și leziuni cangrenoase rezultate în urma acestuia. Pentru

prelegerea respectivă am selectat exemplele extreme, adică membre pe care prepuțul, glandul penisului și corpii cavernoși umflați își schimbaseră culoarea într-un vinețiu întunecat ori într-un verde închis irizat, tipic pentru necrozarea avansată a țesuturilor lipsite de oxigen.

Silas Hendersen: Unii puști luau un șiret și și-o strângeau cu el. Alții își vârau acolo un castravete. Să strângi cu șnurul ceva umflat cu sânge putea fi dureros, da' ca să ții ca lumea castravetele trebuia să te concentrezi cu totul acolo. Ferească Dumnezeu, vedeai tipi care șchiopătau pe la jumatea drumului spre baie, ca să se aranjeze, cu câte un castravete ori un dovlecel lunguieț alunecându-le pe cracul blugilor.

Băieții îi spuneau trebii ăsteia „închingatu'", „îngălatu'" sau „îndesatu'".

Îngălatul însemna că luai pe-un vârf de deget ulei de gătit ori șampon, oricum ceva prea unsuros ca să se usuce, și îți aplicai o pată în față, pe prohab. Urme false de sloboz.

Lowell Richards: Strategia districtului a avut doar un succes parțial.

Cammy Elliot: Rant Casey purta la școală mereu aceleași două cămăși, fiindcă nu suporta să-i vadă pe ceilalți că-și bat joc de maică-sa. Până și el era de părere că și curcubeiele brodate, și iedera cusută de ea pe cracii blugilor arătau destul de jalnic. Așa că și-a adus acasă două cămăși luate la mâna a doua și o

pereche de blugi simpli și p-astea le ținea ascunse-n hambar, unde putea să-și schimbe hainele în drumul spre sau dinspre școală.

Era prins într-o capcană fără ieșire. Dacă purta hainele pe care i le înzorzona maică-sa, Rant auzea niște poante cu ea de-i frângeau inima. Dar dacă i-ar fi spus s-o lase baltă cu zorzoanele, atunci *el* i-ar fi frânt ei inima.

Danny Perry: S-a întâmplat că la o săptămână după ce-a început semestrul de primăvară, Rant s-a apucat să negocieze cererile noastre cu conducerea școlii. Au stat de vorbă în dosul ușilor închise, în cancelaria profesorilor, în vreme ce noi, ăilalți, așteptam pe hol.

Bodie Carlyle: Cancelaria profesorilor fiind un loc unde n-aveam voie deloc, nimeni nu știa că are și o ușă care dă spre exterior. După ce-am stat pe hol până ce ne-a durut fundul, conducerea școlii a ieșit. Da' nu și Rant Casey.

Danny Perry: Adevărul e că Rant s-a tirat pe ușa aia secretă, ne-a șuntat și a luat cu el un cec de zece mii de dolari și un certificat unde se spunea c-a absolvit mai devreme.

Logan Elliot: Zău că nu mint. Rant ne-a lăsat acolo cu sexele-nvârtoșate, ca să luăm atitudine politică așa, cu sulele-n mână, iar el a dispărut cu tot cu banii de la inspectoratul școlar. Lumea încă-i mai spune Iuda Sulii Sculate.

Silas Hendersen: Fără el, Revoluția Erecției s-a cam

fâsâit. S-a pleoștit. Am rămas niște puști tâmpiți, cu legume băgate-n chiloți și elastice înfășurate în jurul pușelor.

Greșeala noastră a fost c-am avut încredere în Rant Casey.

Elasticele au fost o greșeală și mai mare. Nimic nu doare mai tare decât să te plesnească un elastic sucit, învârtit și încâlcit tot în părul de sub burtă.

Lowell Richards: Târgul respectiv l-a făcut pe Rant noul recordmen al școlii, oferindu-i numai medii de zece și diplome de merit, precum și diplome de excelență în toate sporturile. Rant Casey, care nu dăduse niciodată cu piciorul în vreo minge și nu alergase în viața lui nici măcar un pas!

Dar dacă ar apărea cumva la vreo întâlnire a absolvenților de-atunci, sunt oameni în Middleton care ar sta la coadă să-l omoare.

Bodie Carlyle: Un cec la terminarea școlii. Nu doar o simplă diplomă. Amândouă, hârtii despre care lumea-i de acord că înseamnă mai mult de-atâta. E de acord c-a fost marele pas de la minciună la realitate.

Rant a văzut că realitatea e ceva ce poate fi construit. Cam cum a fost cu banii de la Zâna Măseluță. Dacă se găsesc destui care să creadă o minciună, atunci nu mai e'o minciună.

Mary Cane Harvey: Chiar și după atâția ani, tot mai descopăr câte un „Rant Casey a scăpat de-aici” scrijelit pe vreo bancă din clasa mea.

Leif Jordan: Sigur, unii nu l-au iertat niciodată pe Rant că ne-a trădat. Da' cei mai mulți au înălțat din umeri. Ne-am scos morcovii de prin pantaloni și ne-am văzut de viață.

Irene Casey (*mama lui Rant*): Ne permiteam doar lucruri din cele mai simple, da' le împodobeam cu broderii ori ținte. Băieților le place să aibă o grămadă de metal lucitor pe haine. Uneori făceam pe ele niște cusături speciale sau puneam dantele în zigzag. Ştiu că Buddy iubea hainele alea. Le purta la școală și le îngrijea tare bine.

În noaptea în care a plecat de-acasă Buddy a împachetat o mulțime din ele, ca să le poarte la oraș. Era așa de mândru!

14. Plecarea

Bodie Carlyle (***prieten din copilărie*****):** A trebuit să ne chinuim ceva amândoi ca să cărăm hainele lu' Rant. Cu o noapte înainte să plece de-acasă, s-a prefăcut numai că le pune-n valiză. În schimb a luat niște saci de gunoi și i-a umplut pe ăia cu toate hainele lui împăturite, toate cămășile și pantalonii lui. Jumate din viața maică-sii, pierdută cu brodatu'. Anii tinereții ei, petrecuți cu băgatul de ținte și cusutul de găitane în plus pe blugii obișnuiți. Rant ținea fiecare cămașă sub bărbie, întinsă peste pieptul lui, îi netezea frumușel cutele, apoi îi împăturea mânecile. Închidea toți nasturii. Stivuia în sacii negri, de plastic, pantalonii și cămășile – totul frumos împăturit.

Deasupra orizontului, dincolo de linia sălciilor argintii, la trei orizonturi de ferma familiei Casey, noi am mers până aproape că s-a făcut dimineață. Odată ce-am ajuns în mijlocul pustiului, Rant a pescuit o cămașă dintr-un sac. I-a apucat gulerul cu o mână și a agitat o brichetă cu cealaltă. Apoi a stârnit o flăcăruie și a rămas așa, uitându-se în lumina slabă la culorile prespălate. Capodopera maică-sii. Cămașa aia devenea din ce în ce mai strălucitoare, până ce Rant a trebuit să-i dea drumul, s-o lase să cadă, arzând, la picioarele lui. În lumina focului, pe lângă noi s-au

adunat niște perechi de puncticele gălbui, ca mușcăturile de șarpe, ce ne-au înconjurat: ochi lucitori de câine, de coiot și de sconcs, vânători de hoituri ce ne urmăreau – și toți își înfipseseră cândva colții în pielea lui Rant.

Echo Lawrence (*vânător de bușeli*): Când îl întâlneai întâia oară, prima parte pe care i-o vedeai erau dinții. În loc să mestece gumă, el și prietenii lui țărănoi aveau obiceiul să culeagă smoală de pe șoselele din ținut. Vara smoala neagră se prelingea din crăpăturile din asfalt, iar ei se apucau s-o mestece. Dinții pe care-i vindeau ei Zânei Măseluță erau negri ca tăciunele.

Bodie Carlyle: De obicei Rant își lua radioul cu el noaptea în deșert. Mergea și tot învârtea butonul scalei, ca să prindă rapoarte de trafic din toată lumea. Mașini ciocnite și câte altele. Rant obișnuia să țină radioul ăla la ureche, să zâmbească și s-asculte. Stătea cu ochii închiși și zicea:

— Întotdeauna e oră de vârf pe undeva.

De la Radio DRVR, „Grafic de trafic”: Pe autostrada 417, spre nord, la kilometrul 127, uitați-vă după un Dodge Monaco nou-nouț, poate cel mai masiv coupe produs vreodată în serie, gri metalizat, de o mie opt sute de kilograme, cu un motor cu opt cilindri și o sută șaptezeci și cinci de cai-putere. Cu niște faruri escamotabile foarte simpatice. Am aflat de la polițistul sosit la locul accidentului că, din câte se pare, șoferul Monaco-ului ar fi intrat pe o porțiune

cu polei și ar fi derapat pe banda din dreapta. Şoferul era o femeie de treizeci și unu de ani, cu plăgi tăiate tipice pentru impactul cu cioburile de sticlă securizată.

Echo Lawrence: În nopțile de vânătoare de bușeli Rant povestea des de plecarea lui din Middleton. Cum mesteca el smoală în ultima noapte petrecută acolo. În noaptea aia Rant a stat cu taică-său pe marginea cu pietriș a autostrăzii, la trei cutii poștale de gardul din sârmă ghimpată de la marginea fermei lor. Cu soarele dezumflându-se la orizontul molatic al lanurilor de grâu. Chester Casey stătea pe vine, cu tocurile cizmelor lui de cowboy în mirosul de praf al pietrișului. Rant, cu fundul pe-o valiză din carton, plină ochi cu monede de aur și argint.

Bodie Carlyle: Valiza aia a lu' Rant era să plesnească de cât de plină era cu banii Zânei Măseluță.

De la Radio DRVR, „Grafic de trafic": Monaco-ul a fost izbit în plin de un Continental Mark IV după care chiar merită să verși o lacrimă: de un galben strălucitor, de floarea-soarelui, cu interiorul crem, din piele, a fost primul model de automobil american cu tapițerie cu „pernuțe detașabile". Băieții de pe ambulanță au sunat și ne-au spus că șoferița de pe Monaco a suferit leziuni în principal în partea stângă, inclusiv leziuni ale ficatului, splinei și rinichiului stâng. Cauza directă a morții pare să fi fost secționarea aortei.

Echo Lawrence: În noaptea aia, ultima din copilăria lui, Rant mestecă smoală. Cu valiza pregătită și trasă pe marginea autostrăzii, tatăl și fiul așteaptă lângă indicatorul din metal al stației de autobuz, care-i tot găurit de gloanțe, ca parmezanul. Cu vântul balansând un pic placa de metal dintr-o parte într-alta. În timp ce vântul șuieră prin găurile alea ruginite, Rant zice:

— Am un secret pe care tre' să ți-l spun.

Iar Chester Casey îi răspunde:

— Nu.

Apoi:

— Nu, nici vorbă. N-ai tu secrete în fața mea.

Rezemându-se cu mâinile pe jos, de o parte și de alta a coapselor, Chet Casey se ridică în picioare. Se arcuiește și își întinde spinarea până ce-i pocnește, apoi, lovind cu vârful ascuțit al cizmei lui de cowboy, atinge doar un pic marginea valizei de carton presat și cu imprimeu ce imită pielea. Ciocănind cu degetul de la picior în cartonul brun, tatăl lui Rant zice:

— Nu mi-ai zis tu niciodată atâta lucru, da' io am știut că în valiza asta n-ai pus altceva decât bani gheață.

De la Radio DRVR, „Grafic de trafic": Surse de încredere spun că șoferul de pe Mark IV are contuzii miocardice și leziuni ale sacului pericardic, dar nu putem confirma până ce legistul nu-l deschide la morgă. Sunt Tina Cumva și vă prezint „Accidente din trafic" la DRVR, la fiecare zece minute sau de fiecare dată când are loc vreun accident...

Echo Lawrence: Viitorul începe mâine, iar Rant simte nevoia să o zică înainte ca autobuzul să oprească în stație. Momentul ăsta e unul pe care taică-său n-o să vrea să-l știe. Aici, zice Rant, are loc un fapt care lansează un nou viitor. Ori un trecut nou-nouț. Ori amândouă.

Alungând mușchii și ferindu-și fața de vânt și de nisip, Rant zice:

— Îți spun doar ca să știi – și se pocnește cu palma peste o pișcătură de la ceafă da' eu n-o să mă-nsor niciodată.

O stea clipește la marginea lumii, facându-se mai strălucitoare, orbitor de strălucitoare, și mărindu-se așa de repede, că trece de tine înainte să-i percepi zgomotul ori vântul și praful stârnite... E doar o mașină, care a venit și-a trecut. Cu farurile stingându-i-se treptat de cealaltă parte a lumii.

Iar tatăl lui Rant zice atunci:

— Nu.

Se ghemuiește pe pietriș și zice:

— Crezi numa' că așa o să bagi frica-n mine.

Chester Casey mai zice:

— De îndată ce-o să întâlnești o fată, una Echo Lawrence, o să-ți schimbi părerea.

Vântul apleacă toate buruienile și tufele de obsigă în aceeași direcție. Zgâlțâie toate tulpinile de pelin. Poți să simți fumul de mătase brodată și de bumbac ars, adus de vânt. Mirosul de ținte cromate.

Uite ce e. Chester Casey n-avea cum să știe numele meu. Nu ne întâlniserăm niciodată. La momentul ăla n-auzisem în viața mea de Middleton

sau de Rant.

Logan Elliot (***prieten din copilărie*****):** Singura parte proastă în gospodărie la alde Casey era că dacă te duceai în vizită, mămică-sa avea obiceiul să asculte la ușa băii. Zău că nu mint. Prima dată când am dat pe-acolo, am deschis ușa și ea stătea acolo, în fața mea, blocându-mi trecerea, și mi-a zis:

— Aș aprecia dacă la viitoarele vizite în această casă te-ai strădui să urinezi așezat...

N-a contat că eu nu știam ce-nseamnă cuvântul „urinezi”.

Echo Lawrence: În noaptea aia, când așteptau autobuzul, Rant și taică-său s-au așezat pe vine și s-au uitat cum o stea nouă a clipit la orizont, s-a mărit, a năvălit într-o volbură de vânt și fum de motorină, apoi cum steaua s-a spart în două faruri albe, în două lumini de poziție galbene și-apoi în două stopuri roșii. Un camion cu remorcă dublă și cămăruță de dormit. Apoi gata, s-a dus.

Rant zice:

— O să cunosc o fată?

Apoi:

— De unde ți-ai dat seama?

Iar taică-său spune:

— Așa cum am știut și că un bătrân a tras pe dreapta și-a vorbit cu tine înainte să vii în fugă, când cu povestea cu bunica Esther.

Chester mai zice:

— Un bărbat în vârstă, într-un Chrysler, de ți-a

spus că el e tăticu' tău adevărat.

Scuipând în lături, pe pietriș, un pârâiaș negru, Rant zice:

— Ce model de Chrysler?

Iar Chester Casey spune:

— Cum am știut și că bunică-ta Esther a țipat când a dat cu ochii de el, a zis că-i Satana și ți-a spus s-o iei la fugă.

La est de indicatorul stației de autobuz ies la iveală stelele adevărate. Tot mai multe stele încep să clipească exact deasupra creștetului lor. Scapără și rămân strălucitoare.

Scărpinându-și înțepăturile de insecte și frecându-și pielea înfiorată de răcoare, Rant zice:

— Presupunând că ăsta-i adevăru', zice el, ce al'ceva mi-a mai zis bătrânu' ăla?

Cammy Elliot (*prietenă din copilărie*): La alde Casey în casă, dacă foloseai untu' lor de arahide, doamna Casey voia să netezești ce-a mai rămas în borcan. Ca să pară întotdeauna proaspăt luat de la prăvălie.

Echo Lawrence: Chester Casey îi spune lui fiu-său:

— Bătrânu' ăla ți-a zis că-i tăticu' tău adevărat și ți-a mai zis să mergi să-l cauți la oraș de cum o să fii în stare.

Țăcăne cu vârfurile ascuțite ale ciubotelor lui de cowboy în valiza de carton și zice:

— Şi ți-a mai spus bătrânu' și unde să găsești toți banii ăștia gheață.

Iar Rant scuipă smoala neagră îndeajuns de aproape cât să stropească valiza de carton nou-nouță. Stă așa acolo și clatină din cap că nu.

Chester Casey zice:

— Omu' ăla, să știi, ți-a spus adevărul cu chestia că-i tăticu' tău adevărat.

Șeriful Bacon Carlyle (***dușman din copilărie*****):** Nu-mi cere să-mi pară rău. Într-un oraș mediu nu dai decât peste perverși de toate nivelurile. Rant a zis povestea aia așa, ca să sune bine. El și cu domnu' Casey au dus numa' meciurile obișnuite între tată și fiu un pic mai departe decât de obicei.

Echo Lawrence: La capătul lumii se-aprinde altă stea.

Rant zice:

— Minți și tu așa, ca să nu mi se facă dor de casă...

Își mișcă un pic curul pe capacul valizei lui de carton, plină cu aur.

În oraș, spune Chester, Rant o să-l găsească pe tatăl lui adevărat. Şi pe bunicul lui. O să-și descopere adevărata natură.

— În primu' rând, zice Chet, îndată ce te-ntâlnești prima oară cu Echo Lawrence, pup-o zdravăn din partea mea.

Apoi:

— Spune-i că simți după gust că are colesterolul prea mare.

Brenda Jordan (*prietenă din copilărie*): Să nu ziceți c-o știți de la mine, da' Rant mi-a arătat un ban de aur de douăzeci de dolari pe care i-l dăduse mama lui la plecare. Din 1884. Doamna Casey i-a explicat cum se face că nu Chet Casey e tatăl lui adevărat, da' n-a zis niciodată de unde avea moneda aia care i-a dat-o ea să-i poarte noroc.

Echo Lawrence: Şi taică-său, Chet Casey, de noapte bună sau, poate, de la revedere, se apleacă spre creștetu' lu' Rant. Şi, cu fața lăsată peste pielea frunții lu' Rant, pe unde-i suflă vântul bretonul, exact în locul ăla îl și pupă. Buzele i se apasă pe piele și se retrag repede.

Chester zice:

— Să-i spui lui Cartuș Dunyun să nu-l lase pe Sandy, mopsul lui mititel, să bea apă din toaletă.

Altă mostră de sfat imposibil. Cartuș nu-l cunoscuse pe Chet Casey. Şi nici măcar eu nu știam numele cățelușului lu' Cartuș.

Steaua care apare acum se face mare. Farurile autobuzului: un punct strălucitor care se sparge în două stele separate. Pe măsură ce luminile se apropie de Rant și de taică-său, farurile se despart din ce în ce mai mult.

— Îndată ce-ți descoperi adevărata natură, îi spune Chester băiatului, să te-ntorci cât poți de repede în Middleton.

Irene Casey (*mama lui Rant*): De fiecare dată

când cineva din Middleton începe să dea din gură, trebuie să-ntrebi: „De ce-mi spui mie asta?”

Cartuș Dunyun (***vânător de bușeli*****):** Așa-i că-i ciudat? Da’ ultimele cuvinte pe care i le zice ăl bătrân lui Rant, în vreme ce Rant îi face cu mâna de la geamul autobuzului, chestia ce i-o strigă Chet Casey e:

— Află adevăru’ și vino-napoi degrabă, că poate o să poți s-o salvezi pe maică-ta să nu fie atacată de nebunu’ ăla dement dus cu sorcova...

Echo Lawrence: Stând cu amândouă degetele mari băgate-n găicile din față ale blugilor, Chester Casey zice:

— Nu-ți bate capul prea tare cu așa ceva. Nimic din toate astea n-o să-nsemne ceva decât atunci când e gata-gata să fie prea târziu.

Şi tatăl lui Rant strigă:

— Mă doare sufletu’ că n-o să te mai văd niciodată la față!

15. Experiențe procesate

Cartuș Dunyun (***vânător de bușeli*****):** Ia zi, nu-i ăsta un mare rahat? Acolo, la magazin, dacă vrei să afli care-i chestia cea mai închiriată, auzi că-i *Plimbarea Micuței Becky într-o zi caldă de primăvară.* Căcat din ăsta, căcat drăguț, și tot soiul de tălâmbi vin și cer să-l închirieze câte-o zi întreagă. Am intrat în afacerea asta fiindcă îmi plac transcrierile, îmi plăceau de când eram mic, da' faza asta mă omoară. Porcărie e puțin spus...

Să stai și să-nchiriezi opt ore pe zi copii de înregistrări cu *Micuța Becky caută scoici pe plajă*... Toată lumea vrea aceleași mizerii comerciale. Zic că-s pentru copiii lor, da' de fapt nu-s. Cretinii ăia grași, de vârstă mijlocie, nu vor decât ceva cu care să-și omoare timpul. Nimic sumbru, îndrăzneț sau provocator. Nimic cât de cât artistic.

Numai să aibă un sfârșit fericit.

O poveste de dragoste filtrată prin creierul trandafiriu al altcuiva.

Experiența ta esențială de spectator, ceea ce lumea numește „experiență procesată", e doar înregistrarea transcrierii neurale a cuiva, o copie a tuturor stimulilor senzoriali pe care unii transmițători i-au strâns în timp ce scobeau un felinar dintr-un dovleac sau câștigau Turul Franței. Așa se numește

oficial participantul primar: transmițător. Cel mai faimos transmițător e Micuța Becky, dar asta nu-nseamnă că e și cel mai bun. Numai că Micuța Becky are creierul destul de mort încât să fie pe placul publicului larg. Echilibrul chimic al creierului ei oferă o percepție drăguță și simpatică a experiențelor procesate de la softball. De la tăvălitul prin fân. De la Ziua îndrăgostiților. Dintr-o căcăcioasă de dimineață de Crăciun.

Ea e ceea ce erau pe vremuri vedetele de cinema. Vehiculul cu care traversezi o experiență. Micuța Becky e doar cineva simpatic, drăguț și cu niveluri ideale ale combinației de serotonină, dopamină și endorfînă.

Ai putea zice liniștit că-s un pic cam sictirit de toată tehnologia asta nouă.

Şi-ai face bine să crezi că mi-am făcut damblalele cu vreo câteva transcrieri. Iei o copie după *Petrecerea de Halloween a Micuței Becky* și o retrăiești prin tine după ce-ai luat LSD. Ca să o procesezi, tre' să te cuplezi, să te legi la toate cinci înregistrările: tactilă, audio, olfactivă, video și gustativă. Bagi o tabletă cu LSD. Şi în același timp, cât ești pe drog, descarci o transcriere a experienței tale de la petrecerea de Halloween.

Apoi retransmiți *transcrierea aia* prin cineva cu sindromul Down ori retardat din naștere de la alcool.

Apoi retransmiți ce-ți iese printr-un câine, să zicem printr-un ciobănesc german, și ai un produs bun. Fără caterincă. Un pachet care merită banii și timpul pierdut să-l procesezi. Totuși, oricât ar părea

de ciudat, dacă îl pui pe raft, să nu te-aștepți la altceva decât la reclamații.

Adevărul căcăcios e că toată industria asta e țintită pe dobitoci.

În ziua în care a intrat pe piață *Micuța Becky caută veselă comori,* m-am trezit cu o coadă de cretini întinsă până în capătul străzii. Am plasat ceva gen o mie cinci sute de exemplare.

La raftul cu „Recomandările noastre", alea care-mi plac mie îs pline de praf. Nimeni nu vrea să se cupleze și să-ncarce zece ore de *Cum ești împușcat în război* sau *Ultimele minute din viață – momentele finale ale celor mai groaznice catastrofe aviatice.* Iubesc mizeria aia. Bucata mea preferată e una cu un transmițător care tocmai începuse să emită experiența lui. Omul abia ce trecuse pe descărcarea transcrierii, așa că poți să miroși benzina de avion exact înainte să ia foc. Simți gustul de bourbon ce stăruie în gura lui. Centura de siguranță e atât de strânsă, că te taie la șolduri. Mânerele de la scaun ți se zgâlțâie sub coate, mușchii îți înțepenesc și articulațiile ți se macină sub țesuturile încordate. Apoi, ca la sfârșitul transmiterii oricărei morți procesate, ai bipul de la încheierea transmisiunii. Ultima zvâcnire neurală a tipului ăluia, descărcată pe telefonul mobil al nevesti-sii.

Când îți cuplezi mufa de intrare din ceafă, ca să transmiți o înregistrare a stimulilor tăi neurali, când emiți o experiență trăită de tine, termenul folosit în mod oficial e „descărcare".

Termenul oficial pentru cineva care lucrează cu

transcrieri neurale, fie că le procesează, le amplifică ori le atenuează, e „artist de script”.

Numai să nu te-aștepți ca arta să se vândă. Nici un studio n-o să accepte să distribuie pentru publicul larg un pachet mixat la maximum. Studiourile vorbesc pe limba lor. Or să lanseze un *Tur al Antarcticii,* emis printr-un transmițător primar ca Robert Mason, o pereche de ochi și de urechi total pleoștite. Dar studiourile or să îndulcească până și experiența aia procesată, retransmițând-o printr-o pisică scopită, printr-un preot catolic ori printr-o gospodină căreia doctorii i-au prescris prea mult estrogen. Astea merg pe piață: dulcegăriile, rahatu’ îndulcit. Bucățile lipsite de forță. Echivalentul de fast-food al experiențelor procesate.

În plus, ai și noile întreruperi automate. Dacă atunci cât ești într-o experiență procesată, în orice fază a ei, bătăile inimii, pulsul sau tensiunea îți depășesc limitele federale, conexiunea se întrerupe. O mână de avocați care-au vrut să pună la adăpost dosul colectiv al industriei.

Gunoiul îndulcit, îmblânzit, nuanțat și remixat devine cadoul perfect.

Ca să vezi cât de jalnic putem decădea, experiența cea mai vândută în tot ultimul an a fost ceva numit *Excursie prin țară cu trenul cu aburi.* Fără caterincă. Un set de șaptezeci și două de ore la cutie, cu programele în care nu faci nici pe dracu’, numa’ zaci în căcatul ăla de tren și te uiți la peisajul care curge pe geam. Miroși tapițeria și lichidul de curățat. Cei de la postproducție nu s-au obosit nici măcar să

scoată putoarea de chimicale. Transmițătorul e Robert Mason și poartă niște pantaloni de lână, de la care te mănâncă pielea tot drumul. S-a dat cu colonie Old Spice. Culmea culmilor e atunci când te duci la vagonul restaurant și iei micul dejun, niște șuncă slinoasă cu ouă.

Dacă aș face eu transcrierea, aș ieși din tren la fiecare oprire. M-aș învârti prin locuri ca Reno, Cincinnati ori Missoula. Aș retransmite toată călătoria printr-un câine, un truc de școală veche, pentru amplificarea înregistrării olfactive. Face să-ți duduie nasu'. Pentru înregistrarea gustativă aș împrumuta ceva de la pachetele cele mai bune pentru gurmanzi, apoi aș mixa canalul prin cineva aflat în greva foamei, ca să accentuez cum trebuie fiecare aromă. Asta se cheamă „limpezire".

Jumătate din industrie e formată din ciudați care retransmit faze ca să amplifice înregistrările. Angajezi gagii orbi ca să-ți facă înregistrarea audio. Şi încă o chestie: ilegal e puțin spus, da' să știi că dacă rescrii înregistrarea tactilă printr-un copilaș de un an, atunci catifeaua-i chiar catifea când o pipăi. Granitu-i granit. Nu te mai chinui să distingi textura sau ceva asemănător. N-ai bătături care să-ți atenueze senzația de păr sau piele adevărate. Nici un copil n-are nevoie de o mufă băgată în ceafă, dar îi vezi prin zonă cu așa ceva. Industria asta e plină de căcăcioși dispuși să te lase să-ți remixezi înregistrările porno prin pușt iul lor. Prost gust e puțin spus, dar să știi că poți să deosebești pachetele porno reprocesate printr-o piele moale și sensibilă de copil. Nu-i de

mirare că lumea reală nu poate să se compare în nici un caz cu o experiență procesată.

Bebelușii amplifică înregistrările tactile. Orbii se bagă pe sunet. Foamea-i bună pentru înregistrarea gustativă. Câinii pentru miros. Ca să accentueze calitatea înregistrării video, unii tehnicieni o rescriu prin păsări. Prin șoimi. Ştii, păsările alea de pradă. Când eram la școală, niște puști pe care-i știam retransmiteau prin surzi, zicând că asta dă înregistrării video finale cea mai bună rezoluție. Dacă pui cap la cap toate înregistrările astea reprocesate și le mixezi, obții o călătorie cu trenul care merită făcută. Vreau să spun că dacă tot ai de gând să vinzi o experiență de doi bani, măcar calitatea ei să fie maximă.

Vreau să spun că astea șaptezeci și două de ore ies din viața cuiva. Pachetul înlocuiește ceva real, ceva ce ar putea face cineva, așa că ar trebui să fie o treabă decentă. La naiba, decent e puțin spus! Dacă vreun amărât îți încredințează timpul lui, ar trebui să facă excursia retransmisă și îndulcită de un iepuraș *Playboy* pe heroină. Sau măcar pe morfină. Să te uiți cum munții ăia plicticoși, de tot rahatul, trec pe lângă tine, să fii varză de la opiacee și să-ți alinți propria și adorabila ta pereche de țâțe. Vrei să-i urezi lui babacu' multă fericire de Ziua Tatălui? Păi, ăsta ar fi cadoul pe care vi-l sugerez.

Cât am fost în școală, după ce toate școlile de film au dat-o pe din astea, adică după ce toată industria de film a trecut pe transmisii neurale, cele mai bune chestii care mi-au ieșit au fost reprocesate

prin drogați. Scoate la iveală orice program pe care îl ai de transcris și-o să dai imediat de niște dubioși drogați care-ți îndulcesc lucrarea de laborator pentru ceva bănuți. Sau ciudați prăjiți de amfetamine, care te lasă să-ți procesezi prin ei pachetul tău plicticos, ca să-i mărești ritmul. Dacă vrei să înmoi puțin contururile, pune laba pe un dependent de codeină și marginile imaginii or să arate ceva mai lejer. Foarte îmblânzite.

În școala de transcrieri sunt programate teste aleatorii de urină. De-aia retransmiți prin unii de-afară. Dacă bagi o sută de mii ca să-ți iei licența în transcriere neurală, nu vrei să calci pe bec și să te trezești dat afară cu un șut în cur. Înainte să procesezi ceva pentru industrie, trebuie să înveți cum să identifici o experiență ce se poate vinde pe piață. Să înveți cum să-ți alegi bine participantul primar ca transmițător. Cum să structurezi experiența respectivă. Dacă e o masă cu șaisprezece feluri ori o călătorie cu balonul cu aer cald pe deasupra Olandei, trebuie să-ți recompensezi utilizatorul la intervale regulate. În plus, trebuie să rămâi concentrat. Dacă e un pachet cu înot în Canalul Mânecii, nu vrei să fii distras de crampe musculare sau dureri de cap. Nimeni n-o să cumpere o durere de cap căcăcioasă și lungă cât tot pachetul. Chiar și procesată printr-un transmițător plin de sedative, o durere de cap e absolut imposibil de scos de pe o înregistrare tactilă. Crede-mă pe cuvânt.

Ca să devii profesionist, o metodă sigură e să procesezi pentru piața de produse de consum – știi,

experiențele alea procesate unde bei tot timpul Coca-Cola, porți țoale Nike și te uiți tot timpul țintă la mărci și la etichetele de pe produse. Când mănânci niște chestii care au un gust incredibil, de-ți lasă gura apă, îți dai seama că înregistrarea gustativă trebuie să fi fost retransmisă printr-un canibal flămând din vreun colț de lume distrus de foamete.

Așa-i că-i al naibii de ciudat? Dar pentru niște orez și lapte la cutie în valoare de cincizeci de parai, cineva a retransmis înregistrarea gustativă prin atâtea schelete umane, că abia dacă poți să încarci tot pachetul fără să te-ntrerupi, așa de tare arzi să-ți iei o apă minerală. O gogoașă. Un hamburger. O apă de colonie Old Spice.

În școala de transcrieri înveți totul despre sincronizarea eficientă, ca să nu-ți copleșești utilizatorul. Înveți toate criteriile legale care fac diferența între un pachet de uz general și unul interzis sub treișpe ani. Clasificări bazate pe reacțiile fizice, echilibrul electrolitic, nivelurile de hormoni, respirația și pulsul unui public de control. Ca să mai lărgești audiența unui pachet – să-l ridici, să zicem, de la interzis sub șaptespe ani la audiență generală –, o metodă bună e să îl rescrii printr-un fumător de iarbă. O rezolvi cât ai bate din palme.

Ca să absolvim, a trebuit să creăm fiecare câte o experiență procesată de lungmetraj. Eu am avut un concept beton pentru lucrarea de licență. Vorbim de trei până la șase ore de conținut senzorial vandabil. Ideea pe care o aveam era foarte tare. Am dat o petrecere. Am invitat un prieten asiatic. Unul evreu.

Unul negru. Unul poponar. O lesbiană marfă. O majoretă hetero. Un indian american. Un țărănoi mârlan. Un hispanic. Un irlandez. Un eschimos... E, ai prins ideea. Câte unul de fiecare. Ei nu știau, dar în timp ce eu făceam pe gazda, procesam totul și stăteam de vorbă aproape exact zece minute cu fiecare. Partea cea mai tare a ideii mele era că după aceea urma să-i chem pe toți musafirii înapoi, unul câte unul, ca să retransmit petrecerea prin ei. Fiecare musafir avea să se întâlnească cu el însuși, să se vadă, să se miroasă și să se simtă pe sine în cele zece minute în care am vorbit cu el.

După ce am pus cap la cap toate experiențele procesate, am concentrat tot pachetul, care avea patru ore, pe întâlnirile fiecărei persoane cu ea însăși. Hindusul întâlnindu-se cu hindusul. Quakerul întâlnindu-se cu quakerul. Ore întregi de rahaturi din astea.

Un alt student din grupa mea a procesat nașterea primului lui copil, apoi a retransmis-o prin el însuși, cu copilul în brațe, într-o zi senină. Patru ore de emoții pe un fond de analgezice. Poți să-ți dai seama imediat, după ușorul efect de aură, că procesezi experiența cuiva care-i pe calmante.

Comisia de examen de la facultate i-a zis tipului cu analgezicele că lucrarea lui are un mare potențial comercial. Şi i-au dat trei sute șaizeci de puncte din patru sute posibile.

Lucrarea mea n-a prea plăcut comisiei.

Dezastru e prea puțin spus. Nimic nu ascute contrastul mai mult ca adrenalina. Fiecare musafir

era atât de întors pe dos văzându-se cum apare în ochii străinilor, că pachetul devenea aproape insuportabil imediat ce te conectai la el. Neplăcut e puțin spus. Când procesai experiența, transpirai atât de tare, că transmisiunea se întrerupea mereu. Câțiva dintre membrii comisiei n-au putut să stea conectați mai mult de a doua oară.

Concepția mea pornise de la convingerea că oamenilor o să le placă la nebunie să se întâlnească cu alți oameni exact la fel ca ei. Adică uite de ce majoritatea francezilor stau în Franța. De ce toți membrii Convenției Baptiștilor Sudiști merg la aceeași biserică. Ştiți, cine se-aseamănă...

Ce a fost complet, da' complet aiurea e faptul că nu mi-au dat licența. Ăia din comisie.

Rahații ăia cu ochi.

Acuma, lună de lună, când trebuie să-i trimit școlii rata pentru împrumuturile mele, la baza cecului, acolo unde scrie „Pentru..." în spațiul ăla gol scriu întotdeauna „Mulțumiri pentru cea mai bună slujbă de pupincurist din lume!"

Lucrez aici doar ca să-i plătesc pe rahații ăia. Închiriez *Micuța Becky în căutarea oului de Paște* unor oameni singuri, care vor să mai treacă de încă o noapte groaznică. Unor oameni care se plictisesc de moarte.

Așa-i că-i aiurea? Da' în secret, în sinea mea, știu că licența nu mi-a ratat viața. Nu tocmai. Chiar dacă-s încălțat cu un împrumut de o sută de bătrâne, taxele alea de școlarizare, nu mă pot supăra prea tare. Am învățat ceva, poate nu despre experiențe

procesate, da' despre oameni da.

Orice înclinație, talent sau tehnologie am avea, reușim noi cumva să ne băgăm picioarele-n ea. Mai alaltăieri tipul cu analgezicele, care a absolvit cu toate onorurile, ăla cu pachetul cu experiența nașterii, apare aici ca să închirieze un pachet și-i tot cu copilul după el. Îmi spune, adică lasă să-i scape așa, în trecere, că a făcut un contract cu Robert Mason, ca să proceseze o expediție cu o canoe prin niște râuri repezi de munte. Așa de mare sculă-n basculă a ajuns. Așa de mare șmecher în domeniu.

Şi, deși copilul ăla n-are încă nici un an, gagiul i-a înfipt deja o mufă mică și neagră în ceafă.

16. Echipa

Echo Lawrence (***vânător de bușeli*****):** În fiecare Noapte a Lunii de Miere purtam același văl norocos. Şi, în funcție de noapte, rochie de mireasă lungă sau scurtă. Dacă-i o noapte de pe la sfârșitul lui august și conduc o mașină fără climatizare, nu am chef să port o mie de straturi de tul, cu mătase groasă pe deasupra. Nu mai găsești nici schimbătorul de viteze prin toate volănașele de la jupă. Iarna în schimb, dacă intri cu mașina într-un troian în timp ce ești la vânătoare de bușeli pe străzile înghețate, același tul poate să te salveze de la o moarte prin îngheț.

Cartuș Dunyun (***vânător de bușeli*****):** În noaptea respectivă echipa era formată din Echo, la volan, Green Taylor Simms, care stătea pe locul mortului, și eu, care stăteam de șase în spate, pe dreapta. O fată pe nume Tina Cumva stătea de șase-n stânga, da' tot lovea cu piciorul spătarul scaunului lui Echo, zicându-i unde să ia curba ca să dea de-o mașină cu semnul de joc.

Cei care dau cu gura din spate sunt și-așa nașpa. Da' pentru cineva care stă de șase pe stânga e cam prea de tot. Dobitocesc de inacceptabil. Echo trage pe dreapta și Green zice:

— Ajunge.

Şi tipa asta, Tina Cumva, face:

— Bine.

Cască portiera și-și strânge cu amândouă mâinile jupoanele rochiei ei roz de mireasă.

Zice:

— Chiar și-un pachet cu Micuța Becky e mai bun decât să vă fiu vouă sclavă.

Green și cu mine arătăm tare spilcuiți: În fracuri, cu papioane negre la gât și cu garoafe false lipite la butoniere. Ne-am scris „Proaspăt căsătoriți” pe amândouă laturile mașinii, folosind tuburi peste tuburi de pastă de dinți. Aveam și fursecuri din alea cu cremă, desfăcute-n două și lipite de caroserie. Avem tălăngi și cutii de tinichea legate de bara din spate – o încălcare clară a Legii TE-VĂD de limitare a zgomotului, da’ până și-un Om de Zi o s-o lase mai moale când e vorba de niște însurătei.

Cu tălăngile zdrăngănind și cu fâșii albe fluturând pe antenă, tragem la bordură și-acolo-i un tip care stă cu mâinile îndesate în buzunare. Tina Cumva îi aruncă buchetul de mireasă în față și îi zice:

— Hei, tipule!

Țipă:

— Prinde!

Florile de mătase ale fetei îl lovesc în față, da’ el le prinde. E rapid. E un tip rapid și nouă ne trebuie cineva care să stea de șase. Așa-i că-i ciudat?

Eu strig:

— Hei!

Îi zic tipului:

— Ai bani de benzină?

Accidental, tipul ăla e Rant Casey.

Echo Lawrence: Ascultă aici. Să intri într-o echipă e ca în poziția de start din orice sport. Dacă-i o echipă sudată, o să începi de la nivelul cel mai de jos. Aia-i să stai de șase în spate, în stânga, adică în dosul șoferului. Poziția a treia e de șase în spate, pe dreapta, în dosul locului mortului. A doua e pe locul mortului, în față. Să fii șofer e ca și cum ai juca pe post de atacant, pivot, aruncător la baseball sau portar. Poziția numărul unu. În bătaia reflectoarelor.

Tina Cumva (***vânător de bușeli*****):** Mașina mea aia veche – îi ziceam Bomba Sexy – a fost atât de lovită, că a ajuns la cimitirul de mașini, unde s-a terminat cu ea. Se mai întâmplă și-atunci ai toate șansele s-o pornești iar de jos, din spatele altui șofer cu roțile încă întregi. Cineva ca Echo Lawrence. Să nu crezi c-o urăsc pe Echo. Doar că spune minciuni. Întreab-o pe Echo din ce trăiește și dacă-ți spune că din altceva decât din sex, minte.

Echo Lawrence: Fii atent. „Echipele de marcaj” sunt echipajele înjghebate pe stradă. Un „rechin” e un șofer singur, care are nevoie de-o echipă ca să-l ajute, să-l protejeze ori să-i țină de urât. El o să dea ture prin zonă înainte să se deschidă „fereastra”, căutând să culeagă jucători de pe trotuar. Dacă n-ai mașină, așază-te la un colț, cu degetul mare ridicat în sus. O mașină are să oprească și să te-ntrebe:

— Joci?

Atunci tu zici:
— Ce vă lipsește?
Ei zic:
— Mai avem nevoie de un om de șase pe stânga.
Şi mai zic:
— Ai bani de benzină?

Unele echipe care-și caută oameni îți cer să le arăți că poți să-ți răsucești gâtul repede și bine, fără pocnete de vertebre. N-are rost să pui de șase pe cineva cu coloana fisurată sau cu probleme cervicale de la vreo bușeală mai veche. Să ai bani de benzină nu-i obligatoriu, da' îți arată nivelul de implicare.

Tina Cumva: Tolomaci cu vertebre fisurate, fraieri știuți că-s chiori ca niște cârtițe sau că nu văd bine de-aproape – din ăștia găsești pe marginea drumului cât e noaptea de lungă. Poate că vreunei echipe o să i se facă milă și-o să le dea o poziție zero. De obicei într-o mașină mare un fraier are parte de ceea ce lumea numește poziția „mascotei": la mijloc, pe bancheta din spate, unde nu prea ai ce face. Doar să vorbești ca să întreții atmosfera. Altfel, indivizii ăștia-s complet inutili.

Dacă ai gâtul scurt și ochi slabi, ai face bine să sari cu grămezi de bani pentru benzină și să te rogi să dai de-o echipă de treabă, cu bancheta din spate încăpătoare. Cultivă-ți talentul la spus bancuri și învață să te faci simpatic.

Echo Lawrence: „Fereastra" e perioada fixă de când începe jocul și până în momentul când se termină. Sâmbăta ai putea avea o fereastră de patru ore. Ori

poți să joci o noapte întreagă, de la opt la opt, într-o fereastră de luni.

Cartuș Dunyun: În noaptea în care l-am cunoscut pe Rant, scăpase de la nu știu ce hotel de triere și aștepta o repartiție într-o locuință pentru Oameni de Noapte flotanți, într-un oraș în care lumea ori merge la muncă, ori bagă experiențe procesate, nu-i de mirare că un tip care nu lucrează nicăieri și nu se conectează la nimic hoinărește așa noaptea.

Rant se suie în mașină și-mi dă un ban de un sfert de dolar. Așa-i că-i jalnic? Un căcat de sfert de dolar pentru benzină. Numai că-i de aur și e din anul 1887. Nu știu ce era cu moneda aia, da' Echo Lawrence a băgat mașina-n viteză și ne-am strecurat în trafic. Rant s-a suit în spate ca și cum ar fi pândit acolo, la colț, ca și cum ar fi așteptat toată viața lui de rahat ca noi să apărem și să oprim. Şi-atunci Green, răsucindu-se pe scaun spre bancheta din spate, zice:

— Aș putea să mă uit un pic mai bine la moneda aia?

Echo Lawrence: Un șofer bun n-ar trebui să se uite decât în față. Ăia de stau de șase în spate n-ar trebui să se uite decât pe lunetă și în laterale. Nu-i treaba lor să vadă încotro se îndreaptă mașina. Un „mort" bun are grijă de partea lui și de jumate din parbriz.

Nu te uiți numai după mașini pe care să le izbești. Te uiți și după mașini care vin să te izbească ele pe tine. Te uiți după mașini care-s deja în coada cuiva. Te uiți după poliție. Nu doar când ești la

vânătoare, ci tot timpul: și când parchezi, și când stai la momeală sau dai ture. Şi când pândești. „La momeală” înseamnă să aduci ceva proaspăt, imaculat, curățat și lustruit fix în mijlocul bulevardului, numit „terenul”, „traseul” ori „labirintul”. Vezi o mașină de expoziție cu două uși, roșie, care toarce pe banda din mijloc, fluturând semnul de joc: tinichele de proaspăt căsătoriți sau vopsea de gospodină cuminte – asta ca să-ți arate că joacă. Şi trebuie să fii tare prost ca să te iei după ea.

Nu că o grămadă de boboci n-ar face-o – adică să se arunce la niște vopsea roșie, proaspătă.

Veteranii, echipele care știu ce-i cu „momelile”, ăștia or să stea să se uite mai bine. Pe o stradă mai încolo stau întotdeauna mașinile fantomă, echipele care-s cu mașina momeală, dispuse ca într-un năvod și gata să-i facă zob pe începători. Data următoare când auzi într-un „Grafic de trafic” de o gloată de șoferi neîndemânatici, să știi că acolo-s mașinile fantomă care-i pisează pe începători.

De la Radio DRVR, „Grafic de trafic”: Lei și tigri și urși, vai! Oricare vă e mascota echipei, atenție la puhoiul de microbiști din seara asta. Se pare că o mulțime de părinți mândri umblă cu câte o trupă prin zonă, fluturând drapele în culorile echipei favorite. Hai Pumele! Atenție la o busculadă cu șase mașini de la sensul giratoriu al Poștei, de-a lungul benzii de nord. Greu de spus cine-i învingătorul, dar toți par să fie echipe de sportivi amatori. Nici o victimă, dar camerele de supraveghere arată o mulțime de lume certându-se aprins în blocaj.

Echo Lawrence: Data viitoare când treci pe lângă o grămadă de mașini urcate unele peste altele, dacă te uiți în față repede, suficient de repede, s-ar putea să vezi mașina momeală, chestia aia roșie și drăguță, cum dispare după un colț undeva în zare.

Tina Cumva: La un impact așa, mai ușurel, îi spunem „flirt”. Împingi un pic spatele cuiva cu botul mașinii tale. Şi dacă ținta se uită și te place, dacă-i place ce vede, tu o iei din loc și ea vine după tine. De obicei cineva se ține de vânătoarea de bușeli ca să fie laolaltă cu alți oameni. E ceva foarte social, e un fel de-a cunoaște oameni, și după aia stai cu ei la povești ore întregi. Ai putea să stai și-acasă, da’ chiar dacă încarci un pachet cu o petrecere, tot singur se cheamă că ești. Ajungi la capătul pachetului cu petrecerea și tot singur ți-ai petrecut noaptea.

Chiar și vânătoarea de bușeli poate deveni plicticoasă dacă nu găsești altă echipă care să aibă semnul potrivit, da’ măcar e-o plictiseală comună. Ca într-o familie.

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Simms (*istoric*): Vânătoarea de bușeli se adresează îndeosebi unor oameni prea săraci sau prea bogați ca să se angajeze în goana după succes monetar a clasei de mijloc. Domnul Dunyun și domnișoara Lawrence nu erau de părere că ar avea ceva de pierdut.

Cartuș Dunyun: N-ajungem să traversăm nici două

căcăcioase de cvartale și mașina se zgâlțâie în față, iar cauciucurile scheaună, înfipte în asfalt. Un rechin ne-a ciobit vopseaua undeva în spate, pe dreapta, și-i gata să ne mai marcheze o dată în laterala din stânga.

Ținând în continuare în mână buchetul de flori din mătase, Rant se agită pe locul lui și zice:

— Gagiu' ne-a lovit!

Țipă:

— Ne-a *lovit*!

Uitându-se în oglinda retrovizoare, Echo îi aruncă:

— Şi, mă rog, tu de ce l-ai *lăsat*?

Îi zice:

— Vezi-ți de *fututul* tău de cvadrant...

Green ține banul de aur între două degete, abia atingându-i marginile, și zice:

— Cum ai intrat în posesia acestei monede extraordinare?

Iar Echo apasă pedala de accelerație și ne azvârle în dreapta la prima cotitură, cu rechinul încă mestecând vopseaua noastră.

Tina Cumva: Toată lumea știe că o lună plină înseamnă un derby cu însurăței. O Lună de Miere pentru toată lumea. Dacă faci asta lună de lună vreo doi ani, ajungi să aduni o grămadă de rochii de mireasă. Rafturi întregi. Cămăși cu dantelă și fracuri cu coadă. Preferatele mele sunt rochițele alea drăguțe, roz ca șerbetul. Dar Vânătorii de Bușeli poartă mai mult rochii de mireasă lungi, cu jupă întreagă și cu văl lung. În jumătate din cazuri o echipă intră în dosul alteia ca-n brânză și pe banda

de urgență opt mirese se-ngrămădesc între cele două mașini și țipă unele la altele. Unele cu brațe păroase și mărul lui Adam săltându-le pe sub bărbiile lor cu barbă țepoasă. Ținând cu încheieturile mâinilor lor păroase trena unei rochii și lăsând să li se vadă dedesubt bocancii unsuroși de muncitor. La echipele în rochii lungi și cu văluri, fie că-i vorba de albi, negri, bărbați sau femei, toate miresele astea seamănă între ele.

Echo Lawrence: Când e lună plină, e cel mai bine pentru începători. Semnul e teribil de ușor de reperat. Scrii „Proaspăt căsătoriți" cu cremă de ras pe portiere, pe portbagaj și pe acoperiș. Legi niște panglici albe în vârful antenei radio și-ți pui pe tine cele mai bune haine. Ca să intre-n joc, o echipă de începători are nevoie doar de zece dolari cu totu'.

Mirii veterani, pe ăștia trebuie să-i numeri pe degete. Toyota, Buick, Mazda, Dodge, Pontiac. Roșu, albastru, argintiu, negru. Rândul ăsta Luna de Miere ar putea să-nsemne a cincea mașină de veteran gata să fie umplută de bușituri.

Cartuș Dunyun: În fiecare Noapte a Lunii de Miere o să vezi câte-o mașină cu „Proaspăt căsătoriți" cam la fiecare colț. Mirese la intersecții, în căutare de miri fără partenere. Miri pe trotuar, cu jobene pe cap, sperând să-i ia și pe ei vreo mireasă cu mașină personală.

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Simms: Un aspect crucial legat de vestimentație în

orice Noapte a Lunii de Miere este să-ți prinzi butoniera cu o bucată de bandă adezivă dublă. În cazul unui accident de mașină, n-ai nici un chef de un bold lung și ascuțit înfipt undeva în apropierea inimii.

Echo Lawrence: Încă un sfat: protejați-vă scaunele cu folie de plastic. Odată, când am fost izbiți, înainte de Tina Cumva în spate stătea de șase o nou-venită. Un rechin se repede spre noi și ne marchează colțul din dreapta, în spate, așa de tare, că ne rostogolim pe o parte în plină șosea, cu faruri venind spre noi din toate direcțiile și cu claxoanele urlând, și atunci nou-venita asta se scapă pe ea. Că ne-a marcat rechinul – asta e, nu era o problemă pe care să n-o fi putut repara cu chit. Dar pișatu' fetei ăleia l-am frecat cu buretele de pe banchetă săptămâni în șir.

Cartuș Dunyun: Rechinul care se tot ține de fundu' nostru e o față de cur într-un Maserati Quattroporte Executive GT, cu vopsea Bordeaux Pontevecchio. Mă întind, mă uit pe geamul din spate și văd că nu-i un rechin singuratic. Pe locul mortului e un nor rozaliu. O domnișoară de onoare. Tina Cumva a noastră, căreia i-am făcut vânt. Dinții i se văd ca un oval circular, așa de larg deschide gura. Așa de tare râde Tina în timp ce rechinul ne bătucește fundul cu bara din față.

Ținând în continuare buchetul de flori false al Tinei, Rant se sucește sub centura de siguranță, încercând să vadă ce se întâmplă, și zice:

— De ce se țin după noi...?

Echo Lawrence: După ce ești marcat și scos din joc, miresele, mirii, cavalerii și domnișoarele de onoare se prefac toți că-s furioși. Se prefac că țipă și își bulbucă ochii. Se prefac că se încaieră – pentru ăia care încetinesc și se uită. Efectul curiozității. Circulația se încetinește până la viteza melcului și lumea se uită la spectacol. Poliția nu oprește niciodată – nu pentru o zgârietură pe capotă.

Echipele astea de nuntași încearcă doar să stoarcă la maximum momentul în care viețile lor se încetinesc. Pulsația din clipa când două mașini se împreunează.

Ăștia-s oameni normali, care stau și se uită cum li se scurg viețile pentru niște dolari, cum orele și zilele vieții lor întregi se comprimă cam în felul în care e sacrificată tăblăria stâlcită a unei mașini. Orele petrecute servind la mese sau sortând corespondența ori vânzând pantofi, toate din ce în ce mai stoarse și mai tescuite, până ce din ele picură destui bani cât să-și ia o rablă. O rochie de mireasă. Leagă cu sfoară niște cutii de conserve și-și cumpără cremă de ras.

La următoarea lună plină oamenii ăștia se izbesc sau sunt izbiți. Conduc și ne fac semn cu mâna nouă, celorlalți, care stăm pe margine. Se uită în toate părțile după rechini, cu urechea ciulită după zdrăngănitul de tinichele inamic, până ce o altă echipă de „Proaspăt căsătoriți” îi vede și-o pornește după ei. Un viraj brusc, urme negre de cauciucuri și o mașină care țâșnește așa de repede după alta, că tinichelele alea nici nu mai ating șoseaua. O lumină roșie... și în momentul ăla timpul explodează. Lucru

pe care inginerii auto care fac teste de impact îl numesc „pulsație”.

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Simms: Începând cu Moș Crăciun ca exercițiu cognitiv, un copil e încurajat să împărtășească aceeași idee despre realitate ca și tovarășii lui. Chiar dacă acea realitate este în mod evident inventată și absurdă, credința în ea este încurajată cu daruri care susțin și promovează minciunile culturale comunitare.

Cel mai mare consens din societatea modernă este sistemul nostru rutier. Felul în care un puhoi de străini pot interacționa, împărți un traseu și călători aproape toți fără incidente. Dar ajunge un șofer nesupus ca să genereze anarhie.

Echo Lawrence: Când spatele unei mașini se izbește de botul alteia, miresele sunt smucite în centurile de siguranță și voalurile te plesnesc peste față, așa că obrazul îți face o iritație pe care jucătorii o numesc „arsură de plasă”. În momentul ăla timpul își încetinește curgerea. Toate sutele de ani ale unei zile plicticoase explodează și umplu jumătatea aia de moment. Pulsația.

Timpul e îndesat și presat până ce explodează într-o clipită derulată cu încetinitorul, care va dura ani întregi.

Mașina pentru care-ai strâns atâta vreme bani e pocnită, e făcută acordeon, dar în tine năvălește iar viața. Mai tare. Revii la dimensiunea vieții sau chiar mai mult. Miresele de pe marginea drumului, care

aruncă în tine cu orez, vrând să te rănească, vor doar să prelungească momentul ăla. Să stoarcă pulsația.

Cartuș Dunyun: Tina și cu rechinul se fac tot mai mari în lunetă, râd și se apleacă așa de tare în față, că respirația lor aburește parbrizul. Bara mașinii lor ne împinge undeva în stânga, iar arcurile și suspensiile noastre scârțâie. Roțile lor din față se-nvârt atât de aproape de noi, că alarma de parcare a lui Echo începe să piuie. Piuie tot mai tare. Roțile rechinului, aproape călare pe noi, mușcă din cutiile noastre de tablă, le fac afiș pe toate și rup sforile. Sunt atât de aproape, că alarma de parcare a lui Echo lansează un piuit lung, continuu.

Rant se apleacă în față și îl bate pe Green pe umărul de la smoching, zicând:

— Apropo, felicitări.

Şi Green zice, uitându-se în continuare la sfertul de dolar din aur:

— Pentru ce?

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Simms: Perpetuarea lui Moș Crăciun și a iepurașului de Paște pregătește terenul pentru viitoarea încadrare socială, inclusiv respectarea regulilor de circulație, care permit unui număr maxim de șoferi să se combine pe șoselele noastre. În plus, apasă pe ideea că o călătorie e întotdeauna un mijloc pentru un scop mult mai important și că plăcerea și pericolul implicate de călătorie ar trebui reduse la minimum. Perpetuează concepția eronată conform căreia călătoria în sine e prea puțin valoroasă.

Cartuș Dunyun: Tina și cu rechinul ne mai înhață o cutie, ne mai ciocnesc o dată, apoi se retrag. Râd. Rant zice:

— Voi – și își plimbă un deget dinspre Green spre Echo voi v-ați căsătorit...

Green zice:

— Altă echipă în față, pe stânga!

Şi Echo zice:

— Găsiți-mi o vizuină!

Echo Lawrence: Stau cu amândouă picioarele pe accelerație și deja mă gândesc s-o orbesc pe tipa asta, Tina Cumva, cu o mână de orez crud aruncat între ochi. Parcă îmi văd deja mașinuța într-un cimitir de rable, mânjită cu înscrisul cu pastă de dinți: „Proaspăt căsătoriți”.

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Simms: Activitatea numită uneori „vânătoarea de bușeli” respinge ideea că timpul petrecut la volan e ceva ce trebuie doar suportat pentru a ajunge la o activitate mai folositoare și mai plină de satisfacții.

Tina Cumva: La următoarea licitație de mașini confiscate pe care or s-o facă afurisiții de la poliție, o să licitez împotriva lui Echo. Nici n-o s-apuce vitezometrul să facă un clic și-o să avem nevoie amândouă de tărăboanțe noi.

Cartuș Dunyun: Iar rahatul ăla de rechin rămâne în urmă.

Echo Lawrence: Tina se trezește izbită de tetieră.

Țâțele și perlele de la gât i se zgâlțâie, îi saltă în sus și-n jos. Vălul o plesnește. Din spatele lor se ridică aburi, fiindcă au fost marcați exact în spate. I-au scos din joc.

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Simms: Rechinul nostru a căzut pradă altcuiva. Maserati-ul a fost măcelărit în mijlocul unei grămezi de zurgălăi, geamuri sparte și cutii de tinichea.

Cartuș Dunyun: Echo ne vâră după un colț, pe o alee întunecoasă. Stinge farurile și luminile de poziție, dar lasă motorul să meargă. Își dă vălul la o parte, ca să-l vadă mai bine pe Rant, și-apoi îi zice:

— Mută-ți curu' de Băiețaș de Zi din mașina mea!

Întinzându-i banul de aur, Green zice:

— Ai idee cât valorează?

Şi-atunci el, Rant Casey, atinge bancheta din spate, își miroase degetele și zice:

— Fata aia care a făcut pipi aici acu' vreo trei-patru săptămâni – și Rant se uită la noi – a mâncat ardei grași în ziua aia.

Își dezvelește dinții ăia smoliți înspre noi și spune:

— Îl știți vreunul dintre voi pe un gagiu de-i zice Chester Casey?

17. Lichidatorii

Lynn Coffey (***jurnalistă*****):** Poetul Oscar Wilde a scris că „Toți ucidem ce iubim...” Toți, în afară de tipii deștepți. Tipii deștepți, cei care nu voiau să facă închisoare, îl angajau pe Karl Waxman.

Tina Cumva (***vânător de bușeli*****):** De unde să știu eu ce-avea de gând Wax? N-aveam de unde. În prima noapte când m-a luat cu el în echipă, în Noaptea aia a Lunii de Miere, când mi-a făcut Echo vânt, Wax a tras pe dreapta. Era într-un Maserati Quattroporte Executive GT roșu închis, nuanța Bordeaux Pontevecchio. Cu bordul din lemn de trandafir. Cu căptușeală de velur sintetic și cu scaune cu încălzire, care îți fac tot timpul masaj la mușchii fundului.

Wax coboară geamul electric din partea mea. Eu tot mai stau pe margine, în rochia mea de domnișoară de onoare, iar Wax scutură ceva alb și fleșcăit înspre mine. Așa mi s-a prezentat.

— Înainte s-atingi ceva, drăguțo, zice el, să-ți pui astea.

Mănuși chirurgicale.

Lynn Coffey: E tragic. Tinerii își achiziționează rareori asemenea mașini sport exotice și cu siguranță că baschetbaliștii profesioniști ori jucătorii de fotbal

american n-o fac. N-ar încăpea în scaun. Nu, aproape toate mașinile de soiul ăsta ajung la bărbați de vârstă mijlocie sau mai bătrâiori, care nici nu și le prea conduc. Automobilele astea Maserati, Ferrari și Lamborghini stau în garaje cu anii, ca niște amante neglijate, ferite de lumina soarelui.

Jarrell Moore (***detectiv particular*****):** În ceea ce privește ancheta mea, nimeni nu-i sută la sută sigur cine organizează vânătorile de bușeli, dar nu poate fi un singur individ. Omul ăla ar trebui să țină socoteala tuturor penalizărilor pentru fiecare jucător. Dacă anunță cineva că ai trei penalizări într-o perioadă de două luni, nu mai ești chemat la jocul următor. Penalizările includ și marcarea prea dură – calculată după viteza fiecărui vehicul. Orice se ridică la mai mult de treizeci și cinci de kilometri pe oră e pasibil de penalizare. Dacă eu conduc cu cincisprezece la oră și tu cu un pic peste douăzeci și te repezi să mă izbești frontal, atunci impactul e de peste treizeci și cinci. Pot cere să fii penalizat.

Impactul excesiv e doar una din penalizările ce se pot cere.

Tina Cumva: Wax putea să-ți spună detalii de care afurisiții de proprietari de obicei habar n-aveau. Toate tipurile de decapotabile – Fiat Spyder, Maserati Spyder și Ferrari Spyder –, toate-s numite după un soi de caretă trasă de cai din secolul șaptespe. Fără acoperiș și cu roți înalte, trăsura asta neagră de pe timpuri arăta ca un păianjen.

Wax putea să-și modifice volanul în așa fel încât să funcționeze ca un schimbător de viteze secvențial, ca la o mașină de Formula 1. Vedea că verdele de Jaguar Racing e cu o jumătate de nuanță mai luminos decât verdele British Racing. Când deschizi portiera unui Maserati – doar a unui Maserati –, auzi un piuit slab... Wax îți spunea imediat că aia-i presurizarea transmisiei hidraulice.

— Drăguț, spunea Wax, ambalând motorul cu opt cilindri al unui Jaguar XJR, vopsit în auriu pal.

Își flexa degetele și spunea:

— Uite cum mi se-ncălzesc de la *vibrația* volanului...

Apoi băga într-a doua și se-nfigea în curu' unei berline Subaru ruginite.

Lynn Coffey: În cultura Vânătorilor de Bușeli, Karl Waxman era cunoscut drept „Lichidatorul". O specie de ucigaș plătit.

Cartuș Dunyun (*vânător de bușeli*): La mine grija mea e să fac rost de muzică pentru o noapte perfectă de vânătoare de bușeli. Dar, fără caterincă, mi-ar plăcea la nebunie să fiu lichidator. Într-o noapte, mai demult, am urmărit cum un lichidator face țăndări fiecare milimetru de vopsea de pe un Saleen S7 de juma' de milion de dolari. O mașină cu podeaua la zece centimetri de sol, iar șoferul ajunge cu ea prin hârtoape. Sadism e puțin spus.

Lynn Coffey: Oamenii care angajau un lichidator își

dovedeau iubirea pentru un anumit vehicul. Un proprietar voia să vadă distrus un Rolls-Royce Silver Cloud sau Silver Shadow, dar proprietarul respectiv n-ar fi putut niciodată să pângărească un automobil atât de frumos cu mâna lui.

Tina Cumva: Odată, când eram cu un Jaguar de tip X, Wax zice:

— Îți vine să crezi?

Şi, zbang, izbește cu podul palmei în volanul îmbrăcat în piele, zicând:

— Îți vine să crezi cât e de zgârciob? S-a zgârcit și și-a pus roți *Tobago,* nu Proteus și nici măcar Cayman!

Şi Wax a accelerat și s-a suit cu roata din față pe trotuar exact atât cât să distrugă una din cutiile alea poștale de tablă, făcând să zboare scântei, aşchii de vopsea și plicuri albe, apoi a intrat cu roata în canal, dar acul vitezometrului n-a coborât nici o clipă sub șaizeci.

Lynn Coffey: Printre altele, Waxman accepta să fie plătit ca să scape de mașini luxoase. De obicei era vorba de mașini pe punctul de-a fi pierdute în partaje complicate, la divorțuri. Sau vehicule la care proprietarul nu-și mai putea permite să plătească ratele. Sau simple fraude de asigurări. Sau doar așa, de-al dracului.

Un intermediar oarecare îi pasa lui Waxman cheile și plicul cu bani – de obicei două-trei sute de dolari – și-i spunea unde e vehiculul. Proprietarul pleca din oraș, creându-și un alibi pentru cele două

sau trei zile cât îi lua lui Waxman să se zbenguie. Până când stăpânul se întorcea și făcea plângere că i s-a furat automobilul, Waxman îl arunca undeva unde să nu poată fi găsit.

Cartuș Dunyun: Fără caterincă, da' eu am văzut oameni oprindu-se în mijlocul înmormântării, cu mortul zâmbind acolo, în sicriu, cu bătrâne suspinând... și oamenii s-au oprit să schimbe muzica. Mozart în loc de Schumann. Muzica e esențială.

N-am cum să subliniez asta îndeajuns, da' e ceva ce trebuie subliniat mereu.

Să zicem că te îndrepți spre sud pe interstatală, îi dai tare pe banda din mijloc și asculți radioul. Lângă tine apare un camion imens, cu o remorcă încărcată cu stâlpi de beton, căreia i se rupe o legătură și încărcătura se varsă pe acoperișul tău mititel de tablă. Ești strivit sub un munte de beton, ești făcut sandvici între sticlă și oțel. Şi-atunci, când clipești pentru ultima oară, când te uiți în tunelul ăla lung ce duce spre Lumina Divină și spre bunică-ta moartă, care vine să te strângă-n brațe, mai ai chef să asculți încă o reclamă radio la super, mega, ultraoferta bestială de lichidare a stocului de sisteme audio pentru mașini?

Tina Cumva: Altădată, poate la a treia întâlnire pe care ne-am dat-o, eram într-un Dodge Viper și Wax a-nceput să povestească de clienții lui, care întotdeauna spală și lustruiesc mașina centimetru cu centimetru înainte să-i dea banii și cheile.

— E ca și cum ai vedea niște actrițe din alea, îmi

zice el, femei de-alea care-și coafează părul, și-l vopsesc, își fac manichiura, se rad pe picioare și se bronzează – și toată agitația numai ca să apară într-un film porno în care le fac poștă o sută de tipi.

Wax a intrat în viteză cu Viperul pe scările de ciment din parc, lăsând în urma lui o dâră lungă de bucăți de suspensii și de țevi de eșapament, apoi a zis:

— Drăguță, mai că aș plânge după manichiura aia perfectă dacă n-ar fi atât de al naibii de cretină!

Cartuș Dunyun: Fără caterincă. Dacă mașina îți derapează pe sensul opus chiar în mijlocul traficului și mori ascultându-i pe The Archies{8} cum cântă *Sugar Sugar,* de vină-i doar lenea ta cretină.

Lynn Coffey: Pe unii Vânători de Bușeli puteai să-i recunoști că sunt lichidatori sau lichidatoare. Când vehiculul le era întotdeauna neatins: până și un Chevette ori un Pinto era mereu imaculat și lucios, ca la un salon de prezentare. Când decorațiunile erau minime, fără nimic altceva în afară de semnul obișnuit de joc. Şi când urcau fără fasoane pe borduri și treceau peste bariere de circulație din beton. De-aici puteai deduce că mașinile lor erau de fapt un vis sfărâmat al altcuiva. O amantă drăguță sau un trofeu pe care posesorul n-ar fi vrut să-l vadă ajuns pe mâinile altuia.

Jarrell Moore: Alte greșeli penalizate includ marcarea unor zone interzise ale țintei. Nu se permit „înjunghieri”, adică un impact frontal pe laterala

țintei. Nu se permit acroșări și bușeli în părțile laterale, în zona dintre osia din față și cea din spate.

Tina Cumva: Pe Rant și pe Wax îi enerva și faptul că munți și codri străvechi fuseseră hărtăniți ca să se obțină plăci de granit pentru case făcute în serie ori lemn de palisandru pentru bordurile unor mașini luxoase, pe care nu le va conduce nimeni niciodată.

La un moment dat Wax a pomenit cât de înfiorător i se pare că mințile alea brici, care putuseră inventa medicamente minune, fisiunea nucleară și efecte speciale pe computer de-ți tăiau răsuflarea, sufereau de-o asemenea lipsă completă de imaginație când era vorba să-și cheltuie banii: blaturi de masă din granit și mașini de lux. Cu cât Wax vorbea mai mult despre asta când conducea, cu atât mai turbat devenea și puteai să vezi cum acul vitezometrului urcă tot mai mult și mai mult, trecând de o sută douăzeci, o sută patruzeci, o sută șaizeci...

Lynn Coffey: La lichidatori – și poate că la toți Vânătorii de Bușeli – avem de-a face cu o nebunie a șoselei îndreptată spre sine.

Unii bărbați pot pretinde că adoră femeile, dar și dacă se însoară de-o sută de ori, tot or să-și agreseze fiecare soție, făcând-o să se sinucidă. Karl Waxman simțea același lucru în legătură cu automobilele alea de lux furate. Îi plăcea să demareze cu peste o sută la oră și să simtă cum toate privirile se întorc, invidioase, după el, dar îl indigna faptul că-i trebuia un Jaguar ori un BMW ca să obțină o asemenea recunoaștere. Faptul că automobilul nu-i aparținea

era insulta supremă. Manifestarea supremă a tuturor defectelor lui personale, așa cum și le percepea el însuși.

Cartuș Dunyun: Fără caterincă, eu nu plec niciodată de-acasă fără un mixaj pentru orice. Pentru când te îndrăgostești. Pentru când vezi cum moare cineva. Pentru dezamăgire. Nerăbdare. Aglomerație pe șosea. Am câte-un mixaj pentru orice stare de spirit omenească. Când mi se întâmplă ceva cu adevărat bun sau rău, ce fac eu ca să nu reacționez exagerat – adică să mă distanțez de emoțiile mele – e să găsesc coloana sonoră perfectă pentru momentul ăla. Chiar și în noaptea când a murit Rant, primul meu gând a fost unul mecanic: concertul numărul 2 pentru vioară al lui Philip Glass sau concertul pentru pian în Sol major al lui Ravel...?

Jarrell Moore: Din câte mi-am dat eu seama, individul care-i șef peste vânătoarea de bușeli trebuie să contorizeze cumva penalizările. Şi să mai țină și evidența echipelor după plăcuțele lor de înmatriculare. A, și cea a semnului și a ferestrei de la fiecare joc nou. Mda, și să-i anunțe pe toți jucătorii despre evenimentele viitoare. Dacă-i un singur tip, bag mâna în foc că-i al naibii de ocupat și că nu-i un târâie-brâu oarecare. Ar trebui să fie al naibii de deștept.

Tina Cumva: Fie că era un Lexus ori un Rolls-Royce, la sfârșitul fiecărei întâlniri de după vânătoarea de bușeli Wax și cu mine ajungeam la capătul rampei

pentru vase de pe Madison Street, acolo unde rampa se înclină abrupt și dă în apă adâncă. În urma noastră vedeai dâre de pinioane, piulițe, ulei de motor, lichid de frână și poate chiar și așchii de fibră de carbon. Şi fum, niște afurisiți de nori de fum negru ori albastru. Cu sistemul de transmisie abia mai funcționând.

Coboram și mă uitam cum Wax intră în viteza întâi. Şi, cu motorul încă mergând, în unele nopți, dacă nu era nimeni prin zonă, apăsa pe butonul de alarmă. Ce blestemat de zgomot mai scotea și ăla! Numai sirene... și luminile care nu erau făcute deja zob, astea se tot stingeau și se aprindeau. În timp ce Mercedesul sau Lamborghini-ul încă mai lumina și urla, Wax ieșea și trântea ușa. Mașina o lua în jos pe rampă, cu botul înainte, alunecând în apa neagră. Parcă urmăream scufundarea unui transatlantic. A *Titanicului.* Cu luminile albe și aurii, cu claxonul țipând chiar și după ce mașina se afunda tare sub apă, relicva asta profanată a visului cuiva se jeluia mai departe, clipind tot mai slab și mai încețoșat din stopuri, până ce-și găsea locul pe vreun munte secret, făcut din vise sfărâmate – Jaguaruri, Saleenuri și Corvette –, pentru uciderea cărora oamenii îl angajaseră pe Wax.

18. Orașul

Todd Rutz (***negustor de monede*****):** Puștiul ăla care-a murit. Puștiul apare cu o șosetă înnodată și-ncepe să desfacă nodul cu dinții. Nimic din ce-ar putea fi în șoseta aia galbenă și veche n-ar trebui să merite să arunc măcar o privire. Licența mea spune că pot ține deschis patru ore după stingere atâta timp cât nu părăsesc magazinul. Când se face ora stingerii, zăvorăsc ușa și, indiferent cine apare, îi răspund doar la interfon. Pe puștiul ăsta cu șoseta murdară era cât pe ce să nu-l primesc. Cu Oamenii de Noapte nu se știe niciodată.

Dar până și eu îmi dau seama că puștiul ăsta e un convertit. Încă nu i-a pierit nici bronzul de pe piele. Așa că mi-am încercat norocul, gândindu-mă că poate o să fac ceva bani. De exemplu, la New Orleans, în 1982, niște buldozere sapă în centru la nu știu ce lucrări de construcție cândva pe la amiază, cu o mulțime de oameni de afaceri umblând pe-acolo îmbrăcați în costume cu vestă. Buldozerul scormonește pământul și dă peste trei casete de lemn cu monede de un sfert de dolar din 1840, cu Libertatea așezată. Nu de aur, vă dați seama, dar sunt totuși monede care valorează cam între două și patru mii de parai bucata. Şi bancherii cu avocații ăia, așa, în costume și rochii, se-aruncă în noroi și încep să se

lupte unii cu alții. Se mușcă și-și trag șuturi pentru un pumn de sferturi de dolar cu valoare numismatică.

Adică vreau să spun că nu se știe de unde poate s-apară ditamai comoara.

Edith Steele (*director de resurse umane*): Am avut un interviu cu domnul Casey pentru un post de îngrijitor-peisagist în tura de noapte. A ajuns la firma noastră prin intermediul liniei telefonice TE-VĂD de asistență pentru șomeri. În urma celei de-a treia neprezentări la serviciu și a celei de-a cincea scutiri pe bază de răni datorate unor incidente de trafic, fără legătură cu munca sa, domnul Casey a fost scos de pe statul nostru de plată.

Todd Rutz: În cazul comorii de la Baltimore, din 1934**,** doi băieței care-și făceau de cap prin subsolul unei case închiriate au descoperit o gaură în zid. Pe 31 august 1934 au scos din gaura aia 3.558 de monede de aur, toate de dinainte de 1857**.** Pe strada South Eden, la numărul 132**,** în Baltimore, Maryland. Un număr rezonabil din monedele alea erau, cum se zice, „curate ca lacrima”. Nepuse deloc sau aproape deloc în circulație.

Lew Terry (*administrator de imobil*): Dacă ar fi după mine, n-aș închiria niciodată la Petrecăreți de Noapte – pușți din ăia de zi care schimbă tabăra. Numai ca să-i calce pe nervi pe părinții lor, de-aia se convertesc. Delincvenții ăștia se simt obligați să respecte toate stereotipurile negative pe care le au

despre cultura de noapte – ascultă muzică tare și bagă experiențe procesate cu droguri însă regulamentul imobiliar spune că un minimum de zece procente din unitățile locative trebuie pus la dispoziția convertiților. Casey s-a mutat în apartamentul 3-E, dar n-a adus nimic cu el – poate doar o valiză. Puteți să aruncați o privire, numai că ușa e încă sigilată de poliție.

Todd Rutz: Puștiul cu șoseta desface nodul cu dinții și se-aude cum sună monedele în călcâi. Şi vreau să spun că sunetul mă bucură așa de tare, că îl las pe puști înăuntru. Ştiu cum sună argintul față de cupru ori nichel. Având magazinul de atâta vreme, numai să aud zuruitul monedelor și pot să spun dacă-s din aur de douăzeci și două sau de douăzeci și patru de carate. Şi, după sunetul pe care-l aud, aș fi în stare să mestec șoseta aia în gură.

Jeff Pleat (*director de resurse umane*): Conform datelor noastre, l-am angajat pe Buster Casey timp de două săptămâni în poziția de spălător de vase. O coincidență clară face ca, în scurta perioadă cât a lucrat pentru noi, șaisprezece clienți veniți la cină să fi descoperit în mâncarea lor obiecte străine. Obiecte din cele mai diverse, de la agrafe de oțel pentru hârtii până la o monedă de zece cenți cu un bizon, din anul 1923.

Todd Rutz: Puștiul bagă în șosetă o mână care-i intră până la cotul lui slăbănog și scoate de-acolo un pumn

de... vorbim aici de monede *imposibile*. N-ar conta nici dacă ar fi omorât pe cineva pentru ele. O piesă de aur de douăzeci de dolari din 1933, curată ca lacrima. Una de zece dolari, tot din aur și din 1933, deloc circulată. O piesă de patru dolari marcată 1879-D{9}, cu Libertatea cu părul cârlionțat, aproape ca lacrima.

Jarrell Moore (*detectiv particular*): Declarația mea oficială este că Buster Landru Casey, alias „Rant" Casey, m-a contactat telefonic și a stabilit o întâlnire pentru a discuta despre angajarea mea în vederea găsirii unui tată biologic absent. La vremea aceea mi-am informat potențialul client că serviciile mele costă o mie de dolari pe săptămână, plus cheltuielile. Susmenționatul potențial client m-a asigurat că banii nu reprezintă o problemă.

Brenda Jordan (*prietenă din copilărie*): Dacă-mi promiți că nu mai spui la nimeni, atunci să știi că alt lucru pe care mi l-a zis Rant Casey a fost că bătrânu' de i-a povestit de monede, străinu' care-a apărut pe șosea de nicăieri, i-a zis că el ar fi taică-său cel uitat, taică-său adevărat, de la oraș.

Todd Rutz: Având de-a face cu un puști ca ăsta, credeți-mă că m-am uitat după toate semnele de falsuri cunoscute. Monede de argint cu Libertatea mergând din 1928-D. Sferturi de aur din 1905-D, cu vultur. Falsuri care-ți sar în ochi. Un dolar de argint din 1804, dolar Lafayette. Am pus sub lupă o

jumătate de dolar de aur 1861–O confederat și m-am uitat după structuri coralifere și rosături de la apa sărată, după „urme de naufragiu” care să-mi spună mai multe decât voia să dea pe goarnă puștiul. M-am uitat după granulații microscopice, ce-ar fi putut veni de la nisipul de pe fundul mării.

Vorbim aici de monede care n-au trecut prin mâna nimănui. Monede neînregistrate. Unele fără nici o urmă pe ele, în afară de alea de la frecușul cu alte monede.

Allfred Lynch (*specialist în deratizare și deparazitare***)**: Pentru cei mai mulți oameni controlul dăunătorilor nu-i tocmai munca preferată, da’ Rant Casey venea la ea cum vine gândacu’ la mâncarea pentru pisici. Puștiul se târa pe sub case și prin poduri și nu conta că trebuia să aibă de-a face cu lilieci vampiri. Şerpi, lilieci, șobolani, gândaci de bucătărie, păianjeni veninoși – nimic nu-l făcea pe Rant Casey să se piardă cu firea.

Chestia ciudată e că la examenul medical a ieșit c-ar avea rabie. Nu droguri, nu nimic, dar avea rabie. Cei de la clinică au avut grijă și i-au făcut din nou vaccinul antitetanos.

Todd Rutz: Credeți-mă, m-am prefăcut numai că verific valoarea din catalog. Îi spun, știi, despre jumătatea de dolar cu capul Libertății pe care o ai, 1892–O, atunci când a emis-o prima dată Charles E. Barber{10}, editorii de pe la ziare au scris că vulturul părea mort de foame. Capul Libertății arăta ca

„ignobilul împărat Vitellius cu gușă”. Câtă vreme îi servesc puștiului replica asta, de fapt arunc o privire prin rapoartele cu furturi din ultimul an.

Puștiul se uită pe fereastra din față. Zgâlțâie șoseta și face să zuruie monedele care-s încă înăuntru. Îmi zice că bunica lui a murit și că ea i le-a lăsat. Doar atât spune despre sursa colecției lui.

Allfred Lynch: Singura problemă pe care am avut-o cu Rant Casey a fost că noi, cam o dată pe lună, facem controale pe sărite la sufertașele cu mâncare. Când oamenii o pornesc spre casă, cerem să ne uităm în sufertașele lor. Oamenii noștri rămân singuri prin case, uneori cu bijuterii și alte chestii de valoare la-ndemână. Câte un control când și când îi ține pe toți în priză.

Nu l-am prins niciodată pe Rant cu diamante furate, da’ odată i-am săltat capacu’ la cutie și-năuntru gemea de păianjeni. Păianjeni văduva neagră, pe care-ar fi trebuit să-i omoare-n ziua aia. Rant zice că-i din greșeală, cică, și eu îl cred.

Păi, sincer, cine ar șterpeli și-ar lua acasă un cuib de păianjeni veninoși?

Todd Rutz: Am făcut afacerea și i-am plătit puștiului cincisprezece mii de dolari, cât aveam în casă. I-am dat și ultima bancnotă din seif. Cincisprezece bătrâne pentru moneda din aur de douăzeci din 1933, pentru aia de zece din 1933 și pentru piesa de patru dolari din 1879.

Când îl întreb de nume, puștiul stă să se gândească, se uită în podea, dup-aia în tavan, și îmi

zice:

— Nu m-am hotărât încă.

Credeți-mă, nu conta că mințea. Nu conta că a refuzat orice, în afară de bani gheață. Sau că dinții puștiului, cu care a desfăcut șoseta, dinții ăia erau plini de negreală. Cum e cărbunele.

Adică vreau să spun că numai vulturul ăla dublu Saint Gaudens din 1933, numai ăla singur face opt milioane de dolari.

19. Noaptea Şcolii de Şoferi

Cartuș Dunyun (***vânător de bușeli*)**:** Într-o Noapte a Şcolii de Şoferi Rant l-a rugat pe Green Taylor Simms să facă o poză, o fotografie cu el stând lângă mine. Îi pune el în brațe lui Green unul din aparatele alea de unică folosință, din carton, și, ținând o mână țeapănă în dreptul genunchilor, îi zice:

— De-aici în sus.

În noaptea aia Green conducea mașina lui, Daimlerul lui mare, și ne opriserăm la un *drive-in* ca să luăm ceva de mâncare. Rant stă lângă mine și mă ia pe după umăr. Atinge cu degetul capătul conexiunii mele acolo, la ieșire, între prima și-a doua vertebră cervicală, și zice:

— Cum se simte?

Îmi spune că, din cauza rabiei, conexiunea lui nu se poate cupla. Încă mă apasă acolo cu degetele, încă îmi mai freacă pielea. Degete calde, ca și cum tocmai le-a luat de pe o ceașcă de cafea. Febrile. Fierbinți.

O conexiune, îi spun eu, e ca și cum ai avea un nas în plus, doar că la ceafă. Şi nu numai nas, dar și ochi, și-o limbă, și urechi – alte cinci feluri de vedere în plus. Uneori, îi zic, e de rahat. Ar trebui să ai control asupra conexiunii, da' câteodată te apucă o foame teribilă-n glandă, mori după o Cola sau după

chipsuri de cartofi, chestii pe care în mod normal nu le-ai mânca, și atunci știi că lumea corporatistă a transmis pachete sau efecte care-ți intră în mufă chiar și când nu ești conectat.

Green stă în picioare, cu aparatul la ochi, sprijinit de portiera din partea șoferului, și zice:

— Spune-mi când.

Prin spatele lui trec mașini, unele cu „Atenție – școală!" pe ele. Echipe de vânători de bușeli, care încetinesc și se uită dacă avem semnul de joc.

Rant îmi cuprinde ceafa în căușul palmei și zice:

— Acum.

De exemplu, în seara asta nu mi-a fost foame până ce n-am trecut pe lângă fast-food. Salivez și asta-i ceva real. Dar gustul de sandvici cu brânză și șuncă e un efect procesat.

Green Taylor spune:

— Zâmbiți, vă rog.

Şi-atunci Rant, care mă ține de gât, îmi întoarce fața spre el și-și lipește gura de a mea. Când aparatul foto se declanșează, cealaltă mână a lui Rant e înfiptă între picioarele mele, cu degetele răsfirate și băgate prin nasturii de la prohab.

Ce nebun cretin! Una-două, cu limba lui fierbinte în gura mea și saliva lui pe buzele mele, la fel de repede cum se ia rabia. Blițul se declanșează de două ori înainte să-l împing deoparte pe Rant Casey, dar el, cică:

— Mersi, omu'.

Ia aparatul foto de la Green și zice:

— Taică-meu n-o să creadă că m-am pricopsit cu

așa o frumusețe de iubit.

Ce mai rahat, nu-i așa?

Iar eu scuip și tot scuip. Gustul fierbinte de brânză, șuncă și turbare. Scuip și tot scuip.

De la Radio DRVR, „Grafic de trafic”: Vești proaste pentru aceia dintre voi care se îndreaptă spre vest pe autostrada 213: o mașină cu patru uși a trecut peste separatorul dintre benzi și s-a dat peste cap, prinzând înăuntru șoferul și-un pasager. Băieții de pe ambulanță zic că șoferul e un bărbat de treizeci și cinci de ani, care sângerează dintr-o fractură multiplă de femur. Are pulsul slab și presiunea arterială îi scade rapid. Diagnosticul lui actual este de stop cardiac provocat de hemoragie, dar vom reveni cu informații peste un sfert de oră. Aici Radio DRVR, „Grafic de trafic”. Noi știm ce vă face să-ntoarceți capul…

Cartuș Dunyun: În Nopțile Şcolii de Şoferi semnul e unul din panourile alea pe care scrie „Atenție – școală!” Trebuie să-ți faci rost de două semne măricele și să pui unul la stopuri, între capacul portbagajului și bara de protecție. Al doilea îl legi în față, peste capotă, da’ în așa fel încât să nu blocheze ventilația la radiator. Cei fără experiență, echipele care așteaptă prea multe de la ventilatorul cu antigel și de la pompa de răcire, ăștia or să facă niște panouri cât toată masca radiatorului și-o să-i vezi stând pe marginea drumului, cu motorul supraîncălzit.

Echo Lawrence (***vânător de bușeli*)**: Regulile vânătorii de bușeli le cer tuturor echipelor să folosească un soi de panou cu inscripția „Şcoala de șoferi profesioniști Ajax”, asta după ce acum vreo câteva sezoane, în timpul unei ferestre, pe traseu a apărut un șofer începător adevărat. Tipul ăla-i legendar. Se zice că bietul începător a fost marcat, una după alta, de șase echipe diferite, care l-au urmărit prin cartiere întregi și i-au bușit bara din spate până ce i-a căzut toba de eșapament. Se mai zice și că începătorul cu instructorul pur și simplu au tras pe dreapta, au lăsat portierele deschise și motorul mergând și-au spălat putina.

De la Radio DRVR, „Grafic de trafic”: Avem noi informații despre accidentul cu răsturnare de pe 213. Descarcerarea șoferului continuă, dar există deja semne de hemoragie cerebrală subarahnoidă și fractură craniană deschisă, provocată de izbirea frunții șoferului de oglinda retrovizoare de la parbriz. Asta-i tot ce se poate vedea pe direcția vest. Vom reveni cu noi informații peste un sfert de oră. Aici Radio DRVR, „Grafic de trafic”. Noi știm ce vă face să-ntoarceți capul...

Cartuș Dunyun: În principiu vânătoarea de bușeli sună bine, da’ cea mai mare parte a ei înseamnă să stai la discuții și să conduci în cerc. Dai ture și te uiți după altă mașină care să aibă pus semnul corect pentru fereastra aia de timp. Semnul anunțat la telefon, prin e-mail sau prin SMS-uri transmise la toată lumea. În unele ferestre puteai da peste echipe

care habar n-aveau de nimic, îmbrăcate pentru o Noapte a Lunii de Miere, cu căcaturi de nuntă pe mașină. Sau vedeai câte-o echipă cu peruci pe cap, conducând o mașină mâzgălită cu chestii gen „Hai ai noștri!”, perfecte pentru Noaptea Gospodinei Microbiste. Dacă ai semnul greșit, te faci de rahat. Sau mai rău.

De echipele astea cu semnul greșit se zicea c-ar fi polițai care încearcă să strice jocul. Sau echipe care au marcat prea tare, au izbit alte mașini pe margini sau în alte puncte nepermise. Dacă încâlci regulile de prea multe ori, oamenii or să-nceapă să sune la linia fierbinte a vânătorii de bușeli, ca să facă plângere împotriva ta. Ia-ți în cârcă suficiente penalizări și n-o să mai fii anunțat de următorul semn și nici de fereastră.

De la Radio DRVR, „Grafic de trafic”: Iată un scurt rezumat al accidentului de pe 213. Băieții de pe ambulanță îmi spun că șoferul prezintă rupturi de pericard – punguța aceea dură care vă ține inima. Se pare că impactul profund a deplasat inima înspre coloana vertebrală, provocând contuzia peretelui posterior al septului interventricular. Moartea-i moarte și condusu-i condus, plus informații noi la fiecare zece minute. Aici Radio DRVR, „Grafic de trafic”. Noi știm ce vă face să-ntoarceți capul…

Cartuș Dunyun: În Noaptea aia a Şcolii de Şoferi stau pe locu’ mortului, cu Rant de șase în spate. Am geamul coborât, așa că scuip afară și-i spun lui Rant:

— Chiar dacă-mi dai turbare, nu-s curlangiu’ tău.

Scuip și zic:

— Mai ales dacă-mi dai turbare.

De obicei Rant miroase ca un pahar de apă curată, dar nu și-n seara asta. Peste tot pe unde m-a atins simt miros de benzină.

— Ce-i cu putoarea asta? îl întreb.

Şi Rant zice:

— Acid dimetilciclopropanocarboxilic.

Întoarce capul și se uită prin lunetă undeva în spate, în stânga noastră.

Apoi Rant zice:

— Ar trebui să omoare păianjenii.

De la Radio DRVR, „Grafic de trafic”: Tocmai ni s-a comunicat ceva de pe 213. Investigațiile ulterioare asupra șoferului au scos la iveală o fractură laterală prin strivire a femurului drept, având ca rezultat fracturi laterale ale osului pelvian, ruperea articulațiilor sacroiliace, ca urmare a impactului, și fracturi ale cavității cotiloide. Pentru cei care vă aflați la ieșirea nordică de pe 614 spre autostrada Helmsberg, înspre est, traficul e încetinit din cauza unei mașini-școală blocate pe banda din dreapta. Pentru Grafic de Trafic a prezentat Tina Cumva.

Cartuș Dunyun: Green ne strecoară în spatele unui șofer începător, încolțindu-l, șerpuind prin trafic, ca să prindă un unghi mai bun, și sperând să mâne ținta pe o stradă lăturalnică, unde un marcaj ca lumea n-ar atrage prea mult atenția. Poate doar a poliției. Stă în spatele câte unei dubițe, a câte unui taxi ori autobuz, orice e mare și colorat, pentru ca ținta să nu vadă că

avem semnu' pus.

Cu ochii după rechini, îl întreb pe Rant dacă-și caută un iubit.

Şi Rant zice:

— Nț.

Dup-aia zice că și-ar pune-o și cu un ciobănesc german dacă asta i-ar face pe ai lui să-l iubească mai puțin. Ca să-i ferească de durere.

— Ține de strategia mea, spune el, cu privirea întoarsă cât să acopere două cvadrante în stânga. Cu cât părerea alor mei despre mine e mai proastă, cu atât mai puțin or să sufere c-am plecat.

Autobuzul care merge pe lângă noi pune frână și rămâne în urmă la un stop. Rămânem expuși doar atât cât îi ia lui Green să zică „Domnilor, puneți-vă centurile" și-atunci în mașina care-i ținta noastră cel ce stă de șase în stânga, pe bancheta din spate, se uită direct la semnul nostru.

Ținta virează pe următoarea la dreapta, înspre o alee întunecoasă cu mașini parcate, iar Green trece pe lângă autobuz, pornind în urmărire. Doi șoferi începători, care lasă dâre de cauciucuri și fumăraie în urmă.

De la Radio DRVR, „Grafic de trafic": Vești noi, abia primite de pe ambulanță, în legătură cu accidentul de mai devreme de pe 213. N-o să știm sigur până după autopsie, dar se pare că există o altă ruptură minoră a jejunului inferior, cu comunicare în cavitatea peritoneală. Cei din branșă zic că după ce în cavitatea peritoneală se scurg două mii de mililitri de lichid purulent, ambulanța oprește sirenele și

stinge luminile alea șmechere. Încă ceva de reținut în caz că vă grăbiți astăzi prea tare la navetă.

Cartuș Dunyun: Ținta noastră se mișcă încet și e prea aproape de mașinile parcate ca să putem s-o marcăm fără pagube colaterale costisitoare. E în regulă să faci o gaură într-o mașină aflată în joc, dar să bușești una oprită și nevinovată e un risc pe care ți-l asumi. Plătești pentru reparații. Ținta noastră se bazează pe asta și merge aproape de mașinile parcate, unde e în siguranță, căutând o ieșire rapidă din încurcătură. O alee laterală. Sau un polițist.

Ținând ochii pe cvadrantul meu de joc, îl întreb pe Rant dacă-i popo sau nu.

Din noaptea aceea a-nceput Green Taylor Simms să-i zică Huckleberry Fund.

Şi Rant, cică:

— Adevărul e că doctor n-o să mă fac niciodată. Şi nici să nu mă pui vreodată să fac socoteli.

Apoi:

— Nu pot face prea multe de care ai mei să fie mândri…

Şi se-apleacă spre scaunul din față, ca să dea drumul la radio. Tina bolborosește întruna. Primește telefoane de la ambulanțe, medici și agenți de circulație și-i dă înainte cu povestea ei cu întorsul capului.

— Da’, zice Rant mai departe, dacă îi fac pe ai mei să n-aștepte mare lucru de la mine și să se necăjească fiindcă m-au crescut rău, atunci până și miracolul ăla simplu prin care bagi o fată în bucluc, până și ăla o să-i facă să sară în sus de bucurie și

ușurare.

De la Radio DRVR, „Grafic de trafic”: O ultimă informație de la băieții de pe ambulanță, legată de accidentul rutier cu victime de pe 213: cântecul pe care-l ascultau când au murit era *My Sharona* al celor de la The Knack. Şi asta îl face pe Brian Lambson cel mai proaspăt câștigător al concursului nostru „Cântec de moarte bună”. Brian, dacă ne asculți, sună pe parcursul următoarei ore ca să-ți primești premiul. A fost Tina Cumva de la „Grafic de trafic”. Noi știm ce vă face să-ntoarceți capul…

Cartuș Dunyun: Când Rant se întinde spre locul din față, ca să se joace cu scala radioului, văd scris pe dosul mâinii lui, cu pastă albastră de pix: P295/30 R22… P285/30 R22… 425/65 R22.5. Clar, dimensiuni de cauciucuri. De cauciucuri mari.

Arăt cu bărbia înspre numerele scrise cu albastru și îl întreb:

— Ai fost să-ți cumperi mașină?

Iar Rant face:

— Cât de bine-o știi pe Echo?

Şi se trage înapoi, pe locul lui.

Destul de bine, îi spun. Binișor.

Green Taylor Simms mângâie răbdător accelerația cu piciorul. Mașina țintă e aproape, mai s-o atingi. Amândouă mașinile se târăsc cu viteza întâi. E miros de insecticid. Parfum de turbare.

Şi Rant zice:

— M-am gândit că aș putea să-i iau un cadou…

În seara asta Echo nu-i cu noi. Lucrează în oraș.

Face niște rahaturi pe care nu vreau să le explic aici. Rahaturi complicate.

Rant spune:

— Urăște Echo pe cineva din toată inima și din toate puterile?

Şi eu, cică, nu vrea cumva Rant să spună „iubește”?

La care Rant dă din umeri și zice:

— Nu-i totuna?

20. Cimitirele de mașini

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Simms (***istoric*)**: Dacă vorbim de spectacol pur, apogeul culturii Vânătorilor de Bușeli îl constituiau, neîndoielnic, Nopțile Pomului. Ideea era, ca întotdeauna, să alegi un semn pe care publicul neavenit să-l treacă cu vederea, considerându-l ceva obișnuit, normal – sau cel mult un accident.

Printre semnele de tip accidental se numărau ceștile de cafea și prânzurile împachetate. Echipele de vânători foloseau astfel de semne în Nopțile Pleosc. De exemplu, într-un joc Pleosc „Cafea” jucătorii își indicau participarea legând sau lipind un termos mare pe acoperișul vehiculului. Cafeaua în sine era opțională. Dacă era vorba de un joc Pleosc „Pachet de Prânz”, echipele lipeau deasupra mașinii o pungă de hârtie maro cu „prânzul” la pachet. Pentru oamenii de pe stradă asemenea semne păreau niște accidente stupide, iar șoferii nepreveniți apăreau uneori pe banda de alături, râzând, arătând cu degetul și încercând să-i atragă atenția șoferului și să-l ajute să pună la locul lui obiectul plasat aiurea.

Evenimentele de tipul „Copil la bord” foloseau un alt gen de semn trăsnit. Desigur, reacția publicului era întru câtva mai puțin veselă la vederea unei mașini ce șerpuiește în viteză prin trafic și are

deasupra mașinii un cărucior cu un copil, aparent uitat acolo.

Cartuș Dunyun (*vânător de bușeli*): Adjudecătorul de la licitație începe de la cincizeci de dolari și zice:

— Cincizeci, careva? Vrea cineva să facă o ofertă de deschidere de cincizeci de dolari pentru exemplarul cu numărul unu?

Aici suntem la „Remorcări Sammy”, așa că trebuie să fie marți noaptea. Licitațiile de miercuri ale poliției se țin la Radio Recuperări. Așa-i că-i organizată treaba? Vinerea mergem la Remorcări, ca să vedem mașinile din timp. Alea confiscate de poliție. Abandonate. Reținute la capturi de droguri ori pentru amenzi neplătite. Mașini remorcate din parcări cu plată și nerevendicate niciodată. Toate ajung, pe ceva mărunțiș, la ăia care dau mai mult.

Dacă vrei o mașină pe care s-o poți conduce câteva zile, s-o vopsești, s-o chituiești și celelalte căcaturi, ca după aia s-o izbești de altă mașină prăpădită, aici e piața pe care o cauți. Pe parbrizele unor mașini poți citi, scris cu marker fosforescent, galben ori portocaliu, „Cura transms dfct”. Sau „Blc motr fisrat”. Pe parbrizul unei mașini mari, cu patru uși, încă mânjită cu textul „Proaspăt căsătoriți” scris cu pastă de dinți și cu tinichele atârnându-i în urmă – numărul 42 la licitație –, se poate citi „Lob arbre cu came uzt”.

Pe bordul mașinii care-i acum la licitație, toată boțită și bușită, încă mai e sânge uscat și păr încleiat.

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Simms: Păpușa bebeluș și căruciorul ei erau, desigur, înșurubate acolo. Majoritatea echipelor foloseau aceleași găuri și șuruburi de prindere în fiecare săptămână, schimbând copilul cu termosul sau cu punga de sandviciuri. Alte echipe, pe măsură ce acumulau îndoituri și zgârieturi, devenind mai puțin atractive ca ținte, începeau să dezvolte tema principală. În loc de termos, își prindeau deasupra o mașină de făcut espresso și un șir de cești și farfurioare. Un coș cu *pain au chocolat.* O vază de argint cu un trandafir singuratic tremurând în bătaia vântului.

Cartuș Dunyun: Adjudecătorul recită:

— Şaptezeci și cinci, șaptezeci și cinci, cine dă optzeci? Cine dă optzeci de dolari? Am auzit optzeci...?

Rant și Echo tot mai cască gura la mașini, uitându-se pe sub capote. Echo arată spre niște dubițe turtite și ruginite, încă decorate cu fâșii de hârtie creponată și imprimeuri care zic „Hai ai noștri! Tigrii în finală!” Scaunele și podeaua sunt pline cu o droaie de ambalaje de covrigei și mâncare de la fast-food, rămase de când echipajul a abandonat nava, într-o Noapte a Gospodinei Microbiste.

Echo deschide portiera de pe partea șoferului la un coupe cu un pom de Crăciun artificial, decolorat, încă atârnat pe acoperiș. Apasă cu un deget pe un buton de la sistemul stereo, da’ nu se întâmplă nimic. Apasă încă o dată, mai tare, și de-acolo sare afară un disc.

— Mixul meu preferat de urmărire, zice Echo, fluturând discul ca să-l vadă Rant.

Apoi adaugă:

— Credeam că n-o să-l mai aud niciodată.

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Simms: Când se apropia Ziua Recunoștinței, tema simplă a termosului de cafea se extindea, incluzând curcani din hârtie creponată, pictați și lustruiți până ajungeau de un cafeniu lucitor. Pocale cu picior, din care curgea vin roșu. Solnițe și pipernițe. Şi lumânări mari, albe, în sfeșnice de alamă, cu flăcările sclipind, alimentate de baterii. Un spectacol de asemenea dimensiuni semnala de obicei ultimul eveniment în care o echipă plănuia să conducă un automobil anume: ca să fixezi deasupra castroane cu cartofi dulci și fasole verde, trebuia să faci nenumărate găuri prin acoperiș și partea frontală.

Pentru asemenea marșuri de adio elaborate, cunoscute sub numele de Funeralii sau Ultimul Drum, echipele soseau la locul acțiunii – sau pe teren – cu cel puțin o oră înainte de deschiderea ferestrei de joc. Până începea jocul în mod oficial, vehiculele făceau un tur de paradă și-și expuneau decorațiunile, oferind un ultim și grandios salut de adio înainte ca partida din acea noapte să le trimită la cimitirul de mașini.

Cartuș Dunyun: Artistul de script dinăuntrul meu încă mai căuta evenimente care să merite emise. Îmi duceam mâna la spate și-mi atingeam conexiunea, gata să-i dau drumu'. Aș fi putut să descarc unul din momentele mele interesante de luciditate. Felul cum

arăta o mașină ruginită. Sau cum zâmbea Rant înspre Echo când femeii i se vedea doar curul, scos la înaintare de sub o capotă pe jumătate deschisă, iar vocea ei, înfundată de unsoare și de tablă, anunța:

— Clapeta asta fluture e *futută*.

La câteva rable mai încolo o nedecapotabilă stâlcită stă pe butuci, în noroi. Pe portbagajul ei scrie cu o vopsea de un roz strălucitor, un roz de ojă de unghii cu sclipici, „Bomba Sexy 3”. Lângă carcasă stă Tina Cumva.

Când degetele Tinei se strâng în pumn și fata începe să pleoscăie prin noroi, înaintând spre curul lui Echo, dau drumu’ la conexiune, ca să înregistrez și să descarc carnajul.

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Simms: După cum am menționat, când era vorba de spectacol pur, nimic nu întrecea Nopțile Pomului. La asemenea evenimente rare apăreau să-și facă numărul foarte devreme și mașini vechi, și noi. Ideea inițială fusese să legi un pom de Crăciun autentic, verde, pe acoperișul vehiculului, ca și cum în mașină ar fi fost o familie fericită ce-l aducea acasă de pe plantația din pădure. Dar așa cum simpla ceașcă de cafea se transformase într-un adevărat festin, în scurt timp un banal pin verde n-a mai fost de ajuns.

Echipele foloseau, desigur, pomi artificiali, legați de-a lungul mașinii, de obicei cu tulpina umbrind capota și cu frânghii ce-l țineau bine legat de barele de protecție. Încă de la primele Nopți ale Pomului echipele împodobeau crengile cu beteală argintie. Puneau în vârful pomului câte o stea strălucitoare,

care atârna și se pocnea de portbagaj. Lipeau sau legau printre rămurele globuri lucioase. Cu două ore înainte de o fereastră de Noaptea Pomului vânătorii de bușeli pornesc parada. Deasupra mașinilor pomii clipesc, împodobiți cu lumini colorate, ce se alimentează de la un cablu întins, printr-un geam, până la bricheta de bord ori la baterie. Colindele bubuie din fiecare sistem audio.

În momentul în care se deschide fereastra de joc, luminile de Crăciun se sting. Parada se afundă în tăcere. Echipele se răspândesc și începe adevărata vânătoare.

Cartuș Dunyun: Adjudecătorul zice:

— Patruzeci de dolari. A zis cineva patruzeci? Haideți, oameni buni, un plin de benzină costă mai mult de-atât. Dă cineva treizeci de dolari...?

Echo stă încă aplecată peste mașină, cu amândouă mâinile băgate până la umeri în motor și cu obrazul lipit de un capac de valvă, și chiar atunci Tina Cumva se proțăpește lângă ea, zicând:

— Hei, curvo!

Rant și-a sprijinit amândouă coatele de aripa din față și se chiorăște sub capotă, la Echo.

Adjudecătorul reia:

— Am auzit douăzeci și cinci? Douăzeci și cinci de dolari...?

Şi Tina zice:

— Auzi, nu mai pune tu penalizări aiurea în cârca mea.

Vorbind cu fundul lui Echo, Tina mai zice:

— Dacă-s dată afară, o să sun și eu să zic

minciuni de căcat despre tine.

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Simms: Când sting luminile de Crăciun, mașinile cu pomi devin negre, țepoase, tăioase... niște monștri. Abia ce auzi clinchetul slab al globurilor și al ciucurilor de cristal în balans: un indiciu vag. Indiferent pe lângă ce hățiș sau tufă întunecată trecea vreo echipă, putea să vadă brusc în oglinda retrovizoare explozia a o sută de culori. Urma un scrâșnet de cauciucuri și masa aceea de lumini și culori scânteietoare le ștergea vehiculul pe o laterală, după care dispărea iarăși în noapte.

Cartuș Dunyun: Omul cu licitația spune:

— Douăzeci de dolari! Putem să-ncepem strigarea de la douăzeci...?

Şi dinăuntrul blocului motor, cu fața încă lipită de izolația termică, Echo zice:

— Am uitat de tine. Nici nu știu ce număr de înmatriculare mai ai.

Apoi continuă, fără să-i arate Tinei altceva decât fundul:

— Cum să-ți pun penalizări în cârcă dacă nu-ți știu numărul?

Adjudecătorul ăla zice:

— Douăzeci! S-a zis douăzeci. Dă cineva douăzeci și cinci? Cine vrea să dea douăzeci și cinci?

Rant o urmărește pe Echo, proptit încă în coate și aplecat peste aripa mașinii. Eu privesc și transmit în continuare, ca să pot rescrie totul mai târziu, acasă.

Tina zice:

— Hei, Băieţaş de Zi...

Apoi mai tare, spre Rant:

— Tu, ăla cu dinţi negri! Băieţaş de *Zi*!

Rant ridică privirea. Pe antebraţe, sub mânecile suflecate, i se văd cicatricile de la muşcături.

Şi Tina zice:

— Prietena ta ţi-a spus cu ce se ocupă? De unde scoate banii pe care-i dă pe maşini?

Rant nu zice nimic. Din obişnuinţă, scuip. Şi mai scuip o dată.

Unul din braţele lui Echo apare din măruntaiele motorului, cu cotul îndoit, şi scoate la vedere o palmă. Palma îndeasă o cheie universală în pantaloni, în buzunarul din spate.

Iar Tina glăsuieşte înspre curul lui Echo şi înspre cheia care se iţeşte din buzunarul ei:

— Prietena ta, pe care-o placi aşa de mult, se fute pe bani.

Tina îşi încrucişează braţele pe piept, se lasă pe spate şi ţipă:

— Prietenuţa ta e o afurisită de curviştină!

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Simms: După o Noapte a Pomului, a doua zi străzile scânteiază. Lucesc. Poleiala aurie şi argintie pâlpâie şi flutură în vânt. Globuri de sticlă sparte scrâşnesc sub cauciucurile maşinilor care trec.

Cartuş Dunyun: Adjudecătorul spune:

— ...Am auzit douăzeci şi trei. O ofertă de douăzeci şi trei de dolari. O dată...

Echo face un pas înapoi, se ridică și se uită înspre Tina.

Rant zice:

— E-adevărat?

Adjudecătorul zice:

— ...de două ori...

Echo își sucește capul în toate părțile până ce gâtul îi scoate un pocnet, apoi zice:

— Ce să fie adevărat?

Şi Rant:

— Ce-a zis ea.

Apoi:

— Chiar ești prietena mea?

Iar adjudecătorul spune:

— Vândut!

21. Echo

Canada Mercer (***inginer programator*****):** Eu și cu soția mea am angajat-o pe Echo Lawrence după o serată. Un cuplu pe care-l știam, familia Tyson-Neal, tocmai dăduse naștere primului lor copil și nevoile bebelușului întrerupeau mereu cina. După ce mama a dispărut pentru a mia oară, ca să aibă grijă de el, tatăl a remarcat:

— Mă bucur că am încercat sexul în trei *înainte* să ne întemeiem o familie.

Cu un nou-născut, a spus el, n-ar fi avut niciodată timpul și intimitatea necesare pentru a experimenta cătușele, vibratoarele și uniformele de poliție. Dar toate acestea trecuseră deja, așa că nu regretau că aveau copilul. Păreau foarte fericiți.

Părăsind serata, eu și Sarah ne-am simțit teribil de înapoiați. Ne gândiserăm deja să facem un copil, dar încă nu încercaserăm niciodată sexul anal. Nici nu pomeniserăm măcar de sex în trei. După câteva zile am sunat la reședința Tyson-Neal și am întrebat cum au găsit ei o femeie care să accepte să se combine cu un cuplu. Ei știau o tânără care lucra exclusiv cu perechi de vârsta noastră. O Fată de Noapte care ar fi acceptat cu plăcere să vină la noi în apartament după ora stingerii.

Echo Lawrence (***vânător de bușeli*****):** Las-o baltă. Poliția nu l-a găsit niciodată pe căcănarul care s-a izbit în familia mea. Ultimul lucru pe care mi-l amintesc despre părinții mei e că mergeam cu mașina. Făceam asta tot timpul. Mama conducea întotdeauna o mașină cenușie, primită de la slujbă și așa de boțită, că arăta ca un staniol pe care cineva l-a făcut ghem și după aia a încercat să-l netezească. Fiind inginer de infrastructură, mama îmi ținea tot timpul lecții despre rata de flux a traficului. Nivelul E comparat cu nivelul K. Se oprea în mijlocul unei pasarele, ca să ne uităm la șoseaua de dedesubt, și-mi punea întrebări despre Volumul pe Oră și factorul Oră de Vârf în calcularea fluxului circulației.

Tocmai dormeam întinsă pe bancheta mașinii ăleia cenușii, când cineva a intrat direct în noi.

Sarah Mercer (***director de vânzări*****):** Când a apărut, tânăra avea ceea ce aș putea numi un braț veștejit. Unul dintre coatele ei era strâmbat, ușor curbat, iar mâna aia îi părea amorțită. Degetele îi erau curbate înspre interiorul palmei și nu le folosea niciodată ca să apuce ori să ridice vreun lucru. Piciorul de pe aceeași parte părea să fie mai scurt și fata dădea impresia că și-l smucește din șold la fiecare pas în timp ce șchiopăta vizibil prin sufrageria noastră.

Ar fi fost tare drăguță dacă n-ar fi fost pareza sau paralizia aia, care părea să-i fi lăsat partea stângă a feței căzută și țeapănă. Biata de ea ajungea la capătul

unei propoziții, apoi se oprea cu gura căscată, străduindu-se în mod clar să pronunțe cuvântul corect. Efortul pe care îl făcea ca să nu sară cuvinte și să termine de fiecare dată ce voia să spună era chinuitor. După un pahar de Merlot, ne-a spus că handicapurile ei provin dintr-o unică leziune cerebrală, provocată atunci când mama ei o lovise în cap.

Echo Lawrence: Așa fac. Le spun oamenilor asta. Mama chiar m-a lovit. Şi tata la fel, dar nu în felul în care-i las pe oameni să-și imagineze. Bun, de fapt eu i-am lovit pe ei. În pulsația de la accident am țâșnit ca o ghiulea de pe bancheta din spate și i-am lovit pe amândoi după cap. Polițistul venit la locul accidentului n-a pus niciodată asta pe hârtie, da' le-am rupt gâtul la amândoi. Capul mi s-a ciocnit de al tatălui meu cu atâta putere, că mi-a comprimat lobul temporal drept. Mânuța pe care o am acum e brațul meu de la opt ani. Piciorul, ăsta a mai crescut un pic. Afazia, atunci când mă lupt cu cuvintele, aia-i un pic jucată. Mă prefac că ultimul cuvânt din propoziție aproape că mă sufocă... fac o pauză... lungă. Ca și cum n-aș putea să smulg din mine cuvântul... potrivit. Încordarea asta îi face pe oameni să mă asculte cu adevărat.

Mașina care ne-a lovit era tot o berlină cenușie de-a departamentului districtual pentru trafic, exact ca aceea pe care o conducea mama. Cu tabla găurită și îndoită peste tot. O coliziune frontală. Şi nu l-au găsit niciodată pe celălalt șofer. Ceva aici... cum îi spune... pute.

Sarah Mercer: Fata devenise orfană și, cum crescuse, ieșise cu toți cei care o invitaseră. Unul din prietenii ei o însoțise la un club privat de swingeri, unde oameni își fac treburile unii în fața altora. A convins-o să aibă o relație sexuală chiar în mijlocul clubului. A pătruns-o pe la spate. E prima femeie apărută în acea seară, așa că are parte de foarte multă atenție nedorită. Ca să suporte, închide tare ochii. În tot acest timp prietenul ei o ține de mâna aceea chircită, șoptindu-i în ureche *„Meine kleine Hure…”*

În secret, ea se simte flatată de toată atenția ce i se acordă, de zecile de bărbați ciudați care se deranjează să se uite la ea. Când supliciul se termină, își dă seama că pe piele îi șiroiește și altceva decât sudoare. E teribil de bucuroasă că și-a păstrat pantofii în picioare, fiindcă stă într-o băltoacă. Toată sperma lor i se prelinge de pe trup. Așa grotesc cum sună, se pare că seara aceea i-a săltat teribil respectul de sine.

Până atunci nu știuse nici măcar că acel prieten al ei vorbea germana.

Canada Mercer: Discuția a ajuns la subiectul bolilor venerice, iar ea a insistat că nu-i nici o problemă. Fata asta, Lawrence, ne-a explicat că persoanele care lucrează în branșa serviciilor sexuale fac adesea sex oral ca parte a preludiului. Ne-a spus că adevăratul scop al actului este să testeze rapid de boli un client. Sifilisul, a zis ea, seamănă la gust cu puiul gătit cu curry. Hepatita are gust de vițel cu capere. Gonoreea e ca chipsurile cu aromă de smântână și ceapă. SIDA are gust de floricele de porumb. S-a uitat la soția mea

și-a zis:

— Lasă-mă să-ți ling păsărică și o să-ți spun dacă ai avut vreodată negi genitali sau dacă riști să faci cancer de col uterin.

Cele mai multe forme de cancer, a zis ea, au un gust asemănător cu cel de sos tartar.

Echo Lawrence: Ca adult, am descoperit că dacă merg cu autobuzul, îmi transpiră palmele. În taxi abia dacă puteam să trag aer adânc în piept. Când conduceam, simțeam cum îmi zvâcnește pulsul în urechi și vederea mea pierdea orice abilitate de percepție a culorilor. Eram *gata-gata* să leșin. Eram foarte sigură că o să fiu bușită de altă mașină. Amintirea coliziunii frontale de atunci mă controla în plan inconștient. Am ajuns așa de rău, că nu mai puteam nici să traversez strada, de teamă că vreun șofer ar putea să treacă pe roșu.

Lumea mea continua să intre la apă, să se facă tot mai mică și mai mică.

Sarah Mercer: Canada o să vă spună. Aveam la noi fata aia drăguță, dulce și schilodită și ea venise cu o geantă de umăr din piele neagră, pe care a pus-o pe masa din sufragerie. Cândva pe parcursul serii a lăsat paharul de Merlot și s-a dus la geantă, unde s-a apucat să tragă fermoare și să scoată... lucrurile astea. Chestii lungi, din cauciuc roz și așa de roase pe alocuri, că te îngrozeai la ideea că or să se rupă în două înăuntrul tău. Cauciuc roz, care părea pătat și mânjit. Cu pete cafenii, care puteau fi sânge uscat. Cu pete negre acolo unde curseseră bateriile. Plus alte

lucruri, care nici n-aș ști să spun ce sunt. Cătușe și legături pentru ochi. O pungă pentru clismă, cu un mușțiuc care n-arăta deloc curat. Mănuși de latex. Niște chestii oribile, închise cu arc, ce semănau cu niște cabluri de contact. Ea le spunea „cleme de țâțe”. Şi totul duhnea a înălbitor cu clor.

Toate ororile astea s-a apucat ea să le pună pe masa mea Drexel Heritage lustruită, chiar acolo unde așezam curcanul de Ziua Recunoștinței. Şi un depărtător, Dumnezeule, unul atât de vechi, că avea crăpături în plasticul transparent. Mi-o amintesc spunând:

— Puteți să-mi faceți toate lucrurile astea...

Echo Lawrence: Replicile mele obișnuite – alea cu gustul oamenilor cu hepatită sau negi genitali – le ziceam cu mult înainte să-l cunosc pe Rant Casey. Că el chiar putea să facă șmecheria asta era, futu-i, pur și simplu de necrezut. M-a lins o dată și mi-a zis să nu mai mănânc ouă întregi. După gustul păsăricii, a zis că am colesterolul prea mare. Mai apoi analizele au arătat că avusese sută la sută dreptate.

Canada Mercer: Fata aia, Echo, a luat o lumânare groasă și albă și a aprins-o, zicându-ne să lăsăm ceara să se topească și să i-o picurăm apoi pe sânii goi. A aprins chibritul și ne-a spus:

— Nu vreau să mă torturați doar fiindcă *vă pare rău* de mine. Vreau să vă placă *de-adevăratelea* să-mi faceți rău.

A spus:

— Vreau ca noaptea asta să fie *a voastră.*

Tânăra a afirmat că disprețuiește ceea ce ea

numea „sadomasochism *din milă”*.

Echo Lawrence: Fii atent. Îmi venise o idee de terapie ideală: dacă aș fi reușit să-mi înscenez un accident și să supraviețuiesc, poate că aș fi început să-mi depășesc frica. Dacă mi-aș fi izbit mașina de o alta cât să provoc un accident neînsemnat, mi-aș fi dat seama că accidentele cu victime sunt atât de rare, că nu merită să-ți bați capul cu ele. Așa că am început să pândesc alți șoferi, căutând mașina perfectă pentru bușeală. Accidentul perfect. Adică un singur accident perfect, unul controlat.

Câte o mașină părea să arate exact cum trebuia, dar când mă apropiam suficient ca să o lovesc cu bara din față, vedeam în spate un scaun de bebeluș. Sau șoferii erau foarte tineri și știai că un accident o să le nimicească șansele la o asigurare ca lumea. Sau mă țineam după cineva până ce-mi dădeam seama că are o slujbă groaznică, plătită cu salariul minim, și ultimul lucru care-i trebuia era un gât scrântit.

Totuși inversarea rolurilor mi-a întremat nervii. În loc să aștept un șofer neglijent care să mă omoare, deveneam prădătorul. Vânătorul. Stăteam și căutam noaptea întreagă. Nici nu-ți închipui câți oameni am filat, încercând să mă decid dacă ar trebui să intru în mașina lor.

Canada Mercer: Nu, n-am făcut niciodată sex în trei. Fata nici nu și-a scos vreodată haina. După o săptămână am ajuns acasă și-am găsit-o pe Sarah în bucătărie, bând ceai împreună cu ea. I-am plătit două sute de dolari, bani gheață, ca să bea ceai vreme de o oră. Sarah îi tot spunea cât de drăguț arată.

Săptămâna următoare am ajuns acasă și Sarah îi spăla fetei părul în chiuveta din bucătărie. I-a făcut un permanent cu șuvițe blonde și a plătit câte două sute de dolari pentru fiecare din cele trei ore cât a durat totul.

Noi speram că dacă Sarah îi sporea respectul de sine, fata și-ar putea găsi altă carieră. Tot vorbind cu ea și ridicând-o în slăvi, am pierdut din vedere planul nostru de a avea un copil. Fata costa așa de mult și ne ocupa atâta din timpul nostru liber, că nu mi-aș fi putut permite nici măcar să-mi cumpăr un câine. De atunci o vedem în fiecare săptămână. Şi cred că am început să facem progrese.

Echo Lawrence: Accidentul meu perfect s-a dovedit a fi un tip cu o căprioară moartă legată pe acoperișul mașinii. Un nenorocit de ucigaș de Bambi, un tip cu geacă de camuflaj și șapcă din aia cu urechi. Conducea o urâțenie de berlină cu patru uși și legase căprioara moartă deasupra, cu capul căzut peste parbriz.

În oraș o căprioară moartă nu-i un lucru pe care să-l pierzi ușor din vedere, așa că mă țin la distanță și-l urmăresc prin cartier, calculând momentul și uitându-mă după locul perfect în care să mă înfig în curul criminalului. Undeva unde un accident n-ar bloca circulația și nici n-ar pune în pericol trecătorii.

Fii atent. Îl încolțesc, așa cum a făcut și el cu sărmana creatură patrupedă. Mă pregătesc să intru în el cât mai bine.

Vreau să zic că faza m-a prins bine de tot. Sunt al dracului de excitată. Îl studiez printre luminile

galbene de la semafor, ținându-mă la mai multe mașini în urma lui. Încetinesc și rămân în spate când face curba, apoi o fac și eu. Las câteva mașini să se strecoare între noi, ca să nu-și dea seama de cât timp i-am intrat în oglinda retrovizoare.

La un moment dat îl pierd pe nenorocit. Semaforul se face roșu, dar el trece și taie o curbă pe dreapta la următorul colț. Luni de zile de pândă și accidentul perfect îmi scapă printre degete. Se face verde, iar eu mă reped după el. Dau și eu colțul, da' tipul s-a dus. Stau cu ochii în patru un întreg cvartal, la toate intersecțiile, sperând să mai văd o clipă cadavrul ăla de căprioară, amărâta, sărăcuța căprioară asasinată, da' nu-i nimic, nada, futu-i. Nimeni. Ceasul îmi arăta că se cam apropia stingerea de dimineață și ultimul lucru de care mai aveam nevoie era o amendă de cinci sute de dolari dacă eram prinsă afară pe lumină.

Sarah Mercer: Am sunat la familia Tyson-Neal, care au recunoscut că nici ei nu făcuseră vreodată sex cu fata. Motivul pentru care se hotărâseră până la urmă să aibă un copil era acela că se dovedise o variantă mai ieftină decât întâlnirile săptămânale cu Echo.

Echo Lawrence: Ascultă aici. O pornesc spre casă, bucuroasă că măcar n-o să iau amendă fiindcă am stat afară după stingere ori că n-o să mă uit la un țărănoi vânător peste capota lui strivită, când văd deodată căprioara moartă. Mașina e oprită în afara șoselei, cu motorul torcând pe banda pentru vehicule de la un fast-food. Geamul șoferului e coborât și o

față bărboasă latră comanda la microfon. În luminile fluorescente de pe aleea de la *drive-in* mașina pare să aibă pete de rugină. Vopseaua e zgâriată. Aproape toată mașina e de un galben ca pișatul, dar portiera șoferului e de un albastru azuriu. Iar capacul portbagajului e bej. Trag pe dreapta și aștept.

O mână întinde o pungă albă prin geamul de la fast-food, iar șoferul pune în mâna aia niște bani de hârtie. După încă o clipă mașina galbenă ca pișatul se îndreaptă încet spre ieșire și intră în trafic. Înainte să dispară iarăși, sunt deja pe urmele ei. Îmi strâng tare centura de siguranță peste șolduri. Cu o bătaie de inimă înainte ca bara mea din față să-i izbească spatele, trag adânc aer în piept. Închid ochii și apăs pedala de accelerație.

Şi iarăși *nada,* futu-i. Mașina a țâșnit înainte, zbughind-o atât de repede printre alte mașini, că fundul căprioarei moarte își flutură codița înainte și-napoi drept la mine în față.

Urmărindu-l, uit că am un braț și-un picior țepene. Uit că nu pot să zâmbesc cu juma' de față. Urmărindu-l, nu mai sunt nici orfană, nici fată. Nu mai sunt un Om de Noapte cu un apartament infect. Curul căprioarei se strecoară prin trafic și eu numai asta văd.

Ceva mai în față se face roșu. Mașina galbenă ca pișatul frânează, clipește roșu din stopuri și încetinește, dând să vireze la dreapta. Căprioara dispare o clipă, apoi virez după ea. Şi acolo, pe o stradă liniștită și lăturalnică, fără trecători ori poliție, închid ochii și… *vruum-zdrang.*

Sunetul, sunetul ăla încă îl am înregistrat în cap. E timp îngheţat sloi. Mi-aş fi dorit să fi înregistrat urmărirea şi atacul, dar oricum n-o să le uit niciodată.

Partea mea din faţă e înfiptă aşa de adânc la el în portbagaj, încât căprioara moartă se desprinde din legături. Funiile se rup şi căprioara se lăbărţează acolo. Cadavrul s-a rupt în două în zona abdomenului. Înăuntru, în loc de sânge şi maţe, căprioara e... albă. Un alb compact.

Şoferul deschide larg portiera şi se dă jos. Bărbos. Cu geaca de camuflaj vătuită şi babană. Cu urechile de la şapcă fluturându-i la fiecare pas pe care îl face spre mine.

Zic:

— Fututa asta de căprioară...

Apoi:

— E-un fals.

Şi tipul îmi zice:

— Sigur că-i un fals.

Atunci zic:

— E din... poliester?

Se dovedeşte că animalul e de fapt o ţintă în mărime naturală pentru tir cu arcul.

Şi vânătorul ăsta zice:

— Unde dracu' ţi-e semnul?

Se învârte pe lângă maşina mea, se uită la numărul meu de înmatriculare şi zice:

— Poţi să fii sigură c-o să cer să fii penalizată. N-ai semn, impactul a fost mult prea mare... Penalizări multiple.

Canada Mercer: N-am mai ajuns să facem experimente cu cătușele și uniformele de poliție. De Crăciun am întrebat-o pe Echo ce-ar vrea ea de la Moșul și ea ne-a zis: „Un vibrator în formă de pumn”. În loc de asta, am pus mână de la mână cu familia Tyson-Neal și alte câteva cupluri și i-am cumpărat o mașină. Se pare că e un șofer groaznic.

Echo Lawrence: Fututele alea de șuvițe blonde... abia așteptam să-mi crească odată.

Sarah Mercer: Până în ziua de azi mi-a trecut definitiv pofta de sos tartar.

22. O istorie

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Simms (*istoric*): Pentru mine, personal, motivul participării la vânătorile de bușeli este destul de simplu: Îmi prețuiesc viața. Îmi ador prietenii și familia. Țin la sănătatea și la nenumăratele abilități ale corpului și minții mele, îmbătrânite, dar încă în formă.

Mă consider dăruit cu enorm de mult noroc, dar se mai întâmplă și accidente. Aproximativ șaisprezece mii de oameni din această națiune sunt uciși în fiecare an. Pe parcursul aceleiași perioade de timp aproximat patruzeci și trei de mii de persoane mor în accidente auto.

De fiecare dată când manevrez un vehicul cu motor, toate lucrurile pe care le prețuiesc îmi pot fi luate rapid, îmi pot fi furate într-o clipă, fără nici un avertisment. Când te afli la bordul unui vehicul motorizat, în fiecare moment moartea e la un fir de păr de tine. De fiecare dată când un vehicul trece pe lângă mine pe benzile din sensul opus, aș putea ajunge victima unei torturi mai violente și mai dureroase decât orice ar putea să-mi facă vreunul din dictatorii planetei. Poate că un alt șofer a mâncat toată viața lui numai hamburgeri, iar mașina lui tocmai se apropie de a mea pe autostradă, când

inima lui plină de cheaguri cedează. Orbit de durere, duce mâinile la pieptul ce parcă i se despică. Automobilul său ajunge pe sensul opus, intră în coliziune cu al meu și mă aruncă în altă mașină, într-o cisternă de benzină, într-un parapet, într-o prăpastie.

În ciuda faptului că toată viața am refuzat deserturile consistente, în ciuda după-amiezilor petrecute la jogging și a cumpătatei mele moderații și autodiscipline, acum sunt prins, înghesuit într-o carcasă de oțel și aluminiu. Corpul mi-e agresat în nenumărate locuri de fragmentele de sticlă spartă. Sângele meu sărac în colesterol se grăbește să mă părăsească în jeturi puternice și fierbinți.

În ciuda cumpătării mele, victima atacului de cord și cu mine ajungem la fel de morți.

Căci se întâmplă și accidente.

Echo Lawrence a început să participe la vânătorile de bușeli pentru a-și rezolva niște probleme legate de viața ei personală. Domnul Dunyun ca să experimenteze evenimente reale, după ce și-a petrecut viața procesând aventurile înregistrate ale altora. Şi aș presupune că Rant Casey se bucura pur și simplu de prezența altor ființe umane. Eu am venit la vânătorile de bușeli fiindcă se întâmplă și accidente. Fiindcă oamenii pe care-i iubești vor muri. Nimic din ce prețuiești nu va dura veșnic. Şi simt nevoia să accept acest fapt și să-i ies în întâmpinare.

Irene Casey (***mama lui Rant*****):** Mi-aduc aminte

că pe vremea aia am primit o scrisoare de la Buddy. În plic era îndesată și o poză cu el sărutând un băiat ciudat. N-am știut ce să cred. Într-o altă poză Buddy părea îmbrăcat de gală, într-o cămașă și cu cravată, ca pentru nunta unui prieten, așa că Chester a zis că încă mai există o speranță. Buddy ne scria că lucrează pentru un exterminator de gândaci și că are apartamentul lui. Scria și că are de gând să meargă la dentist. O fată pe care o cunoscuse îl învăța yoga. O fată, slavă Domnului.

I-am răspuns și i-am scris că tocmai întrebase de el Cammy Elliot la biserică. Tocmai își făcuse ultima serie de injecții contra turbării. I-am trimis și un pachet cu fondante, în caz că i se făcea foame când era cu prietenii lui cei noi.

Din alea care-i plac lui cel mai mult. Cu o mulțime de nuci sparte și piuneze.

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Simms: Înainte de introducerea Legii Teritorializării Eficiente și a Viețuirii în Areale Divizate – legea TE-VĂD, cum îi spun oamenii când specialiștii în transporturi se străduiau să facă sistemul să suporte cât mai multe vehicule, prima lor acțiune a fost să studieze felurile în care se întrerupe fluxul traficului. Care era reacția în lanț ce pornea de la un accident minor și reușea să blocheze vehicule până la linia orizontului, în toate direcțiile? Şi trebuie să iei de bune, doar pe încredere, majoritatea celor spuse acolo. Nici un fel de lege a Dreptului la Informare n-o să confirme ceva atât de confidențial. Nu există nici o confirmare oficială a Contractorilor de Mașini

mercenari. Oficial, guvernul numește proiectul „Stimularea incidenței evenimențiale”.

Irene Casey: Alte poze trimise de Buddy îi arătau pe prietenii lui cei noi. Într-una apărea o fată care nu părea sănătoasă. Unul din brațe îl avea ca pe-o labă subțire de lăcustă, de călugăriță. Un braț mic-mititel, cu mâna îndreptată spre piept. Cu degețelele alea ținea capătul unei bâte de baseball roz așa de lungă, că vârful bâtei i se odihnea pe umăr. Şedea pe covor, cu picioarele încrucișate, iar cu mâna cealaltă, aia normală, părea să frece bâta de baseball cu o bucată de glaspapir. În alte fotografii fata întindea cremă de pantofi pe bâta ei roz de baseball. Dacă fata aia ar fi stat pe covor la mine, n-ar mai fi făcut ea atâta mizerie.

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Simms: Stimularea incidenței evenimențiale însemna că niște ingineri neincluși în echipele de lucru obișnuite rechiziționau vehicule vechi și fără însemne pe post de mașini de serviciu și se ciocneau intenționat unii cu alții în timpul orelor de vârf, pentru a studia urmările. Proiectul împușca doi iepuri dintr-odată. În primul rând berlinele învechite, cu patru uși, ajungeau la fier vechi, servind astfel mai bine umanitatea. Asta era una. În plus, inginerii de trafic strângeau mărturii video despre felul cum reacționează șoferii la un accident din imediata lor apropiere.

Nici unul dintre ingineri nu s-a ciocnit cu atâta viteză cât să-și rănească în vreun fel colegii și nici

unul din evenimente n-a avut consecințe mai grave decât ceva vopsea zgâriată și niște îndoituri în tăblărie. Cu toate acestea, pe film se vede cum traficul se încetinește imediat, transformându-se într-un târâit voyeurist. Infamul și deranjantul efect al întoarcerii capului.

Brannan Benworth (*dentist, medic stomatolog specialist***)**: Potrivit dosarelor noastre, Buster Casey a făcut o singură vizită la noi la cabinet. Am o igienistă care încă mai vorbește de dinții lui. Cele mai urâte pete pe care le-a văzut ea vreodată. Domnul Casey ne-a fost adus de un pacient vechi, unul din preferații angajaților, un tânăr pe nume Karl Waxman.

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Simms: Indivizii care își bagă nasul în treburile altora, ăia hipersensibili și obsedați de control, ei sunt genul de oameni care se plâng de știrile din trafic de la Radio DRVR. De noutățile de la „Grafic de trafic". De vocea aia care spune „Noi știm ce vă face să-ntoarceți capul..." Evident, în spatele acelei emisiuni radio se află Departamentul Transporturi. Inginerii de la Transporturi au vrut pur și simplu să afle dacă șoferii or să continue să caște gura atunci când știu exact ce urmează să vadă. Dacă o vedetă de la radio le-ar povesti totul, cu detaliile cele mai crâncene, s-ar mai bloca traficul?

Agenția de transport monitorizează frecvențele radio ale ambulanțelor și-i transmite crainicului de la DRVR informațiile sângeroase. Majoritatea

ascultătorilor obișnuiți adoră emisiunea. Oamenilor le curg balele după accidente de circulație. Aruncă o privire rapidă ori se holbează zdravăn.

Echo Lawrence (***vânător de bușeli*****):** Mda, voiam ca Rant să facă yoga înainte de vânătoarea de bușeli. Toată lumea ar trebui să facă așa, ca să rămână în formă și să evite să se rănească. Yoga și exerciții de întindere. I-am arătat poziția câinelui așezat și pe cea a iepurelui. Tocmai repetam poziția arcașului, când m-a întrebat despre lichidatorul cu care se vede Tina Cumva, prietenul ei, Karl Waxman. Rant chiar îi admira dinții căcăciosului ăluia.

Tina Cumva (***vânător de bușeli*****):** Nu dau doi bani pe ce zice blestemata aia de poliție. Nu Wax l-a omorât pe țărănoiul ăla.

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Simms: Cu mult înainte de vânătorile de bușeli modeme, inginerii de trafic dădeau unii peste alții. Înregistrările video îi arată cum umblau câte patru pămpălăi într-o mașină cenușie: un inginer la volan, unul cu filmatul și doi ingineri care stăteau de șase, uitându-se după alte mașini cenușii, de serviciu, pline de îndoituri și zgârieturi. Fiecare cu aceleași dotări reglementate guvernamental: patru cilindri, cutie de viteze automată, centuri de siguranță cu prindere în trei puncte și un semn mare cu „Fumatul interzis” prins de bord.

Băieților cu mașini de serviciu le plăcea la

nebunie să se vâneze unii pe alții. Berlinele acelea cenușii erau foarte ușor de găsit, mai ales după o zi scurtă de lucru. Aveau asigurare medicală completă, li se permitea întru totul să se accidenteze, ba chiar erau încurajați să o facă, și pe deasupra mai erau plătiți și pentru ore suplimentare, așa că echipele de la infrastructură își prețuiau munca.

Jarrell Moore (*detectiv particular*): Firma noastră a reușit să localizeze un potențial candidat, care părea să corespundă descrierii vagi făcute de clientul nostru tatălui său biologic. O persoană pe nume Charles Casey. Astea-s veștile bune. Acel Charles Casey, alias „Charlie", obținuse statut și rezidență de Om de Noapte când se lăsase recrutat în programul TE-VĂD. În timpul colegiului avusese o mulțime de slujbe în administrația orașului.

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Simms: Stimularea incidenței evenimențiale era atât de antrenantă, încât atunci când perioada de studiu s-a terminat și resursele umane au fost redistribuite la studii de fluidizare a traficului și coordonare a semafoarelor, maniacii ăia din trafic n-au putut renunța. Chiar și fără un fluturaș de salariu la mână, ba chiar și nevoiți să-și distrugă propriile mașini, acei ingineri de la început și-au continuat distracția. Evident, în joc au intrat și oameni din afară. Nu contează cât de mult te străduiești să ții ceva secret – mereu se întâmplă și accidente.

Jarrell Moore: Veștile proaste sunt că respectivul Charles Casey era dat dispărut și, probabil, decedase acum aproape șaisprezece ani. Lucrase în administrația orașului, ca inginer de trafic, și murise la muncă, într-un accident de mașină. Din câte se pare, luase o mașină din garajul departamentului, după care intrase cu ea direct în altă mașină, condusă de o colegă de-a lui. Femeia și soțul acesteia au fost amândoi uciși. Fiica lor, care dormea pe bancheta din spate, a rămas handicapată în urma accidentului.

Corpul lui Charles Casey nu a fost găsit la locul accidentului. Cât despre cuplul pe care îl ucisese, cei doi se numeau Larry și Suprema Lawrence.

Irene Casey: Din ultima poză pe care ne-a trimis-o Buddy acasă poți să-ți dai seama că de fapt fata aia schiloadă nu lustruiește o bâtă de baseball. Scurtătura groasă și roz pe care o freacă ea cu glaspapir și perie de sârmă și-o mânjește cu cremă de pantofi și punguțe de ceai folosite arată exact ca o socoteală bărbătească imensă. Așa o fată, cu un braț chircit, și-și face de lucru cu așa o mătărângă soioasă și mare, ca de bărbat... Mi se-ntuneca privirea numai când mă gândeam că fata aia ar putea fi mama viitorilor mei nepoței.

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Simms: Oricât de ciudat ar suna, personalul de la serviciile de urgență continuă să-i furnizeze Tinei Cumva detaliile sângeroase ale tuturor accidentelor de circulație. Orice ins cu legitimație de guvern va nega, dar e adevărat.

Toate sunt legate între ele. Legea TE-VĂD. Bușiturile dintre echipe. Noaptea contra zilei. Graficul de trafic. Banii din impozitele noastre au fost trambulina pentru ceea ce urma să devină în cele din urmă cultura vânătorii de bușeli. Băieții cu mașini de serviciu, inginerii aceia neștiuți, au recomandat în studiul lor împărțirea țării în zi și noapte. Şi ne-au adus cel mai ascultat post de radio de zi de pe piață.

Echo Lawrence: Da, futu-i, da. Numele de pe mormântul lui taică-meu e Lawrence Lawrence. Nu-i de râs. Numai că Waxman chiar l-a omorât pe Rant. Sigur, are dinți extra, da' tipu-i malefic.

Cartuș Dunyun (*vânător de bușeli*): Mai mult decât malefic.

23. Dragoste

Cartuș Dunyun (***vânător de bușeli*****):** În secunda în care Rant a venit la mine să mă întrebe ce model de mașină are bancheta din spate mai mare, mi-am dat seama încotro bate. Sfatul meu, deci ce i-am zis eu, a fost să-și ia o mașină cu tapițeria de culoare închisă.

Echo Lawrence (***vânător de bușeli*****):** Las-o baltă. Prima dată când am rămas singură cu Rant, l-am întrebat ce voia de la mine *pe bune*. Avea de gând să mi-o tragă și după aia să mă ducă la el acasă ca pe-o măciucă hidoasă, cu care să-și bată părinții? Cuplarea cu o schiloadă diformă era ultimul lui gest de revoltă adolescentină? O cale sigură ca să-i bage în sperieți pe gagiii de la fermă?

Sau eram un soi de fantezie erotică? Era prea plicticos sexul cu fete normale, cu două mâini și două picioare, cu guri care puteau răspunde la un sărut? Oare, regulându-mă pe mine, putea să atingă un scop anume în măreața lui vânătoare de mortăciuni din viața lui sexuală?

Ori eram singura fată pe care o cunoștea în orașul ăla mare și rău? Mentorul lui. Un ghid pentru viața de Om de Noapte. Era sexul felul lui de a se agăța de mine, fiindcă îi era prea frică să fie singur în

lumea asta nouă și înfricoșătoare?

L-am ciuruit de-a binelea pe Rant cu toate întrebările astea în timp ce stăteam pe bancheta din spate a Eldorado-ului. Parcasem lângă niște tufe, departe de felinarele de pe stradă, dar în oraș nu-i niciodată întuneric beznă. Îmi amintesc că Rant purta salopeta lui mare și albastră, de omorâtor de gândaci, și mirosea toxic. Nimic din toate astea nu sună prea romantic.

Cartuș Dunyun: Din munca mea, adică închirierea de pachete cu rahat unor idioți, face parte și obligația să mă conectez și eu la unele, ca să fiu familiarizat cu diversele apariții curente. În alea două săptămâni n-am primit de la distribuitori decât transcrieri defecte. Procesam o experiență cu un desert și se pierdea înregistrarea gustativă. O bucată solidă de prăjitură cu ciocolată devenea o îmbucătură de ceva fleșcăit, lipicios și slinos. Mirosul era de ciocolată, dar în gură simțeam prăjitura ca pe ceva cauciucat. O dată m-a prins stingerea în casă și am încărcat pachetul meu porno preferat, dar nici un vagin nu mirosea a nimic. Nu transcrierile erau problema. Problema era creierul meu.

Echo Lawrence: Cum stăteam în Eldorado-ul ăla, Rant se uită la mine până ce mă opresc din vorbit. Tace preț de vreo două schimbări de semafor și după aia zice:

— Ce-ai mâncat ieri la micul dejun?

Nu trece nici o mașină. Strada e goală. Ochii lui Rant plutesc în umbre. Dinții lui negri sunt invizibili.

Ieri? Păi, la mine în bucătărie am gofre înghețate, da' când ies la Tommy's Dinner comand tocană. Îi spun lui Rant:

— Cereale.

Apoi:

— Nu... stai! Pâine prăjită. Nu... pâine prăjită cu scorțișoară.

Mâna lui Rant alunecă pe banchetă până ce degetele lui le ating pe-ale mele. Îmi ridică mâna până în dreptul feței lui, îmi atinge cu buzele încheieturile degetelor, închide ochii, adulmecă și spune:

— Greșit.

După aia zice:

— Ieri ai mâncat fulgi de ovăz cu zahăr de arțar și semințe de dovleac, iaurt cu vanilie și merișoare uscate...

Şi, bineînțeles, e sută la sută corect.

Cartuș Dunyun: Cele mai multe experiențe procesate sunt rahat în ploaie dacă le compari chiar și cu cea mai liniștită noapte de la vânătoarea de bușeli, când stai într-o mașină cu alți oameni, cu muzică și crănțănele și tot timpul un pic în pericol. Într-o misiune secretă, în care întâlnești alți străini. Oameni reali. O excursie cu mașina spre niciunde.

Totuși încarc experiențe procesate de când eram în scutece. Părinții mei aveau obiceiul să mă conecteze la pachete pentru dezvoltare infantilă. Jumătate din copilărie mi-am petrecut-o conectat la transcrieri cu dădace. Fiind artist de script, dacă nu eram în stare să încarc, deveneam echivalentul unui

pictor orb sau al unui muzician surd. Cel mai urât coșmar posibil – și asta-i puțin spus.

Echo Lawrence: Rant mi-a înălțat mâna spre mine, zicându-mi:

— Miroase.

M-am aplecat să miros, da' nu era nimic altceva decât pielea mea, săpunul și izul de plastic al ojei mele vechi de unghii. Şi mirosul lui de insecticid.

Cum stăteam așa, cu capul aplecat spre mâna mea, Rant se trage mai aproape și-și bagă nasul în părul meu, cu buzele pe o parte a gâtului, sub ureche. Adulmecă și zice:

— Ce-ai mâncat la cină acum două nopți?

Degetele mele îs încă încurcate într-ale lui. Îi simt răsuflarea pe gât. Buzele și vârful cald al limbii lui umede îmi presează pulsul, bătaia inimii în gât, iar eu zic:

— Curcan?

Apoi:

— Lasagna?

Iar răsuflarea fierbinte a lui Rant îmi șuieră în ureche:

— Salată taco. Cu ceapă albă, nu galbenă sau roșie.

El zice:

— Salată de lăptuci. Pui la ceaun.

Cu sfârcurile începând deja să mi se întărească, întreb:

— Piept sau copan?

Cartuș Dunyun: O răceală poate distorsiona

receptarea unui pachet procesat, așa cum mâncarea nu mai are același gust când ești bolnav. Probabil că am luat vreo răceală, mi-am zis eu. Numai că după o săptămână, deși nu-mi curgea nasul și nici gâtul nu mă durea, tot nu puteam să încarc nici o experiență ca lumea. Credeam deja că am o tumoare la creier.

Echo Lawrence: Rant a șoptit, pupându-mi pleoapele:

— Ar trebui să arunci trandafirii ăia...

Nu fusese încă în apartamentul meu. Pe atunci Rant nici nu știa unde locuiesc. L-am întrebat:

— Ce trandafiri?

— Erau de la un iubit? zice el.

L-am întrebat dacă mă urmărise cumva.

Şi Rant zice:

— Roz.

Mă sărută în continuare pe frunte, îmi miroase și îmi gustă pielea, ochii închiși, nasul și obrajii și zice:

— Două duzini. Trandafiri Nancy Reagan, amestecați cu floarea miresei și garoafe albe, mititele.

Îi zic că le-am primit de la un cuplu drăguț, între două vârste, pentru care lucrez când și când.

Cartuș Dunyun: Doctorul de la clinică mă sună după o săptămână – de fapt mă sună doar o doamnă de la clinică și îmi spune că trebuie să mă întorc acolo cât pot eu de repede. N-o să intre în detalii legate de analizele mele. Au zâmbetul ăla căcăcios în voce și-așa îți dai seama că nu-s vești bune. De fapt cei de la contabilitate au nevoie de plata completă înainte să dai ortu' popii. Așa că mă duc și doctorul zice că-i rabie. Fără caterincă: rabie. Îmi face prima din cele

cinci injecții. Nu-mi poate garanta c-o să mai fiu vreodată în stare să încarc vreo transcriere.

Am sunat-o pe Echo chiar de la clinică, de la telefonul public din sala de așteptare, și i-am spus să nu-l mai lase deloc, dar deloc-deloc pe Rant Casey să-și pună gura pe gura ei.

Echo Lawrence: Cât mă sărută pe gură, Rant îmi spune că dușul meu are cap de alamă, nu de crom. Zice că, după mirosul și gustul meu, dorm pe perne cu puf de gâscă. Şi că am o lumânare cu parfum de cocos, pe care n-am aprins-o niciodată.

Lew Terry (*administrator de imobil*): Singura dată când am intrat în apartamentul domnului Casey a fost cu o înștiințare standard, trimisă cu douăzeci și patru de ore înainte. Umbla vorba că ar ține animale de casă. La prima vedere n-am observat nimic. O saltea pe podea. Un telefon cu robot. O valiză. În dulap dau peste salopetele alea atârnate acolo, singura îmbrăcăminte în care-l vedeai vreodată. Curat sau murdar, Casey mirosea a otravă.

Dacă zice cineva că am luat ceva, să știți că acolo nu era nimic de luat.

Echo Lawrence: Nu l-am lăsat pe Rant să mă sărute fiindcă mirosea ce mâncam. L-am sărutat eu pe el după ce am văzut cât de drăgăstos se poartă cu păianjenul lui uriaș și hidos. Cum stăteam acolo, pe bancheta din spate de la Eldorado, și-a desfăcut fermoarul de la haină și a băgat o mână înăuntru. Şi-a desfăcut degetele și mi-a arătat cel mai mare și mai

monstruos păianjen imaginabil. Răsucindu-și mâna încet, a urmărit cum păianjenul se cațără de pe palmă pe dosul mâinii, agățându-se de venele lui proeminente.

În timp ce ne uităm amândoi la păianjenul ăla monstruos, eu zic:

— E veninos?

Lucios, nu păros. Cu picioarele lui subțiri ca niște ace negre de seringă hipodermică, păianjenul își coboară toți cei opt genunchi, aplecându-se să atingă pielea lui Rant.

Păianjenul arată la fel de urât pe cât mă simt și eu.

Iar Rant zice:

— Eu îi spun Doris.

Lew Terry: Aici, în spatele dulapului lu' Casey, găsesc borcanele, aliniate pe podea. Mărimi diferite: de maioneză, murături și sosuri de spaghete, toate curățate și spălate, întâi par a fi goale, numa' că eu deșurubez un capac. Nu-i nimic înăuntru, dar când să pun capacul la loc, sub capacul fiecăruia stă ascuns câte un păianjen negru, imens. Scârboșenii înfiorătoare și uriașe.

Nu contează ce zic unii și alții. Eu n-am luat nimic. Nici bani, nici altceva.

Echo Lawrence: Răsuflarea noastră aburea geamurile mașinii, numai că, în timp ce ne uitam la păianjenul ăla, nici unul din noi nu putea să expire. În clipa în care Rant expirase, păianjenul îl mușcase. Așa că Rant a inspirat, am inspirat și eu, iar el a spus:

— Coboară geamul.

Am deschis geamul.

Aplecându-se peste mine, Rant și-a scos brațul în aerul nopții. A scuturat păianjenul în tufele de lângă mașină și a zis:

— Noapte bună, Doris.

Cum stătea aplecat peste mine, cu șoldurile presate de ale mele, deja puteam să simt efectul veninului de păianjen văduvă neagră.

Todd Rutz (*negustor de monede*): Cam în aceeași perioadă în care puștiul Casey îmi vindea monede, l-am cunoscut pe Lew Terry. Terry mi-a adus câteva specimene bune. Dacă țin bine minte, un sfert de dolar din 1910 cu cap de indian, într-o stare extrem de bună. Un sfert cu capul Libertății din 1907, aproape deloc uzat. Nimic ieșit din comun, dar le-am cumpărat. Până ce nu m-a interogat poliția, n-am știut că Terry și Casey locuiau în același imobil.

Echo Lawrence: În timp ce buzele lui Rant îmi alunecă pe gât în jos, îl provoc să-mi spună după miros ce anticoncepționale folosesc. Cu buzele coborându-i mai departe pe pieptul meu, Rant zice:

— De nici unele. Ți-a venit ciclul acum treizeci și patru... nu, treizeci și șase de ore.

Când am spus „pe gât în jos”, am vrut să spun că pe dinafară.

Todd Rutz: Tipul ăsta, Lew Terry, e evident un Om de Noapte pursânge. Palid. Cu fața și mâinile la fel de

albe ca atunci când s-a născut. Purta mereu același balonzaid de un maroniu uleios și un soi de șapcă împletită, cafenie, trasă prea tare pe frunte.

Echo Lawrence:

— În plus, zice Rant, de ce ar folosi o virgină anticoncepționale?

Todd Rutz: Într-o noapte, la mine-n magazin, tipul ăsta, Terry, îmi oferă capul Libertății și capul de indian și-mi zice că din afacerea asta se așteaptă să-i iasă vreo mie cinci sute de dolari.

Echo Lawrence: Sigur că eram virgină. Cu ciotul ăsta sucit pe post de braț. Jumătate din timp nu-mi dădeam seama, dar îmi curgea scuipat pe la un colț al gurii. Pe partea paralizată. La slujbă pusesem pe roate o întreagă industrie a corditului la domiciliu tocmai pe baza faptului că eram atât de respingătoare. Crezi că puteam s-o aduc cumva din condei? Să pocnesc din degete și să mă transform dintr-un monstru de circ într-o pisicuță excitată?

Todd Rutz: Timpul trecea și puștiul ăla, Casey, apărea cu monede din ce în ce mai mărunte. Bani de zece cenți cu bizoni. Monede de-un cent cu spice. Nimic care să merite ținut minte. Probabil că începea să-i scadă stocul.

Echo Lawrence: În noaptea următoare Rant mi-a trimis, futu-i, două duzini de trandafiri roșii. Şi cheile de la un Galaxie 500.

Cartuș Dunyun: Injecțiile alea de căcat pentru turbare au durat o grămadă. Nu mi-a ajutat cine știe ce, că mă tot infectam înapoi cu periuța mea de dinți. Până la urmă mufa mi-a devenit la fel de amorțită ca și ciotul din ceafa lui Rant Casey. Amorțită e puțin spus.

Lew Terry: Din apartamentul lui Casey îmi amintesc doar un singur detaliu: am dat de gogoloaiele alea lipite de peretele de lângă pat. Rotunde și negricioase ca niște gândăcei. Moi ca biluțele de hașiș. Doar că n-aveau gust de hașiș.

Echo Lawrence: În prima noastră noapte singuri în Eldorado, îmi repetam în minte numai atât: Mulțumesc lui Dumnezeu că pielea de pe banchete e de vișiniul ăsta închis.

24. Vârcolaci 2

Vivica Brawley (***dansatoare*****):** Vedeți ce moale și albă mi-e pielea pe singurul meu picior? Ca o bucată de săpun, înainte de atac aveam picioare frumoase. Mii de bărbați ziceau așa. Nu conta că eram în pielea goală: nu trebuia decât să-mi scot picioarele din pantofi și unii clienți se scotoceau îndată de bani pentru bacșiș.

Phoebe Truffeau, doctor în științe (***epidemiolog*****):** În plin război peloponesiac, în anul 431 î.Hr., Tucidide a scris despre o ciumă care se răspândea în nord, dinspre Etiopia, înaintând prin Egipt și Libia. În Atena cetățenii sufereau de febră, strănuturi și tuse puternică. Pe trupurile lor livide lucea o spuzeală roșie și până la urmă mii de oameni și-au smuls hainele de pe ei, iar o sete de nestins i-a făcut să se înece în apa răcoroasă și adâncă din puțurile și cisternele publice. Orașul-stat a fost demoralizat, iar flota paralizată. Așa a distrus pojarul civilizația vechilor greci.

În secolul I î.Hr. o formă virulentă de variolă i-a împins pe huni la vest de pământurile lor de baștină din Mongolia, către Roma. Pentru marea armată a lui Napoleon vrăjmașul suprem avea să fie bacteria *Rickettsia prowazekii,* cunoscută și sub numele de

tifos.

Marile noastre civilizații au fost întotdeauna distruse de epidemii.

Carlo Tiengo (*manager de club de noapte***):** Viv? Vă dați seama că pe atunci toate dansatoarele foloseau ceva transcrieri ca să rămână în formă, cel puțin cât ținea spectacolul. Cele mai multe din dansatoarele noastre se înfruptau dintr-un efect opiaceu de care făcea rost clubul.

Vă dați seama că nu era tocmai legal, în schimb era ușor de făcut. Cineva se droghează – pe bune, se droghează de-adevăratelea, cu seringa sau trăgând pe nas –, apoi se conectează la un pachet, să zicem o transcriere cu Micuța Becky. Își descarcă experiența, apoi noi rulăm pe transcriere o egalizare reductoare, ca să dăm afară originalul cu Micuța Becky. Ce rămâne după aia e opiaceu pur. O doză fără fir. O vâlvătaie pe care o putem proiecta concentrat, într-un punct al scenei, reluând-o necontenit, așa că efectul nu se termină niciodată. O dansatoare pășește în spotul acela de transmisie a bunei dispoziții și nu mai are nici o grijă pe lume.

Phoebe Truffeau, doctor în științe: În 1347 Anglia era o națiune de agricultori ce cultivau și exportau cereale. În acel an în Genova niște negustori italieni au adus Ciuma Neagră și, până în 1377, muriseră un milion și jumătate de englezi, adică nici mai mult, nici mai puțin de o treime din populație. Fiindcă pentru muncile agricole nu se mai găseau brațe de

lucru, întreaga economie a trecut de la cultivatul cerealelor la creșterea oilor, iar sistemul feudal englez a fost distrus.

Vivica Brawley: Bernie era la ușă. E oribil ce s-a întâmplat. Să-l sfâșie într-un asemenea hal înainte să apară poliția.

Carlo Tiengo: Cu clienții vă dați seama că e altceva. Afacerea noastră e să vindem o experiență unică, primară. Dacă prindem pe cineva că transcrie sau transmite experiențele din club, afară cu el.

Ca să ne protejăm produsul, în mod obișnuit emitem un bruiaj. Face inutilizabilă orice conexiune activă. O perturbă. Dacă n-am face asta, am vedea artiști de script strânși grămadă în jurul ringului, înregistrând fiecare dansatoare și aruncând-o pe rețea. Un dans în poală înregistrat poate duce de râpă toată cariera unei amărâte de fete. Primul rahat cu ochi plătește ca să fie cu ea, da' după el toți au parte de ea gratis.

Phoebe Truffeau, doctor în științe: În 1665, în timpul Marii Ciume din Londra, rata săptămânală a mortalității a fluctuat între o sută și patru sute de persoane până la 1 iulie. Până la mijlocul lui iulie ea a crescut la două mii, la sfârșitul lui iulie s-a ajuns să moară săptămânal șase mii cinci sute de persoane, iar la sfârșitul lui august, șapte mii. Deși sursele obișnuite de transmitere a ciumei bubonice erau puricii șobolanului european comun *(Rattus rattus*), explozia noilor focare de infecție a fost declanșată de

o schimbare în modul de transmitere a bolii. În locul mușcăturilor de purici, *Pasteurella pestis* – organismul incriminat – a început să se transmită de la o persoană la alta prin stropii de salivă și mucozitățile eliminate prin tuse și strănuturi.

Carlo Tiengo: De la turbare, de-asta-i așa de aglomerat în ultima vreme. Perverșii ăștia o iau și nu-și mai pot încărca de pe rețea făcăturile alea de doi bani. Sunt obligați să vină până în centru și să plătească pentru o experiență primară. Zău așa, ar fi trebuit să-mi dau seama. Dacă vedem marțea mai mult de șase spectatori, e un semnal de avertisment. În noaptea în care l-am pierdut pe Bernie cred că trebuie să fi fost vreo cincizeci de Băloși în jurul podiumului. Se bâțâiau. Balele li se întindeau în dâre lungi pe la colțurile gurii. Stăteau cu ochii mijiți chiar și-n lumina aia slabă. Comportamentul ăla e simptom clar de turbare.

Phoebe Truffeau, doctor în științe: Începând din anul 1400, o nouă epidemie s-a întins peste Europa și Asia. Primul simptom era o ulcerație mică pe locul infecției, dar ea dispărea după trei până la opt săptămâni, lăsând o cicatrice abia vizibilă. După câteva săptămâni victima părea să fi scăpat de infecție. Chinezii îi spuneau „boala cantoneză”. Japonezii, „boala chineză”. Pentru francezi era „morbul spaniol”. Pentru englezi era „buba franceză”. Numele ei modern e derivat de la un cioban imaginat în 1530 de Girolamo Frascatoro în poemul său *Syphilis sive morbus gallicus.*

Vivica Brawley: Era acolo unul din clienții mei obișnuiți, un Om de Noapte cu chelie, și nu arăta deloc bine. Stătea cu amândouă coatele rezemate de marginea capitonată a scenei, tot îmbăloșat, cu balele curgându-i pe obraji, strălucitoare de-a binelea. Regula spune că n-ai voie să atingi, da' el scoate o bancnotă de cinci, pliată pe lung, de parcă ar vrea să mi-o strecoare între degetele de la picior. Era camionagiu, dacă-mi aduc bine aminte.

Pe vremea aia, când încă mai aveam zece degete la picioare, îmi făceam întotdeauna o pedichiură franțuzească. Azi, dacă mi-aș scoate pantofii într-un salon cosmetic, fata cu pedichiura ar lua-o la fugă urlând.

Phoebe Truffeau, doctor în științe: În faza lui latentă târzie sifilisul terțiar slăbește pereții vaselor de sânge, ducând la moarte prin stop cardiac sau apoplexie. Boala pătrunde, de asemenea, în sistemul nervos central, afectând creierul. Simptomele includ schimbări de personalitate marcate de optimism maniacal și excitabilitate crescută, iar în final intervine paralizia generală. Hiperactivitatea respectivă, combinată cu dezinhibiția provocată de deteriorarea creierului, îl poate împinge pe individul infectat să caute plăcerea în acuplări compulsive și întâmplătoare, care propagă în continuare infecția, motiv pentru care sifilisul a devenit cunoscut și sub familiarul nume de „boala lui Cupidon".

Carlo Tiengo: Viv își întinde în față degetele de la picior, așa cum face când acceptă bacșișuri. Bălosul

nu-i decât un pervers care a trecut pe-aici după muncă în ziua lui de leafă. Se ridică de pe scaun și se apleacă peste marginea scenei. Viv se întinde pe spate, rezemându-se în mâini, și își întinde piciorul în față, cum le place perverșilor ăstora. Şi după aia începe să țipe.

Vivica Brawley: Vedeți aici, la piciorul meu drept, unde ar trebui să fie cele trei degete mici? Așa de mult a înhățat cu gura. Camionagiul ăla chel. Îmi apucă glezna cu amândouă mâinile și mușcă cât de tare poate, iar eu strig după Bernie. Carlo e în spatele barului și nu face nimic. Eu îl lovesc pe camionagiu cu celălalt călcâi în frunte și în ochi. Iar atunci Bernie îl apucă de umăr prin spate și-l întoarce spre el.

Sunetul dinților lui încleștându-se, acel „clanț”... Încă îl mai am în cap. De când am auzit clănțănitul ăla, piciorul meu arată așa cum îl vedeți.

Phoebe Truffeau, doctor în științe: Înainte de 1564 Ivan al IV-lea, primul țar al tuturor rușilor, permisese libertatea de opinie și de exprimare. Ivan accepta petiții de la toate categoriile sociale și chiar și cel mai sărac dintre supușii lui avea acces la el. Din cei trei fii ai săi, unul a murit la șase luni, altul era letargic și slab de minte, iar al treilea i s-a alăturat tatălui pe măsură ce acesta a îmbătrânit și, treptat, a căpătat porecla de Ivan cel Groaznic.

Toți cei trei fii sufereau de sifilis congenital. După 1564, pe măsură ce sifilisul cerebral al tatălui lor a avansat, țarul a condamnat la moarte mii de oameni prin ardere sau fierbere. În orașul Novgorod

țarul și fiul său și-au petrecut cinci săptămâni biciuind deținuți până îi ucideau, arzându-i de vii sau înecându-i în râul acoperit de ghețuri. La 19 noiembrie 1581 țarul și-a înjunghiat și ucis fiul, care-i purta numele, folosind o suliță cu vârf de oțel.

Carlo Tiengo: Benjamin Searle, căruia lumea îi zicea „Bernie", era uriaș. Pe puțin o sută cincizeci de kile. Jucase fotbal un sezon în liga profesionistă, la Raiders. Bernie l-a răsucit pe psihopat ca pe un titirez. I-a descleștat fălcile de pe piciorul lui Viv, l-a întors spre el și atunci psihopatul și-a înfipt dinții într-o parte a gâtului lui Bernie. În vena de-acolo. În jugulară.

Phoebe Truffeau, doctor în științe: Printre cei schilodiți și uciși de sifilis se numără regele Henric al VIII-lea al Angliei și regii Carol al VIII-lea și Francisc I ai Franței. Dintre artiști îi avem, printre alții, pe Benvenuto Cellini, Toulouse-Lautrec și pe scriitorul Guy de Maupassant.

În Parisul anului 1500 o treime din locuitori erau purtători de sifilis. Potrivit lui Erasmus, în rândurile nobilimii franceze cei neinfectați erau considerați de egalii lor drept ignoranți și lipsiți de rafinament. În 1579 chirurgul William Clowes susținea că trei sferturi dintre londonezi erau purtători ai bolii.

Vivica Brawley: E ciudat cum poți să-ți aduci aminte de așa ceva, dar mă uit la piciorul meu și văd firele ieșite în afară. Fire argintii și plastic roz. Şi, preț de o

secundă nebunească, mi se pare că-s un robot, un fel de android, cumva. Şi că abia acum o aflu... De fapt nu-i așa. Sunt buimacă de la experiența procesată, sângerez și sunt în stare de șoc. Dar android nu sunt.

Firul e de la lucrarea dentară pe care o purta tipul pe maxilarul de sus, iar cei doi dinți ai ei sunt încă înfipți în piciorul meu. Dinții lui reali sunt vârâți în gâtlejul lui Bernie.

Phoebe Truffeau, doctor în științe: Ca și la ciuma bubonică, ritmul de transmitere a sifilisului a explodat din pricina unei schimbări în natura organismului contagios. Există și ipoteza că el nu a fost adus din Lumea Nouă, ci, mai probabil, inițial boala a fost o infecție a pielii de origine africană, cunoscută sub numele de „granulom tropical", și era transmisă în principal prin contactul fizic între copiii care se jucau în pielea goală. Bacteriologic, cele două afecțiuni sunt identice, cu toate că granulomul se propagă prin orice fel de contact fizic ce implică erupții ale pielii. Din cauza hainelor, necesare în climatul mai rece al Europei, granulomul tropical a apărut drept o boală transmisibilă prin metoda predominantă de salut: sărutul pe gură. Abia după ce sifilisul a devenit epidemic, europenii au înlocuit sărutul cu strângerea de mână, iar boala a căpătat forma ei venerică actuală.

Carlo Tiengo: Probabil că de la vederea sângelui sau de la mai știu eu ce, fiecare Bălos și pervers din club se aruncă asupra lui Bernie. Viv și celelalte fete se încuie în cabinele din spate. Barmanul și cu mine ne

închidem în birou și sunăm la poliție. Ușa e de stejar masiv și-i groasă cât o carte de telefon și totuși încă îl mai auzim pe Bernie urlând după ajutor.

Phoebe Truffeau, doctor în științe: N-ar fi lipsit de realism să presupunem că – la fel ca și cu ciuma bubonică ori sifilisul – epidemia actuală de rabie se datorează contactului accidental și că a devenit o boală contagioasă specifică orașelor aglomerate. Asemenea sifilisului, boala aduce subiectul într-o stare de agitație în care are mari șanse să caute să-i infecteze și pe alții. Mai mult, distrugerile provocate de *Lyssavirus* în sistemul nervos central îl împiedică pe cel afectat să „încarce" transcrieri neurale sau să se bucure în vreun fel de distracția solitară oferită de ele. Această incapacitate sporește șansele ca individul infectat să caute să se distreze în afara casei, implicându-se în interacțiuni sociale riscante precum „vânătoarea de bușeli" și contacte sexuale întâmplătoare.

Vivica Brawley: Bietul Bernie. După ce polițiștii i-au împușcat pe toți, a trebuit să le autopsieze stomacurile ca să găsească toate bucățile pe care le înghițiseră. Urechile lui Bernie, nasul și buzele. Chirurgii de la spital mi-au arătat niște degete într-un vas cu apă sărată și s-au oferit să mi le coasă înapoi. Unghiile mai aveau încă luciul ăla alb, drăguț, de pedichiură franțuzească.

Dar abia ce m-am uitat la degetele acelea mestecate de un camionagiu și pe jumătate digerate, și le-am și spus doctorilor:

— Nu vă bateți capul.

25. Țapul ispășitor

Irene Casey (*mama lui Rant***):** Depinde dacă o crezi pe fata aia diformă sau crezi ce spune poliția, da' prima lor noapte împreună a fost și noaptea în care s-a zis că Buddy ar fi omorât-o pe femeia aia. Aia care avea magazinul ăla micuț de animale, de-o chema Libby.

Cartuș Dunyun (*vânător de bușeli***):** Ce îmi place mie mai mult la vânătorile de bușeli e felul în care se apropie ele de viața reală. Adică unui șofer beat nu-i pasă că ai pictat ani de zile și că prima ta expoziție se deschide săptămâna viitoare. Nu-i ditamai păcăleala? Elanu' de opt sute de kile, ăla care stă în umbră pe marginea drumului, gata să sară, habar n-are că săptămâna viitoare ți se naște un copilaș.

Plăcuțe de frână unsuroase ori vorbitul la mobil...

Şuruburile slăbite la roți sau un șofer de camion ațipit...

Nu contează nici cât negru sub unghie că de trei ani nu mai bei, că ai reușit în sfârșit să arăți bine într-un costum de baie *deux-piéces* ori că l-ai cunoscut pe omul perfect pentru tine și te-ai îndrăgostit profund, sălbatic și pasional. Azi, cât te duci să-ți iei rufele de la spălătorie, trimiți prin fax rapoartele

alea, îți împăturești lenjeria sau speli vasele, ceva la care nu te-ai așteptat nici o clipă e deja acolo și te pândește.

Polițistul Romie Mills (***detectiv la Omucideri*****):** Victima, Edith Libby, avea un metru șaptezeci și cinci și șaizeci și patru de kilograme. Trupul i-a fost descoperit în timpul stingerii de dimineață într-o zonă ce mărginește atât cartiere de zi, cât și de noapte. Cauza morții nu era clară de la prima vedere. Şi nici nu existau răni vizibile. Locul respectiv nu era supravegheat de sistemul actual de camere video stradale.

Cartuș Dunyun: Glonțul ăla, șoferul beat ori tumoarea cu numele tău scris pe ea – vânătorile de bușeli mă fac să îndur orice situație. Iată o noapte în care controlez haosul. Intru în joc laolaltă cu nenorocirea pe care n-o pot controla. Valsez cu inevitabilul și supraviețuiesc.

Mica mea repetiție generală obișnuită.

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Simms (***istoric*****):** Orice concepție despre Progres presupune să nu privești trecutul prea îndeaproape. Incontestabil, străzile sunt mai puțin aglomerate decât erau înainte de impunerea restricțiilor TE-VĂD, dar societatea va trebui să facă față întotdeauna unei anumite doze de resentiment din partea celor ce se simt nedreptățiți de condițiile curente.

Lynn Coffey (*jurnalistă*): Studiați orice democrație eficientă, de la vechii greci încoace, și-o să vedeți că singurul mod în care sistemul funcționează e cu o clasă socială de sclavi. Peoni care să strângă mizeria, pentru ca stratul superior să organizeze campanii și să voteze. Asta deveniseră Oamenii de Noapte. Iată o metodă bună și eficientă de înlăturare a clasei sclavilor din raza vizuală.

Iertați-mă, dar după două decenii de articole despre politicile locale, cred că mi-am câștigat dreptul de a spune în cele din urmă adevărul. Şi adevărul e că nici un Om de Noapte n-a fost ales vreodată președinte.

Polițistul Romie Mills: Cu Wade Morrison a fost altă poveste. Douăzeci și patru de ani. Născut Om de Noapte. S-a prăbușit pur și simplu la pământ în toiul nopții. La fel de mort ca și victima Libby. Sigur, n-am tratat aceste decese ca pe niște crime *per se* – cel puțin nu până când a început să se contureze un model.

Lynn Coffey: E tot segregație, doar că nu spațială – nu în spatele autobuzului sau la balconul de la cinema. E o segregație bazată pe timp. Da, puteți să-i spuneți contract social, dacă doriți, cum e cazul cu limitările de viteză sau standardele pentru construcții, dar tot lucru în tura de noapte se cheamă. Numai să-ți depășești cu o secundă ora stingerii și-o să vezi imediat cât de egal ești.

Contraargumentul e că Oamenii de Noapte pot oricând să părăsească zona urbană și să trăiască într-

o regiune rurală care nu intră sub incidența legii TEVĂD. Dar pentru asta ai nevoie de bani. În plus, majoritatea posibilităților de angajare și educație sunt în orașe.

Polițistul Romie Mills: În cazul Morrison am avut mărturii potrivit cărora victima suferea schimbări bruște de dispoziție și explozii de agresivitate. La o izbucnire tipică decedatului i-a fost refuzat accesul la servicii de către un Om de Zi după începerea stingerii de dimineață. O metodă esențială de impunere a stingerii este să amendezi orice instituție care servește ori vinde bunuri unor persoane aflate în afara domiciliului lor și care nu își respectă statutul temporal. În cazul lui Wade Morrison un vânzător de la băcănia din colț i-a cerut cartea de identitate. Când s-a dovedit că Morrison e un Om de Noapte, cel de la tejghea a refuzat să-i vândă țigări, iar martorii declară că Morrison a proferat amenințări verbale și a părăsit magazinul.

Irene Casey: Cât se întâmplau toate astea, Buddy umbla cu fătuca aia cu fața strâmbă.

O, ăia de la guvern aveau amprentele lui de când trimisese cererea aia, să se facă persoană de noapte. Ştiau tot ce le trebuia ca să-l aranjeze, să-l facă țap ispășitor. Așa un băiat le trebuia, cineva care venea de nicăieri și n-avea pe nimeni. Le trebuia taman un nimeni și așa s-a și întâmplat.

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Simms: Dintre elementele de protest ale culturii de noapte, preferata mea este facțiunea care încearcă să

scoată soarele în afara legii. Vin pe piață cu haine și postere care au pe ele sloganele lor. De exemplu „Spuneți NU soarelui!” sau „Lumina lunii îi ajunge lumii”. Din păcate, înțeleg cum asemenea lucruri pot să îngrijoreze anumite cercuri ale puterii. Ultima nenorocire de care are nevoie națiunea asta e un război civil care să pună față în față noaptea și ziua.

Un alt abțibild des întâlnit zice „Luați-vă ziua înapoi!”

Ceea ce pentru cineva e o glumă pentru altcineva poate deveni cu ușurință o chemare la arme. Istoricii speculează că *Mein Kampf* a fost creată mai degrabă ca o satiră iscusită, o parodie pe care cititorii au interpretat-o mult prea literal.

Lynn Coffey: Thomas Jefferson a fost cel care ne-a prevenit că orice națiune o să aibă întotdeauna nevoie de o frontieră în chip de valvă de siguranță sau de un loc în care să fie plasată mulțimea veșnică de lunatici și idioți. Așa ceva nu există nicăieri în propaganda oficială, dar noaptea e marele coș de gunoi al deficienților mintali. Al singuraticilor furioși. Al schilozilor. Oamenii de Noapte au dreptul la asistență medicală gratuită. Face parte din strategia de stimulare. Clinicile sunt păduchioase și pline de lume, dar sunt gratis. Locuințele sunt subvenționate. Slujbele sunt de obicei din cele pentru oameni fără calificări, dar oferă o diferență de salariu de câțiva dolari față de aceleași ocupații fără perspectivă din timpul zilei. Nu-i nici o surpriză că inadaptații societății ajung Oameni de Noapte.

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Simms: Dacă mă uit acum în urmă, văd că pe atunci n-aveam deloc habar despre cursul pe care urmau să-l ia evenimentele. Evident, în ziare scria despre decesele alea, dar nu m-am gândit niciodată mai serios la ele. Eram mult mai preocupați de pregătirile pentru următoarea Noapte a Lunii de Miere sau cu împodobitul unui pom pentru apropiata Noapte a Pomului. O umbră rău prevestitoare se întindea peste Rant, iar noi discutam dacă becurile din pom ar trebui să fie albe sau multicolore. Pontiac sau Dodge? Pin sau molid?

Polițistul Romie Mills: A treia victimă a murit în același fel ca și primele două. Autopsia a scos la iveală că avea encefalită și mielită cerebrală, inclusiv corpusculii lui Negri în celulele piramidale ale cornului lui Amon și în celulele Purkinje din cerebel. Versiunea scurtă și periată a chestiei ăsteia se cheamă rabie. Toate cele trei victime muriseră de rabie nediagnosticată și netratată.

Irene Casey: Buster ne-a scris și ne-a spus că e foarte îndrăgostit și că-i face curte cuiva. Eu și taică-său ne rugam numai să fie o fată, nu un băiat.

Polițistul Romie Mills: Potrivit Centrelor pentru Controlul Epidemiilor, cel mai recent caz de rabie diagnosticat în zonă fusese al unei persoane de sex masculin de douăzeci și șase de ani, pe nume Christopher Dunyun.

Tocmai făceam investigația preliminară, când a

patra victimă a căzut la pat și a murit din pricina unei encefalite nedepistate, provocată de rabie. Noi ne temeam ca boala să nu se răspândească exponențial. Putea fi vorba de o sută sau de zece mii de oameni care habar n-aveau că sunt infectați.

Cartuș Dunyun: Rant Casey ar fi putut fi terminat de un cutremur. Sau de un incendiu. Ori de un val căcăcios de gripă ucigașă.

Îmi face bine să știu că, după toate accidentele astea de la vânătorile de bușeli în care am supraviețuit, în ziua în care o să mă întâlnesc până la urmă cu moartea, o să fim ca doi prieteni buni, care nu s-au mai văzut de-o grămadă de vreme.

Eu și cu moartea, despărțiți la naștere.

26. Negare

Cartuș Dunyun (***vânător de bușeli*****):** Așa-i că-i ciudat? În ultima noapte în care ies cu Rant Casey ne risipim toată fereastra de joc cu bușeli din milă. Cu cât arată mai izbită partea din față a mașinii, cu atât ești mai bine văzut la vânătorile de bușeli. Ştiu echipe care ar pune mâna pe un baros și ar izbi cu el în botul și aripile din față ale oricărei mașini noi sau i-ar zdrobi farurile și grilajul radiatorului numai ca să nu mai arate atât de noi.

Lucrurile stau invers atunci când ai spatele avariat de la marcaje. În primul rând fiindcă ești luat de fraier dacă ai fost bușit de atâtea ori. Apoi fiindcă după ce o încasezi prea mult, nu se mai obosește nimeni să te urmărească. Rechinii vor ca avariile pe care le au să se vadă. Şi orice echipă caută ceva imaculat în care să se repeadă. Poate să treacă o jumătate de noapte până să te iei după o mașină boțită, dar dacă apare ceva cu vopseaua impecabilă și un vehicul ca scos din expoziție trece pe lângă tine cu semnul pus, te duci după bucățica aia bună.

Neddy Nelson (***vânător de bușeli*****):** Ştiți ce înseamnă o Noapte de Vânzări în vânătoarea de bușeli? Ştiți că semnul e să scrii mare, cu vopsea albă, pe parbriz și lunetă un preț de vânzare? Şi, ca

să respecți semnul, știți că prețul pe care-l pui trebuie să fie întotdeauna treișpe mii de dolari și cincizeci de cenți? Vă dați seama ce nasol ar fi dacă semnul ar fi orice preț, pus la întâmplare?

Cartuș Dunyun: Într-o Noapte a Căprioarei Moarte umblăm noi cu căprioara noastră de poliester legată de acoperiș și un rahat de Park Avenue, apărut de niciunde, ne atacă. Se izbește în farul nostru din dreapta, ne rupe un furtun de la radiator și lichidul nostru de răcire începe să țâșnească pe-afară. Park Avenue-ul se retrage, doar cu o îndoitură pe capotă. Chiar și cu geamurile ridicate, îi auzi pe ăia cum se hlizesc. Rant se dă jos din spate și se duce înspre echipa din cealaltă mașină. Şi-atunci domnul Gros la Pungă se-apleacă spre geamul șoferului și scoate din buzunarul din spate un teanc de bani. Ăia semnează ceva pe talonul mașinii, își iau căprioara la spinare și se duc acasă cu autobuzul. Noi ne mutăm căprioara pe mașina lor și jucăm restul ferestrei în Park Avenue-ul ăla.

Bodie Carlyle (*prieten din copilărie*): Într-o scrisoare pe care mi-a trimis-o Rant mi-a zis că înăuntrul mașinii nu poți să deosebești bărbații de femei. Albul de negru. După el, echipele cel mai greu de bătut erau alea cu șchiopi. Şchiopi sau poponari. Pune-i într-o mașină de pe câmpul de bătaie și-o să vezi câtă frustrare au adunat în ei. Nimeni nu conducea atât de-al naibii ca paraplegicii cu comenzi manuale. Sau slăbănoagele sub cincizeci de kile.

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Simms (*istoric*): Noaptea în chestiune, ultima petrecută împreună, era o Noapte a Saltelei. Din toată seara respectivă cel mai pregnant îmi revine în memorie cum Rant Casey și-a desfăcut nasturii de la salopeta lui albastră într-o parcare puternic luminată, în timp ce ne beam cafeaua. Îmi amintesc că pieptul îi era înțesat cu sute de sfârcuri în plus, cu nenumărate umflături rotunde.

— Păianjeni de casă veninoși, mi-a spus el. Am găsit câțiva la lucru.

A zis că a încercat să-i ia acasă pe furiș, băgându-și-i pe sub gulerul descheiat al cămășii.

Cartuș Dunyun: La unele ferestre de joc, dacă nu marchezi nimic toată noaptea și nimeni nu te marchează pe tine, poți să te izbești în vreun hodorog de rechin terminat, ca să nu te duci acasă dezamăgit. La orice fereastră de joc o să vezi hârâind prin zonă mașini rablagite, fiecare cu un norișor de fum albastru după ea și cu fundul tăbăcit până ce-a ajuns o bucată de tablă tremurândă și scârțâitoare. Fiare vechi. Îți faci numărul cu ea, iar rechinul ăla hodorogit simte că ia și el parte la joc.

Când intri într-o mașină răpănoasă doar fiindcă te-ai înduioșat sau ești disperat, asta se cheamă bușeală din milă.

Echo Lawrence (*vânător de bușeli*): Fii serios. Dunyun îl luase pe nu în brațe. Nu te combina cu

Rant. Nu te îndrăgosti. Mă tot trăgea deoparte și-i dădea nonstop cu „Mai poți să te conectezi la ceva?” Îi dădea înainte cu chestia aia: „Turbare!”

Conduceam de luni întregi cu Rant pe bancheta mea din spate.

Cartuș Dunyun: În ultimul nostru meci de echipă am jucat o Noapte a Saltelei. Unii își vopseau saltelele cu spray negru, ca să fie mai greu de văzut. Dacă vrei să știi părerea mea, eu zic să crapi un pic geamul lateral și să vâri frânghia în mașină. După aia legi salteaua și faci un nod cu fundă înăuntru. În felul ăsta, dacă apare poliția prin zonă și începe să vă adulmece, poți să tragi de nod, îl desfaci și-așa scapi de saltea. Alunecă jos cu tot cu sfori și tu rămâi un nevinovat oarecare, care umblă cu mașina pe o stradă din oraș.

În ultima noastră Noapte a Saltelei, la fiecare râșniță de pe șosea, la fiecare tărăboanță paradită cu câte o saltea pătată legată pe acoperiș, Rant zicea:

— Arde-le o bușeală.

Apoi:

— Arde-i și fă-i să se simtă bine în noaptea asta.

Echo Lawrence: Fii atent. Rant era așa de romantic! Una e să-i cumperi unei fete trandafiri la care să se uite cum se veștejesc și putrezesc. Şi-i mult mai drăguț să te gândești să-i iei un Skylark complet echipat, pe care să-l facă bucăți. Într-o Noapte a Lunii de Miere iubitul meu mi-a pus în mână cheile de la un Lincoln Continental alb, cu tracțiune integrală. O mașină cât se poate de tare. Rula atât de lin și avea un sistem stereo atât de puternic, că la un moment

dat un Jetta ne-a izbit din spate, și-a agățat botul de bara noastră din dos și noi nici măcar n-am observat. Am condus așa juma' de joc, cărând după noi mașinuța aia plină de lume furioasă.

Cartuș Dunyun: Acu' zi, nu-i un mare rahat? La bușeala din milă, în momentul în care îți desprinzi botul mașinii din câte-un fund plin de zgaibe, pleoștit și ruginit, îți pare rău că nu te-ai dus acasă fără nici un marcaj. Uneori te simți așa de murdar și de trist, că nici măcar nu te obosești să cobori și să zbieri. Doar o plesnești și te ușchești. Plesnești și te ușchești. Regulile vânătorii de bușeli spun că asta e o greșeală ce trebuie penalizată, dar ai mari șanse ca maldărul ăla hodorogit să fie prea recunoscător ca să te mai toarne.

Ce-i mai rău e că te poți imagina pe tine însuți, după încă vreo câțiva ani de vânătoare de bușeli, târându-ți dosul paradit prin zonă și sperând că s-o găsi cineva destul de plictisit sau de disperat ca să te ciocnească. Un motiv bun pentru care doar plesnești și te ușchești e că, oricât de trist ar fi să vezi rabla aia, să-l vezi pe șofer e și mai trist. Cineva cu guler cervical, care merge în cârje, țeapăn și șchiopătând. Ai toate șansele ca în câțiva ani să arăți la fel.

Echo Lawrence: Stai să mă gândesc. Rant mi-a cumpărat un LeSabre pe care nu l-am putut face varză destul de repede. Mi-a luat un Cavalier pe care l-am bușit în spatele cuiva cu un Audi. După aia mi-a cumpărat un Regal pe care l-am făcut terci de un Taurus. Nu, stai... a mai fost pe undeva și-un Grand

Am. Un Grand Am, un Cougar și un Grand Marquis. Da, și un Lebaron care a luat foc și-a ars când am încercat să mâncăm odată *fondue* în timpul unui joc. Dar poate că mașina aia n-ar trebui să se pună la socoteală.

Cartuș Dunyun: Stăm opriți la stop și dintr-un cvartal din spatele nostru apare un maldăr de fiare, tușind și zgâlțâindu-se, și încearcă să ne marcheze în spate. Poți auzi cale de câteva străzi cum îi bat tacheții motorului, cum îi scârțâie arcurile și îi clipesc farurile. Cureaua de la ventilatorul radiatorului îi scheaună și o saltea pătată se cutremură pe acoperișul ei. Monstrul se târăște mai aproape, dar noi suntem prinși în trafic și așteptăm să se facă verde.

Se face verde, iar monstrul din spatele nostru se târâie în continuare spre noi, apropiindu-se de bara noastră din spate. Echo începe să ambaleze motorul, da' Rant îi zice:

— Stai.

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Simms: Tânărul Rant săvârșea cel mai profund și elegant act de generozitate.

Cartuș Dunyun: Stăm cât ține verdele ăla, mai stăm și când se face roșu și încă jumătate din următorul verde, până ce rabla aia pufăitoare și tremurătoare ne atinge un pic bara... și își dă duhul. De tot. Cureaua de la ventilator scâncește o dată și apoi amuțește. Din grila radiatorului izbucnesc aburi, iar tăblăria

desprinsă și decorațiunile cromate se opresc din clănțănit. Bătrâna mașină pare să se lase-n jos pe suspensii, iar șoferul coboară din ea. Un pușt... nici nu știu dacă avea șaișpe ani. Fără caterincă. Un pușt pe nume Ned... Neddy... Nick... am uitat.

Mașina noastră era un Caddy Seville. Aveam loc, așa că Rant îi oferă puștiului poziția mascotei, aia de pe mijlocul banchetei din spate. Fusese primul marcaj din viața puștiului și mi-amintesc că zâmbea cu gura până la urechi.

Din înseninările de teren ale lui Green Taylor Simms: Un alt aspect plăcut al vânătorilor de bușeli era efectul de *piñata.* Proiectăm cele mai rele trăsături ale noastre asupra vehiculelor cu care avem de-a face pe șosea. Pe șoferii care ne depășesc în trombă ni-i imaginăm plini de aroganță. Pe cei lenți, în spatele cărora rămânem blocați, ni-i închipuim obsedați de control sau infirmi.

Bucuria cea mai mare se produce atunci când, după o izbitură sau o zgârietură, vehiculul inamic se deschide brusc și scoate la iveală colecționari de timbre, pasionați de fotbal, mame, bunici, coșari, bucătari de restaurant, funcționari din justiție, pastori, profesori, portari, săpători de șanțuri, unitarieni, camionagii, jucători de popice, ființe umane. Ascunsă după suprafața aceea dură, cu vopsea lucioasă și sticlă, e o altă persoană, la fel de moale și de speriată ca și tine.

Cartuș Dunyun: La fiecare bușeală din milă Rant încerca să nu lovească prea tare. Un împins aici. O

atingere dincolo. Genul de lovituri de flirt. Mi-aduc aminte cum zicea că i s-au terminat banii și că nu poate să ne cumpere altă mașină. Zicea că mașina pe care o conduceam, un Caddy, trebuia să ne țină pentru încă o Noapte a Pomului măreață.

Echo Lawrence: Mai înainte, când am spus că „umblam cu Rant pe bancheta din spate", n-a fost un eufemism.

Neddy Nelson: Ştiți cât de tare era Rant? Ştiți ce-a făcut când m-au dat afară din locuință chiar înainte de stingere? V-a zis cineva cum mi-a aruncat o monedă de aur, zicându-mi „Pentru mașina ta viitoare"? Şi puteți să vă imaginați ce surprins am fost când ăia de la magazinul de monede mi-au oferit zece bătrâne pentru dolarul ăla din 1884 cu capul Libertății? A mai existat vreodată un tip așa de generos ca el? Fără Rant Casey, credeți c-aș mai fi avut așa de repede altă mașină?

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Simms: Aia cred că făcea parte din puținul ce mai rămăsese din comoara lui Rant de la Zâna Măseluță.

Echo Lawrence: Când Cartuș a zis „rabie", mi s-a părut c-a zis „copii"{11}. Rezultatele analizelor au fost negative, slavă Domnului, dar cred că n-am făcut eu analizele potrivite.

27. Noaptea Pomului

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Simms (***istoric*****):** După nesfârșite deliberări, ne-am hotărât să folosim un pom adevărat. Ne-am decis la un nobil brad. Acoperit cu beculețe albastre și încoronat cu o stea albastră, ce licărea. Legat pe lungime peste acoperișul Cadillacului Seville, pomul semăna cu o cometă albastră: steaua aia mare se bălăngănea peste parbriz, lăsând în urmă o dâră de sute de scântei de un albastru ce-ți lua ochii.

Neddy Nelson (***vânător de bușeli*****):** Credeți că-s idiot dacă spun că partea cea mai bună la vânătoarea de bușeli, lucrul care o face să fie cea mai tare, e că-i ca o siguranță? O siguranță electrică. Ca atunci când, să zicem, maică-ta urlă și te face leneș împuțit, tu ai rămas iar fără slujbă, prietenilor de la școală le merge totul ca uns și tu n-ai nici măcar o gagică? Cum e să ai o budă în loc de cap și dintr-odată, *zbang-zdraang!*... cineva se bușește-n tine și te simți mai bine? Nu-i ca un cadou când intră în tine? Nu cobori din mașină, tremurând tot, complet șocat? Ca și cum ai fi un bebeluș ce tocmai se naște? Sau ca după un masaj relaxant complet, care durează juma' de secundă?

Nu-i vânătoarea de bușeli un tratament cu

electroșocuri pentru depresia ta?

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Simms: În noaptea când a murit, Rant purta o cămașă de bumbac brodată destul de entuziast, chiar dacă nu prea îndemânatic, cu o varietate de curcubeie și flori. Cămașa se deosebea mult de obișnuita lui salopetă albastră, duhnind a insecticid, îmi amintesc parcă de niște căldărușe sau alte flori din astea locale, cusute cu purpuriu în jurul gulerului. Pe buzunarul de la piept, deasupra inimii, se vedea un colibri de un verde smarald, suspendat în zbor și hrănindu-se dintr-o narcisă galbenă.

Lew Terry (*administrator de imobil*): Singura dată când am mai intrat în apartamentul lui Casey a fost într-o zi, când am coborât la subsol să golesc tomberoanele și am dat acolo, în tomberonul pentru sticle, de borcanele alea pe care le văzusem la el în dulap, doar că acum erau goale. Fără păianjeni. Pe capacul fiecărui borcan Casey scrisese niște nume: „Dorry”, „June”... Pe fiecare borcan câte-un nume de fată.

Ăia de la firma la care lucra Casey, la deparazitare și dezinsecție, au zis că-și dăduse demisia. Nu prea omora el gângăniile; mai degrabă le muta. Fiind o problemă legată de dăunători, am voie să mă folosesc de cheia mea, așa că mă duc și arunc o privire în apartament. Nu mai era nimic pe-acolo: nici gândaci, nici șobolani, nimic, în afară de valiza lui goală și de gogoloaiele alea mici și negricioase de

pe perete, deasupra patului. Singurul lucru ieșit din comun era un ou mare, întreg, pus pe mijlocul pernei de pe pat. Şi dacă spune cineva c-am luat eu oul ăla, să știți că detectivii de la poliție l-au luat. De atunci ne tot amenință de la regiune că or să ne amendeze, fiindcă avem atât de mulți păianjeni veninoși. Probabil că ticălosul ăla țicnit a dat drumul la toată blestemata lui de colecție.

Echo Lawrence (***vânător de bușeli*****):** Numai gândește-te. Pregătisem un mixaj cu ore întregi de muzică de Crăciun, ca să băgăm mare. Cu două ceasuri înainte de fereastra de la ora zece echipele au început să facă ture, etalându-și pomii de Crăciun. Mașini ieșite la paradă și înțesate cu țurțuri argintii. Mașini împopoțonate cu beteală aurie și globuri de sticlă care se zgâlțâiau și pocneau pe stradă. La fiecare colț de stradă stăteau oameni cu capetele acoperite cu căciuli roșii, brodate cu alb, și toți făceau semne cu mâna, vrând să-și găsească un loc într-o echipă. Urlau și se dezgoleau ca să prindă un loc într-o mașină pusă ca lumea la punct, cu lumini și decorațiuni. Sute de indivizi care voiau să intre în echipele de marcaj îmbrăcați ca Moș Crăciun.

Cartuș Dunyun (***vânător de bușeli*****):** Așa-i că-i ciudat? Treceai pe lângă câte un Moș Crăciun plasat la o intersecție, iar moșul cel vesel îți arăta dotările lui. Sau ale ei. Țâțele de Crăciuniță. Așa se transformă Nopțile Pomului în carnaval.

Echo Lawrence: În alea două ore de dinainte de fereastră nu există spirit de echipă. Cât timp toată lumea își etalează decorațiunile, oamenii tot urcă și coboară din mașini. Opresc la benzinării. Echipele se adună și se dizolvă. E o învălmășeală, o petrecere pestriță, care se ține în mijlocul mării zbuciumate de mașini luminate.

Cartuș Dunyun: Cam cu un minut înainte să se deschidă fereastra de joc, toate mașinile își sting luminile de Crăciun și-o iau din loc în toate direcțiile. Cât ai zice pește, suntem iar dușmani.

Echo Lawrence: Mi-amintesc doar cum Cartuș era tot numai „Fără vâsc! Fără pupături! Fără rabie!”
Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Simms: Cultura opririi la benzinărie s-a dezvoltat ca ramură a vânătorii de bușeli. Echipele se opreau să-și facă plinul, iar membrii lor foloseau toaletele publice și cumpărau mâncare și cafea. Inițial echipele își rezolvau treburile cât de repede puteau și reveneau în joc, dar uneori mai rămâneau pe lângă benzinărie ori în parcarea vreunui magazin. Cultura benzinăriei e percepută ca un loc de odihnă sigur sau ca un refugiu pe parcursul vânătorii de bușeli.

În acea Noapte a Pomului noi am oprit la o stație de benzină. Rant ne-a spus că o să facă plinul, iar Cartuș, Echo și cu mine am intrat să cumpărăm provizii.

Echo Lawrence: Cum stătea acolo și băga benzină, Rant a cerut șorici de porc. Şorici și bere fără alcool.

Cartuș Dunyun: Eu am luat cârnați în corn cu muștar pentru mine. Chipsuri. Şi o porție de *nachos*{12} la microunde.

Din însenințările de teren ale lui Green Taylor Simms: Recunosc că lemnul-dulce Red Vines e slăbiciunea mea.

Cartuș Dunyun: Şi pastramă uscată.

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Simms: Doar fortuit se întâmpla să conducem același vehicul mai mult de trei săptămâni. Există atâtea posibilități de a strica o mașină, fie pe dinafară, fie pe dinăuntru. Brânza de la *nachos* poate afecta prețul unei mașini la mâna a doua mai mult ca un accident cu răsturnare.

Cartuș Dunyun: Ies eu din magazin și pe Rant ia-l de unde nu-i. Pe locul unde fusese parcat Caddy-ul nu mai era decât o băltoacă de benzină.

Echo Lawrence: Mașina era dusă și puteai să vezi cum zboară steaua ei albastră undeva departe, pe stradă. Pe urmele lui, în urma Seville-ului, se înșiră o pădure pe roți, cu pomi întunecați și morți pe fiecare mașină. O adevărată haită de lupi. Rant a lăsat luminile de Crăciun aprinse și fiecare mașină aflată în joc a plecat să-l marcheze.

De la Radio DRVR, „Grafic de trafic”: O știre proaspătă: pe Landover Parkway se desfășoară o urmărire a poliției. Potrivit relatărilor, vehiculul

suspect e un Cadillac Seville alb care nu a oprit la semafor la intersecția dintre Winters și Strada 122. În acest moment mașina se îndreaptă spre vest și, potrivit ultimelor mărturii, are legat pe acoperiș un pom de Crăciun luminat. Fără glumă. Pe acoperișul mașinii urmărite e legat un pom de Crăciun plin cu luminițe albastre. Trei vehicule ale poliției se află în urmărirea ei și urmează să li se alăture și un elicopter. De asemenea, un număr neobișnuit de mare de gură-cască par să urmărească și ei mașina Seville, ținându-se pe marginea fâșiei ocupate de luminile și sirenele polițiștilor. Pentru „Grafic de trafic", aici Tina Cumva...

Echo Lawrence: Să mă fut. I-am făcut semn unei echipe și am sărit în mașina lor. Le-am zis numai „Hai!" O gașcă de puștani drogați. Am arătat cu degetul în lungul străzii, unde luminițele albastre ale lui Rant abia se mai zăreau prin pădurea de pomi de Crăciun morți, și am zis:

— Uite-acolo!

De la Radio DRVR, „Grafic de trafic": Vești proaspete despre acea urmărire a poliției: la transferul pe autostrada Highland o mașină condusă de un simplu cetățean justițiar a dat buzna de pe o stradă laterală și s-a izbit în pomul albastru de Crăciun. Pomul albastru accelerează acum spre est, pe Waterfront Avenue. Şi ce ziceți de coincidență? Şoferița care a încercat să oprească mașina urmărită conducea și ea cu un pom de Crăciun pus deasupra mașinii. A venit sezonul, bănuiesc. Pentru DRVR,

„Grafic de trafic”, aici Tina Cumva...

Cartuș Dunyun: Stau acolo, cu mâinile pline de mâncare de rahat, lemn-dulce Red Vines și alte căcaturi, și deodată Echo se ușchește. Green se duce pe margine și face semn unui taxi. Amândoi sunt dispăruți – și asta-i puțin spus. Rant e dus și el și uite că pe mine m-au lăsat pe trotuar, cu niște ***nachos*** la microunde și o bere fără alcool de tot rahatul.

Symon Praeger (pictor): Noi, cu mașina mea, parcaserăm la pompa trei. Bărbatul ăla, Casey, de era la pompa șapte, a scos capătul furtunului din rezervor. N-a fost un accident. A stropit pomul de Crăciun de pe mașină. A înecat în benzină fiecare creangă. Benzina îi picura pur și simplu de pe capotă.

De la Radio DRVR, „Grafic de trafic”: Poliția și autoritățile, mobilizate de urgență, le-au cerut cetățenilor obișnuiți să se abțină să mai interacționeze cu vehiculul suspect. Până în momentul ăsta cel puțin șase mașini particulare au dat peste automobilul fugar și toate aveau și ele pomi de Crăciun deasupra. Poliția acuză confuzia provocată de toate accidentele astea, din pricina căreia suspectul îi scapă în continuare.

Elicopterele de poliție raportează acum că suspectul principal se îndreaptă spre nord pe Greenbriar Thruway. Vom reveni cu știri proaspete imediat ce se întâmplă ceva. Pentru DRVR, „Grafic de trafic”, aici Tina Cumva...

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Simms: Iertați-mă că am căzut victimă agitației momentului. Intenția mea nu era să-l abandonez pe domnul Dunyun. Am acționat instantaneu: am abordat un mijloc de transport și am pornit în urmărire. Cu toată multitudinea aceea de lumini și sirene, senzația era foarte asemănătoare cu cea de la o vânătoare, ca și cum am fi fost o haită de copoi ce încolțesc aceeași vulpe.

Amintirile mele legate de domnul Dunyun din acel moment plin de încordare includ gura lui rămasă căscată și limba ce i se împleticea, acoperită de un strat gros și portocaliu de *nachos* cu brânză. Eu am urcat într-un taxi, în spate, și i-am spus sec șoferului:

— Urmărește pomul albastru de Crăciun...

De la Radio DRVR, „Grafic de trafic”: Tot urmărind Cadillacul Seville alb, poliția a ajuns în partea de vest a orașului. După ultima estimare, aproximativ două sute de vehicule au format un val de trafic ce se menține cu încăpățânare pe urmele mașinii cu pom, despre care o serie de martori au declarat că a suferit cel puțin douăsprezece coliziuni intenționate, provocate de vehiculele ce o urmăresc. Mai precis, Seville-ul pare să-și fi pierdut bara din spate și toba de eșapament și, judecând după scântei, cel puțin o roată din spate merge pe jantă. O să vă anunțăm dacă îi explodează rezervorul de benzină. Pentru DRVR, „Grafic de trafic”, aici Tina Cumva...

Cartuș Dunyun: Cât de jalnici putem fi? Chiar credem că o dungă de vopsea trasată pe mijlocul

străzii o să ne mențină în siguranță. Că o linie albă sau galbenă reprezintă un soi de protecție. Eu atâta pot să-ți spun: Rant Casey n-avea cum să ajungă niciodată unul din rechinii ăia bătrâni, care de-abia își mai târăsc curul, sperând să dea de cineva destul de milostiv ca să-i izbească. Fără caterincă. Poți fi mort în feluri mult mai rele decât moartea.

De la Radio DRVR, „Grafic de trafic”: A început ca o încercare de a opri o mașină fiindcă a trecut pe roșu, dar gluma a ajuns să se îngroașe, devenind una din cele mai dramatice acțiuni polițienești din istoria orașului. În ciuda protestelor poliției, urmăritorii continuă să lovească mașina ce încearcă să scape. O șterg pe laterale, o izbesc în spate, o zgârie și-i îndoaie caroseria. Mai multe din această poveste în derulare pe măsură ce se întâmplă ceva nou. Aici Tina Cumva de la DRVR, „Grafic de trafic”...

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Simms: Dacă stați să vă gândiți, nimeni nu închide un pasaj auto din cauza morții unui individ. Încă mai puteți trece cu mașina peste locurile unde au murit James Dean, Jayne Mansfield ori Jackson Pollock. Poți circula exact prin locul unde un autobuz a călcat-o pe Margaret Mitchell. Grace Kelly. Ernie Kovacs. Moartea e un eveniment tragic, dar oprirea circulației e considerată întotdeauna o infracțiune mult mai gravă.

De la Radio DRVR, „Grafic de trafic”: Urmărirea de către poliție a fugarului nostru din Cadillacul cu pom

de Crăciun a ajuns la viaductul de pe Barlow Avenue.

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Simms: La toate accidentele mele de circulație m-am simțit identic, ca și cum aș fi înotat prin ambră sau miere. O clipă durează ani și ani, căci timpul aproape că se oprește, în același mod în care cineva poate parcurge în vis ore sau zile în cele șapte minute de când apeși butonul care întrerupe soneria deșteptătorului și momentul când ea se declanșează iar. Într-un accident de mașină curgerea timpului se încetinește până la nivelul celei din vis. Timpul se face gelatinos sau îngheață până ce poți să-ți amintești fiecare moment al fiecărui moment al fiecărui moment din viață, așa cum Rant simțea dintr-un singur sărut gustul întregii tale vieți.

De la Radio DRVR, „Grafic de trafic”: Polițiștii aflați în urmărirea mașinii cu pom de Crăciun pe ea au ajuns pe ieșirile din East Side spre viaductul de pe Barlow Avenue.

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Simms: O chestie comună pentru aproape toate credințele de natură spirituală este ideea Timpului Liminal. Pentru asceți el poate reprezenta clipa celor mai grele încercări. Pentru catolici e momentul în care azima comuniunii e adusă în fața congregației. Momentul e diferit pentru fiecare religie sau practică spirituală în parte, dar Timpul Liminal în sine reprezintă un moment în care timpul încetează să mai curgă. Definiția propriu-zisă este „moment în

afara timpului”.

Acel moment devine eternitatea Raiului sau a Iadului, iar scopul celor mai multe ritualuri religioase este dobândirea unei fracțiuni cât de mici de Timp Liminal. În momentul acela omul e complet prezent, treaz și conștient – de toată creația. În Timpul Liminal timpul se oprește. Individul ajunge dincolo de timp.

Implicarea în accidente rutiere m-a adus mai aproape de acea iluminare decât orice alt ritual sau ceremonie religioasă la care am participat.

De la Radio DRVR, „Grafic de trafic”: O știre de ultim moment ne spune că acel pom de Crăciun de deasupra Cadillacului fugar a izbucnit în flăcări, devenind o pălălaie uriașă, aflată în viteză, care gonește mai departe și lasă în urmă o dâră de fum azuriu și scântei albastre.

Poliția a închis capătul dinspre vest al viaductului de pe Barlow Avenue. Acolo e un baraj de poliție.

Cartuș Dunyun: Stereotip e puțin spus, dar în orice marcaj în care am fost implicat timpul încetinea. Încetinea ca într-o fotografie stroboscopică, în care vezi cum glonțul se târăște prin aer, sparge coaja mărului, își face loc înăuntru, se umflă, trece în cealaltă parte, despicând coaja mărului, apoi iese pe dincolo.

De la Radio DRVR, „Grafic de trafic”: Aici, în camera de știri, ni se confirmă că avem un apel

telefonic de la șoferul Cadillacului în flăcări, iar producătorii ne fac legătura în direct cu șoferul. Avem legătura? Ne mai auzim?

Echo Lawrence: E ciudat ce chestii ajungi să-ți amintești despre cineva.

De la Radio DRVR, „Grafic de trafic”: Poliția ne informează că, deși e încă în flăcări, Cadillacul a accelerat brusc, cu pomul albastru de Crăciun lucind în continuare pe el, iar acum gonește mâncând pământul înspre latura de nord a viaductului de pe Barlow Avenue, cel mai înalt punct de deasupra râului. Dacă avem noroc, vocea pe care urmează s-o auziți ar trebui să fie cea a șoferului neidentificat...

Echo Lawrence: Dar de fiecare dată când Rant avea un orgasm sau în momentul de după ce eram izbiți de cineva sau izbeam noi altă echipă, exact când clipea din ochi și părea să-și dea seama că nu-i mort, zâmbea și zicea același lucru. În momentul ăla Rant zâmbea mereu, amețit tot, și repeta:

— Așa ar trebui să te simți la biserică...

Rant Casey la Radio DRVR, „Grafic de trafic”: „Te iubesc, Echo Lawrence, dar trebuie să încerc să-mi salvez mămica...”

Cartuș Dunyun: Asta v-o zic neoficial, dar cu niște săptămâni înainte de noaptea aia eu îi tot băgăm lui Echo în berea fără alcool chestii din alea, Plan B, pilule de avortat de-a doua zi. Așa, ca să fie. Nici nu știu câți Rant Casey mititei am făcut-o să dea afară.

Rant Casey la Radio DRVR, „Grafic de trafic”: „Şi dacă realitatea nu-i altceva decât un fel de boală?”

28. Comenzi implicite

Wallace Boyer (***vânzător de mașini*****):** Amintiți-vă: toți cumpărătorii de mașini se plasează în unul din cele trei stiluri de învățare: vizual, auditiv sau cinetic.

De exemplu, vorbești cu Echo Lawrence și o vezi cum dă ochii peste cap și se uită în tavan. Tot la două propoziții, din gură îi iese câte-un „După cum văd eu lucrurile...” sau „Ochii-n patru la târfa aia de Tina Cumva...” Ca să te sincronizezi cu Echo, trebuie doar să te uiți în sus când te gândești. Fă-o finuț, dar strânge-ți degetele de la mâna stângă, ca să fie la fel ca ale ei. Respiră mai repede, până ajungi la patruzeci, poate chiar cincizeci de respirații pe minut. Clipește din ochi de cel puțin treizeci de ori pe minut.

Amintește-ți întotdeauna că persoana care pune întrebările e și cea care deține controlul. Felul în care reușești să obții „Da”-ul ăla enorm și imposibil e prin acumularea unui munte de „Da”-uri mai mici și mai ușor de obținut. Un bun agent de vânzări începe prin a pune ceea ce se cheamă întrebări cu răspuns inclus și întrebări de completare. Sunt întrebări de genul „Vreți să vă faceți soția fericită?” sau „Vă pasă de siguranța copilului dumneavoastră?” întreabă lucruri la care oamenii să răspundă cu câte un „Da” din toată

inima. Întreabă „Consumul de carburant e important pentru dumneavoastră?” și „Vă doriți o mașină pe care vă puteți baza?” Tot strânge acolo „Da”-urile astea micuțe.

Cu cât spune de mai multe ori „Da”, cu atât mai „maleabil” devine clientul.

Alt gen de întrebări se cheamă „întrebări de control”, cum sunt „Vă plac culorile deschise sau cele închise?” Sau „Doriți o mașină ori o camionetă?” întrebările de control includ singurul răspuns pe care-l poate da mușteriul. Limitezi răspunsul la opțiunile pe care le oferi. Cu două sau cu patru uși? Decapotabilă sau nedecapotabilă? Doriți scaune de piele sau de pânză?

Iar când o persoană zice „Stai așa” sau „Ascultă aici”, aia se cheamă „comandă implicită”. Ca să vinzi mașini, te folosești de comenzi implicite cât e ziua de lungă. De exemplu:

— Vă uitați un pic la vopseaua în două nuanțe de pe frumusețea asta?

— Așa, de plăcere, numai puneți un pic mâna pe tapițeria asta de piele.

— Uau, ascultați numai ce sistem stereo!

Dacă stai s-o urmărești puțin pe Echo Lawrence, jumătate din ce-i iese pe gură înseamnă comenzi implicite.

Întrebările de control, întrebările cu răspuns inclus și comenzile implicite – așa te face un vânzător bun să te deschizi. Ții pasul cu Cartuș Dunyun trecându-ți dosul mâinii peste buze când vorbești. Încrucișează-ți brațele pe piept și apleacă-ți capul de

pe un umăr pe celălalt. Zi „Am auzit că...” și „Umblă vorba că...” Convinge-l pe Cartuș că ești un auditiv. Ascultă-l când îți deschide „ușile”, bucățelele lui de viață personală. Mopsul lui. Şi amintește-ți că o să se uite dintr-o parte într-alta când o să-și aducă aminte cum i-a murit câinele.

Dar dacă se uită la urechea lui dreaptă... atunci minte.

Deocamdată amintește-ți atâta: Echo Lawrence e vizuală. Cartuș Dunyun e auditiv. Neddy Nelson e cinetic.

În ultima propoziție cuvântul „Amintește-ți” e o comandă implicită.

Şi, repet, felul în care ajungi la „Da”-ul ăla uriaș și imposibil e să te apuci să aduni o mulțime de „Da”-uri mărunte, ușor de obținut.

29. Vârcolaci 3

Neddy Nelson (***vânător de bușeli*****):** V-am povestit vreodată despre cea mai lungă zi din viața mea? Ziua în care aproape că am murit?

Jayne Merris (***muzician*****):** Dacă vreți să știți ce cred eu, la început era de tot râsul. Băloșii, așa le spuneau prietenii mei. Oricine avea turbare în fază terminală nu dădea doi bani pe orele de stingere. Băloșii nici măcar nu erau conștienți că au rabie. Majoritatea tipilor infectați se simțeau doar din ce în ce mai furioși în fiecare zi. Tot timpul cu capsa pusă ori morocănoși. Făceau cursuri de stăpânire a furiei și de inhibare a reabsorbției de serotonină. Practicau meditația în sălașuri zen și făceau terapie cognitivă orală, ca să-și controleze furia progresivă. Prostii gen tehnici de respirație și vizualizări creative. Şi o țineau înainte cu prostiile astea până într-o zi, când se trezeau nu numai cu fundul în sus, ci și cuprinși de convulsii, cu gâtul în spasme, poate și cu picioarele parțial paralizate... adică Băloși. Şi-apoi îi vedeai pe camerele de control al traficului cum se târăsc pe străzi, încălcând restricția de circulație de după ora opt dimineața.

Phoebe Truffeau, doctor în științe (*epidemiolog*): Un precedent istoric a existat. În 1763, în timpul războiului britanico-francez pentru teritoriile din America de Nord, masiva populație de amerindieni era în majoritate de partea francezilor. Atunci britanicii au făcut un gest ce părea a fi de bunăvoință și le-au adus băștinașilor pături folosite în spitalele unde se tratau bolnavii de variolă. Cum nu aveau nici un fel de rezistență naturală la virusul *Variola major,* amerindienii au murit pe capete.

Galton Nye (*consilier metropolitan*): Epidemia de rabie a fost tragică. Şi continuă să fie o tragedie umană de proporții uriașe. Mi se rupe inima, dar trebuie să înțelegeți necesitatea de a limita răspândirea bolii la segmentul nocturn de populație. La așa-zișii Oameni de Noapte. Să transformi o tragedie de proporții limitate într-o problemă generală nu era o soluție.

Dar, credeți-mă, nu a fost vorba de un genocid intenționat.

Neddy Nelson: Sunteți sigur că nu v-am mai spus-o? Cum la o fereastră de joc, chiar la sfârșitul ei, la mai puțin de o oră până la stingerea de dimineață, un rechin s-a bușit în roata mea din dreapta, de la spate? Ați fost vreodată bușit așa de tare, încât să vi se facă praf osia? Ştiți câte kilograme-forță de torsiune sunt necesare numai ca să rupi șuruburile de fixare de la axul de oțel dur al roții? Vă surprinde că o asemenea

bușitură mă face să mă izbesc cu capul de volan și să leșin vreo două ore?

Galton Nye: Auzeam tot felul de povești cum că Oamenii de Noapte extremiști plănuiau să răspândească infecția dincolo de bariera temporală. Aceiași extremiști politici frustrați îi acuzau pe Oamenii de Zi că manipulaseră epidemia, pentru a reduce drastic rata natalității Oamenilor de Noapte și așa-zisa lor ascensiune inevitabilă spre nivelul majoritar de votanți.

Jayne Merris: Pe camerele de supraveghere a traficului se vedeau Băloși șchiopătând, târându-și câte un picior, cu fălcile căzute ori bolborosind. Toți fuseseră cândva neveste, tați și chiar copii, iar acum o luaseră complet razna și se ascundeau prin toaletele publice și prin cabinele de probă de la magazine, având un singur scop: să-și înfigă în cineva colții îmbăloșați.

Neddy Nelson: Ştiți care erau singurii rechini ce marcau așa de tare? Singurii jucători atât de bătuți în cap? Ştiți ce-i un Bălos? Puteți să vă închipuiți pe cineva cu turbare în faza terminală, cu furia aia infinită, și să vă imaginați că asemenea oameni încă mai participau la vânătorile de bușeli? Acum înțelegeți în ce soi de nebunie s-a transformat vânătoarea de bușeli?

Phoebe Truffeau, doctor în științe: În 1932 un studiu guvernamental a identificat aproximativ patru

sute de bărbați afro-americani infectați cu sifilis. În loc să trateze boala, autorii studiului au lăsat-o să progreseze vreme de patruzeci de ani, pentru a detecta căile de manifestare a infecțiilor apărute în urma ei, și i-au autopsiat pe bărbații respectivi pe măsură ce aceștia mureau. Acest studiu al Serviciilor de Sănătate Publică din Statele Unite, cunoscut sub numele de „experimentul Tuskegee", s-a terminat în 1972, dar numai atunci când cineva a strecurat niște informații din interior la cei de la ziarul *Washington Evening Star*.

Galton Nye: Eram siliți să fim grijulii. Toate focarele de infecție trebuiau menținute în intervalul de noapte, iar orice infecție din intervalul de zi era legată de o interacțiune directă cu un Om de Noapte. Cum majoritatea întâlnirilor de acest gen erau de natură așa-zis privată, cele mai multe implicând droguri ilegale și contact sexual, dura ceva timp până când Oamenii de Zi infectați își recunoșteau simptomele și le anunțau oficial.

Jayne Merris: Înainte să apară Băloșii, trecerea de la zi la noapte și invers dura maximum un minut. Sirenele de stingere vuiau: mai întâi avertismentul de zece minute, după aia cel de un minut. Se auzea soneria de stingere și oricine mai rămânea pe stradă era fotografiat sau i se lua numărul de înmatriculare de pe camerele de supraveghere. Apoi serviciul de sincronizare al statului le trimitea o amendă grasă. Cinci sute sau o mie de dolari, în funcție de antecedentele penale.

După aceea au apărut Băloșii și imediat poliția a extins fostul minut de trecere la zece minute, ca să patruleze și să se asigure că nici un Bălos nu-i băgat pe după vreun chioșc de ziare sau pe după vreo mașină parcată. După ce un Bălos s-a ascuns în niște tufișuri și a nenorocit în plină zi câțiva copii de clasa a patra, minutul de trecere s-a mărit până la o oră. Dacă vreți să știți părerea mea, eu zic că-i mult prea mult.

Neddy Nelson: V-ați trezit vreodată cu fruntea plină de sânge și cu volanul rupt de la impact? V-ați trezit vreodată în sunetul sirenelor de stingere, cu ochii lipiți de la sângele închegat? Cu mașina prăjită? Cu centura de siguranță aproape tăindu-vă în două? Ați deschis vreodată ochii exact la fix ca să vedeți cum o patrulă de stingere cu degetul pe trăgaci face controlul mai încolo, pe strada unde te-ai blocat? O poteră de justițiari speriați de bombe, care umblă să facă de petrecanie oricărui Om de Noapte amețit și cu ochii umflați peste care dau?
Galton Nye: Maniacii aceia, așa-numiții hidrofobi, care se împleticeau pe străzi la stingerea de dimineață, au devenit echivalentul biologic al teroriștilor sinucigași.

Jayne Merris: Un Bălos se putea descurca noaptea. Fără lumina soarelui. Dar când începeau să șuiere sirenele de dimineață, nu mai știau cum să se întoarcă înăuntru, iar dacă patrulele prindeau pe cineva care se ascundea sau fugea, își închipuiau ce-i mai rău și pur și simplu împușcau mortal acea

persoană.

Dacă vreți să știți părerea mea, pe atunci numai glonțul mai putea să vindece un Bălos.

Phoebe Truffeau, doctor în științe: În 1940 patru sute de bărbați, toți deținuți din zona metropolitană Chicago, au fost infectați în secret cu malarie, pentru ca responsabilii cu sănătatea publică să testeze noi medicamente de tratare a bolii.

Neddy Nelson: Aveți idee cât e de naspa la lumina soarelui? V-ați mutat vreodată din față pe bancheta din spate a unei mașini făcute țăndări, în vreme ce o gașcă de criminali plătiți, cu arme în mâini, se îndreaptă spre voi? V-ați ascuns vreodată sub mizeria din spatele propriei mașini, laolaltă cu husa elastică a banchetei, lenjeria murdară și resturile de mâncare? V-ați numărat bătăile inimii, simțind că e gata să vă sară din piept, după care, speriați de moarte, s-o luați la goană pe stradă, printr-o ploaie de gloanțe?

Cât ați stat să vă numărați cel mai mult bătăile inimii? Le-ați numărat vreodată până la zece mii? La douăzeci de mii? Ce ziceți de 41.234?

Galton Nye: Mi se rupe inima, dar trebuia să ne gândim și la copiii noștri. La familiile noastre. Cetățenii sunt responsabili la nivel individual să-și organizeze viețile în așa fel încât să-și reducă la minimum expunerea la boli periculoase. Membrii corecți și productivi ai oricărei societăți au responsabilitatea de a proteja generația viitoare.

Copiii noștri reprezintă într-adevăr viitorul.

Phoebe Truffeau, doctor în științe: Începând din 1963, conducerea de la Willowbrook State School, o instituție pentru copii cu deficiențe mintale din Staten Island, New York, a infectat în mod intenționat copiii cu hepatită, pentru a testa prin intermediul lor efectele gamaglobulinei asupra bolii. Timp de trei ani cei din conducerea școlii au injectat copiii în repetate rânduri cu agenți virali, până în 1966, când protestele publice au oprit programul.

Neddy Nelson: Ştiți cât de cald se face într-o mașină parcată, cu toate geamurile închise, într-o zi cu soare? Când ești îngropat sub gunoaie? Când auzi cum trece pe lângă tine un întreg oraș? Şi când știi ce impresie ai crea, ca Om de Noapte înnăscut, care n-a stat la soare mai mult de șase ore în toată viața lui, dacă ai ieși târâș dintr-o mașină boțită, cu fața mânjită de sudoare și sânge, cu ochii umflați și vineți? Cât credeți că ar dura până v-ar împușca mortal?

Galton Nye: Mi se rupe inima. Nu spun că există cineva care ar merita să înnebunească și să fie doborât cu focuri de armă de patrulele de stingere, dar gândiți-vă numai cum trăiesc Oamenii de Noapte. Noi, ceilalți, care ne ducem viețile potrivit cuvântului Domnului și bunului-simț, n-ar trebui să tragem ponoasele pentru păcatele lor.

E destul să te uiți la felul cum se comportă Oamenii de Noapte. Ei se așteaptă ca viața să fie o petrecere continuă, își ciocnesc mașinile și se complac în legături grăbite și fără sens cu străini.

Pastorul nostru și-a dedicat o slujbă întreagă descrierii stilului lor de viață. E greu să-ți fie milă de niște oameni atât de nepăsători cu propria lor sănătate. Aceste așa-zise victime sunt ființe care nu se respectă pe ele însele. Şi nici pe Dumnezeu.

Dacă vor să se împuțineze singuri, eu zic să-i lăsăm s-o facă.

Phoebe Truffeau, doctor în științe: Pe la mijlocul anilor ’60 antropologul american James Neel a inoculat niște membri ai tribului *yanomami* din Venezuela cu o tulpină virulentă de pojar. Neel și echipa lui de cercetători au refuzat să-i trateze pe bolnavi. În schimb, au studiat felul în care s-a răspândit boala, care a ucis mii de oameni, pentru a verifica o teorie controversată legată de eugenie.

Neddy Nelson: Aveți habar cât de strălucitor arată soarele dacă ai fost crescut noaptea? V-ați petrecut vreodată o sută și ceva de mii de bătăi de inimă întrebându-vă dacă n-ați murit deja de turbare? Poate că n-ați mai procesat nici un pachet de săptămâni întregi, fiindcă vă e teamă că n-o să mai fiți în stare?

Ați văzut vreodată în camerele de supraveghere, în timp real, persoane cunoscute rase de poliție cu mitralierele?

Ați fost vreodată captivi într-o lume unde ești coșmarul cel mai urât al tuturor?

Jayne Merris: Dacă vreți să știți părerea mea, primul semn a fost când toaletele publice au fost găsite încuiate pe timpul nopții. Destul de repede o mulțime

de țâșnitori publice cu apă potabilă au încetat să mai funcționeze altcândva decât pe timpul zilei. Populația de Zi a pus mâna pe toaletele, restaurantele și cișmelele pe care le-a vrut, iar Oamenii de Noapte au trebuit să se mulțumească cu restul. Segregația s-a accentuat și mai tare pe măsură ce epidemia de rabie s-a răspândit.

Dacă vreți să știți părerea mea, noaptea, adică alea douăsprezece ore pe care le petreceam pe dosul planetei, devenise un soi nou de ghetou.

Neddy Nelson: Aveți idee cât de dulce arată apusul după ce ai asudat și ai sângerat toată ziua și te-ai pișat pe tine pe bancheta din spate a unei mașini avariate? Vă puteți închipui cât de dulce sună sirenele alea la stingerea de seară?

Galton Nye: În grupul de studiu al Bibliei ascultam de obicei povești despre cum așa-zișii Băloși încearcă să-ți scuipe în gură. După cum se poartă Oamenii de Noapte, nu fac altceva decât să protesteze atât de tare, că saliva lor îți sare în ochi sau în mâncare. Mă refer la un comportament intenționat și de mare risc.

Mi se rupe inima, dar eu zic că, mai devreme sau mai târziu, carantina tot trebuia să înceapă.

30. În doliu

Lynn Coffey (***jurnalist*****):** În prima zi de după moartea lui Rant Casey – în ceea ce a părut a fi o sinucidere cu mii de martori, ba chiar milioane, dacă puneți la socoteală reluările televizate cu explozia mașinii lui –, chiar în următoarea zi un polițist de la stingere, Daniel Hammish, în vârstă de patruzeci și șapte de ani, un veteran care lucra de nouăsprezece ani în patrulele de stingere, își făcea rondul obișnuit și tocmai atunci a atacat brusc un trecător. Hammish a mușcat o persoană necunoscută de partea expusă a gâtului, fără să fi fost provocat. Când au apărut cei de la serviciul de urgență, l-au găsit pe Hammish delirând și părând să halucineze. Apoi și-a pierdut cunoștința și în cele din urmă a murit.

Todd Rutz (***negustor de monede*****):** Apare poliția în magazinul meu, îmi arată o poză de dosar a puștiului care-mi vânduse monedele și-așa aflu și eu că îl cheamă Buster Casey. Îmi spun că a murit într-un accident de mașină. Apăruse și la știri. Şi mă întreabă ce știu de puștiul ăsta, Casey. Întreabă chestii gen: s-a manifestat vreodată violent? M-a sărutat vreodată? Sau m-a mușcat?

Întrebări de nebuni.

Lynn Coffey: În opinia mea, a fost ceva puțin cam teatral cu moartea asta a lui Casey. Mai întâi a avut grijă ca în noaptea aia să conducă mașina cea mai mare și mai strălucitoare, pe care literalmente a înțesat-o cu lumini, a inundat-o cu benzină și a condus-o în zigzag prin câmpul de joc, pentru a atrage cât mai mulți marcatori cu putință. Mai sunt și elicopterele de la știri și felul cum a sunat la postul de radio, continuând să vorbească până când a luat foc. Până și felul în care Casey a trecut pe roșu, chiar în fața unor polițiști, pare calculat, căci i-a oferit o escortă completă, cu sirene și girofaruri, înspre viața de apoi.

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Simms (*istoric*): Cum compensează cineva pierderea unui om apropiat?

Privind în urmă, mă întreb câteodată dacă nu cumva noi l-am inventat pe Rant Casey. Grupul nostru. Dacă nu cumva aveam nevoie de un personaj mitic dezlănțuit, care să reprezinte propriile noastre vieți în disoluție. Un antierou minunat și sclipitor, menit să fie încercarea căreia noi, ceilalți – domnul Dunyun, domnișoara Lawrence și eu –, i-am supraviețuit pentru a răspândi povestea. În clipa când Rant a explodat la televizor, în secunda când mașina i-a izbucnit în flăcări, el a devenit povestea fantastică pe care aveam s-o istorisim, cea despre necugetatul nostru trecut de Vânători de Bușeli. Şi, scăldați în lumina benzinei aprinse, să apărem la rândul nostru, prin asociere cu el, niște personaje mitice.

Cartuș Dunyun (***vânător de bușeli*****):** Așa-i că-i ciudat? N-a contat că în ultimii câțiva ani o mie de oameni veniseră la vânători de bușeli și cel mai grav lucru pe care-l pățiseră fusese o vertebră fisurată. Nu ne trecuse deloc prin cap ce s-ar fi putut întâmpla. Nu ne-am dat seama. Când am văzut cât de rău o puteam păți – căcat, puteam să murim, puteam să ardem de vii... ei, cam pe atunci a început să se ducă de râpă și vânătoarea de bușeli.
Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Simms: N-aș vrea s-o fac pe moralistul, dar câteodată moartea unei persoane poate justifica moartea unei întregi culturi.

Lynn Coffey: În a treia zi după moartea lui Rant Casey, vasele de dragare au dat peste mașina lui pe fundul albiei râului. Le-au trebuit aproape trei ore ca să scoată din râu carcasa pârjolită a Cadillacului Seville – împreună cu scheletul carbonizat al pomului de Crăciun, încă legat de acoperișul mașinii – la rampa de andocare de pe Madison Street.

Neddy Nelson (***vânător de bușeli*****):** Nu cumva guvernul trebuie să se asigure mie-n sută că Rant Casey n-o să se transforme niciodată într-un martir? Nu s-au dus întotdeauna oamenii oprimați la biserică, să-și caute acolo alinarea? Şi n-au întâlnit ei alți oameni oprimați? Oare toate marile revoluții n-au început cu oameni care se plângeau unii altora, cântau cântece împreună și-apoi ajungeau să fie

stârniți la acțiuni violente?

Şi, după cum se strângeau oamenii, nu era Vânătoarea de Bușeli biserica noastră? Ca în benzinării, când stăteam laolaltă? Nu eram noi revoluția care în fiecare noapte era gata să se-ntâmple... gata să se-ntâmple... mereu gata să se-ntâmple... dar în loc de asta, ne tot izbeam unii în alții? Dacă ar răsări măcar un lider – Rant Casey sau oricine altcineva – pentru armata asta a noastră, gata să lupte și să moară, n-am fi oare invincibili?

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Simms: Plângeam de fapt după o mie de vehicule pline cu resturi de gustări, după flirturi, după terapia prin conversație. A fost o formă de trezire a conștiinței. Şi a mai însemnat și relații, vise, planuri, poate chiar o adevărată transformare culturală. După aceea orice noapte a vânătorii de bușeli a fost una post-mortem. O autopsie, dar nu a lui Rant Casey, ci a unei subculturi despre care unii Oameni de Noapte ajunseseră să creadă că le îmbunătățea calitatea vieții.

Lynn Coffey: Având toate geamurile ridicate, interiorul de catifea al Cadillacului ars rămăsese aproape complet neatins de flăcări. Potrivit martorilor oculari, cutia automată era încă băgată în viteză, iar farurile rămăseseră aprinse, cu toate că bateria mașinii fusese înecată de mult. Pe lângă asta, interiorul acela albastru-cenușiu conținea apă de râu, o cămașă de bumbac albastră, brodată cu flori, o pereche de jeanși brodați cu frunze de iederă, doi

bascheți Converse, dar nici o urmă cât de mică din Buster Casey.

În plus, pentru a deschide vehiculul, polițiștii aflați la locul accidentului au trebuit să trimită după un levier. Fiindcă toate portierele erau încă încuiate. Şi cheile încă în contact.

Reverendul Curtis Dean Fields (*pastor, Congregația Creștinilor din Middleton***):** Biblia ne spune c-o să se întâmple cât ai clipi din ochi. Înălțarea la Ceruri. Rant a ajuns în Rai. Asta am trecut să le spun lui Chet și Irene. N-ați văzut în viața voastră un cuplu atât de distrus.

Polițistul Romie Mills (*detectiv la Omucideri***)-.** În momentul ăla departamentul a emis un mandat de arestare pe numele lui Buster Casey.

31. O relatare

Irene Casey (***mama lui Rant*****):** Din câte pot să-mi dau eu seama, băiatul mai mare al lui Carlyle s-a pus și s-a făcut șerif numai ca să aducă vești proaste la lume. Apare pe treptele de la verandă taman la micul dejun, în dimineața de după accidentul de mașină al lui Buddy, și zgâlțâie ușa de plasă până ce iese Chet la el. Şi ăsta, Bacon Carlyle, zice:

— Cu regret vă informez că noaptea trecută, în jurul orei unsprezece și patruzeci și trei, fiul dumneavoastră, Buster Landru Casey, a murit într-un accident de mașină.

A citit cuvintele de pe un cartonaș alb, da' cu ochii la cartonaș, nu la noi. A rostit clar fiecare vorbă, de parcă era în clasa a doua. După aia, respectuos nevoie mare, și-a smuls de pe cap pălăria cu boruri late, a întors cartonașul și a citit de pe dos:

— Aveți toată compasiunea mea în aceste momente de profundă durere.

Eu văzusem deja partea asta atunci când ne citise ce era pe fața cartonașului.

După aia Chet întreabă:

— Au găsit cumva corpul?

Bacon a dat din umeri, ca un mare idiot ce e. Şi-a îndesat cartonașul alb în pălărie și și-a tras pălăria la loc peste urechi.

Lew Terry (*administrator de imobil*): Apare aici un soi de fermier într-o salopetă largă, care începe să sune și mă scoală din pat în mijlocul zilei. Oamenii de Zi n-au pic de respect. N-a vrut să se dea dus din pragul ușii. Tot agita un plic cu adresa de-aici la expeditor, susținând c-ar fi tatăl puștiului ăluia, Casey. Tatăl ăsta bate atâta drum până aici, tocmai din mijlocul pustietății, ca să ia lucrurile puștiului.

Sigur că-mi prezint condoleanțele. Poliția a pieptănat deja apartamentul, dar n-a zis că nu pot să-i las rudele înăuntru. Chestia ciudată e că în clădirea asta planul de construcție nu-i tocmai logic. Ca s-ajungi la apartamentul puștiului, ai de mers tot drumul până la capătul holului de la etajul întâi, după aia o iei pe scara de incendiu până la etajul al doilea și-apoi mergi pe o verandă până ajungi la ultima ușă. Nu-i zic asta tatălui, dar când mă bag înăuntru la mine, ca să iau cheia, tipul s-a dus.

Şi, cât ai clipi din ochi, domnul tată a găsit singur drumul până la ușa puștiului și a intrat înăuntru. Cizmele lui lasă urme de balegă de vacă peste tot, fără să rateze vreun pas. De parcă ar fi locuit aici, da' eu jur că nu mai pusese niciodată piciorul acolo. Ca să deschizi ușa de la apartament, îmi arată el, ridici mânerul și balamalele se lasă, șuruburile se mișcă și-atunci poți să salți piedica de la zăvor.

Cum stau așa, cu cheia în mână, îmi face semn să intru.

Dar cineva intrase acolo înaintea noastră.

Șeriful Bacon Carlyle (***dușman din copilărie*****):** Cei mai reci oameni pe care i-ai văzut vreodată. Ăștia-s alde Casey. Au crescut un singur fiu, care a fugit și-a fost ucis – probabil doar ca să-l îndurereze pe taică-său. Şi acum Chet Casey stă la el pe verandă și primește vestea proastă de parcă aș fi fost un post de radio cu știri despre starea vremii. Nici pic de emoție pe figura omului ăluia. Nici un strop. Nu pot să mă gândesc decât că pe un puști așa de dus cu sorcova cum fusese Rant Casey ai lui îl considerau ca și mort cu mult, mult timp înainte.

Lew Terry: Tipul ăsta, tatăl, e cu mine în apartament, da' se aude cum cineva zdrăngăne prin baie. Un spărgător. Hoții ăștia șmecheri văd prin ziare câte un necrolog ori vreun articol despre cum a mai mierlit-o unu' și javrele dau imediat buzna să fure combina, televizorul, medicamentele. Cum hoțul nostru e în baie, probabil că-i vreun drogat care dă iama în dulapul cu medicamente.

Între timp tatăl puștiului mort nu arată foarte îngrijorat. Nici prea trist nu pare să fie. Își plimbă o mână peste perete, atingând vopseaua cu palma întinsă.

Ușa de la baie se trântește de perete și din ea pășește afară o fată. Unul din brațele ei n-arată deloc bine, e închircit tot, dar în cealaltă mână ține capătul unui sac negru, de gunoi menajer. Se uită la mine și la tatăl puștiului și zice:

— Cine curu' meu sunteți voi?

Iar gagiul de la coada vacii zâmbește. Rânjește

ca o maimuță, lasă zidul în pace și zice:

— Echo…

Apoi:

— Mor de drag că te văd iară.

Irene Casey: În dimineața în care l-am dus pe Chet cu mașina la aeroport, în Peco Junction, ca să meargă să-l aducă pe Buddy de la oraș, Chet mi-a dat niște vești tare ciudate. Mi-a amintit de tapetul cafeniu cu cowboy pe care-l pusesem în cameră la Buddy. Mi-a zis să-l dau jos. Dă-l un pic cu aburi și după aia dezlipește-l, mi-a spus el.

Şi Chet mi-a mai zis să scormonesc în perete, sub fiecare gogoloi de muci pe care-l lipise băiatul acolo. Dacă făceam asta, mi-a spus el, n-o să mai am nevoie de bani câte zile oi mai trăi. Doar că atunci când ating mucii, să-mi pun mănuși de cauciuc. Așa mi-a zis.

Lew Terry: Şi fata cu un braț chircit și un sac de gunoi în celălalt se uită la domnul tată și zice:

— Ne-am mai întâlnit?

Şi-atunci odată-l văd pe țărănoi că arată cu capul înspre sacul negru de plastic pe care-l duce fata și zice:

— Ce-ai găsit aicea ca să merite să te furișezi așa?

— Rant mi-a dat o cheie, îi spune fata.

Şi tatăl zice:

— Iertare. Bag samă c-am uitat.

Iar mie fata-mi zice:

— Ştii ce-i ăla un „tovarăș porno”?

Zice că atunci când moare cineva, ăla are de cele mai multe ori câte un prieten apropiat, care-i însărcinat să dea fuga să caute prin locuința lui după droguri și chestii cu sex. După gunoaiele de care n-ar vrea să afle părinții tipului. Bălăngăne sacul de plastic negru în mână și zice:

— Tot ce nu vrei să afli despre fiul tău e-aici, în punga asta.

Cartuș Dunyun (***vânător de bușeli*****):** Eram cu toții îngrijorați din cauza lu' Echo. Eu m-am dus să-i fac o vizită așa, de capul meu. I-am luat o cutie cu supă de pui într-o noapte. Voiam să fiu sigur că mănâncă. Am stat, am vorbit și n-am plecat până ce n-a mâncat absolut tot.

Şi ca să mă asigur că duc treaba până la capăt, ca s-o curăț cu totul pe dinăuntru, am băgat în supa aia o mulțime de pastile din alea contraceptive, Plan B. Adică o mulțime e puțin spus.

Lew Terry: Tatăl puștiului s-a apucat iarăși să pipăie pereții, atingând boțurile negre și moi care, din câte bănuiesc eu, erau de hașiș. Încă atingând peretele și fără să se uite la fată ori la sac, domnul tată zice:

— Două reviste porcoase de mâna a doua, niște Percocet rămas după singura lui vizită la dentist, un vibrator ruginit și o pereche de cătușe tivite cu blană artificială.

Fata se uită în sac.

— Ultimele două șmecherii îs ale tale, mai zice tatăl puștiului, da' poți să le iei liniștită pe toate.

Şi fata zice:

— Cum, futu-i...?

Polițistul Romie Mills (***detectiv la Omucideri*****):** Procedura standard e să supraveghem reședința oricărei persoane cu vreun rol emoțional semnificativ pentru suspect. Aveam agenți care supravegheau apartamentul lui Lawrence și pe cel al suspectului. Eram foarte bine informați despre venirile și plecările lui Chester Casey și putem confirma că atât el, cât și Echo Lawrence au fost o perioadă de timp în apartamentul suspectului împreună cu proprietarul, Lewis Terry.

Lew Terry: Domnul tată atinge un punct de pe peretele apartamentului, bate cu degetu-n vopsea și zice:

— Uite aici.

E unul din cocoloașele alea de hașiș.

Tatăl puștiului bagă mâna în buzunarul de la piept al salopetei și scoate un briceag. Îi desface lama și-o implântă în tencuială.

Așa că eu îi zic s-o lase mai moale. Garanția depusă de fiu-său nu acoperă și găurile făcute de el în ziduri.

Cu cuțitul înfipt în ipsos, tipul scotocește cu lama și zice:

— Dar banii ăia de i-ai furat ar trebui să ajungă.

N-am furat nici un ban, credeți-mă. I-am zis și lui. N-am furat nimic din apartamentu' ăla.

— Păi să-l întrebăm pe negustorul de monede de

pe Grinson Street, zice domnul tată și scoate briceagul din perete.

Bagă două degete acolo unde-a înțepat și-a scotocit prin tencuială. Trage afară ceva și șterge praful alb de ipsos de pe lucrul ăla. Care-i o monedă de aur. Şi-atunci zice:

— Ți se pare cunoscută?

Polițistul Romie Mills: Mai puțin clar e motivul pentru care Echo Lawrence pare să-l fi invitat pe tatăl suspectului la ea acasă după întâlnirea aceea. Şi faptul că i-a permis lui Chet Casey să rămână să stea în apartamentul ei.

În momentul respectiv nu aveam nici o pistă clară legată de Buster Casey.

Irene Casey: Când l-am văzut pe Chet în avionul ăla, pun pariu că se temea să nu moară. Bietul de el mi-a spus:

— Reen, ai avut parte de-o viață tare grea.

Chet a mai zis că-i pare rău de tot, da' că el m-a iubit și o să mă iubească veșnic. Când s-a uitat ultima dată la mine din ușă, înainte să intre în avionul ăla, a spus:

— Ai fost o mamă minunată.

Cartuș Dunyun: Şi cât ai zice pește, tata lui Rant apare valvârtej în oraș, nebun de legat, sărit de pe fix și țicnit cum scrie la carte. Se oploșește la Echo. Sună la ăia de la deparazitare și dezinsecție, ca să ceară fosta slujbă a lui Rant. Prima dată când îl întâlnesc pe țăcănitu' ăsta de vârstă mijlocie, mă prinde cu o

mână de ceafă. Mă trage spre el, își lipește gura de a mea și zice:

— Ți-a fost dor de mine?

Așa-i că-i o porcărie tare ciudată?

Când am zis „a mea”, m-am referit la *gura* mea.

Lew Terry: Io și cu fata aia schiloadă stăm și ne holbăm la tatăl puștiului mort, care se tot învârte prin cameră. Oriunde-i un cocoloș negru și moale, înfige cuțitul în zid și scoate câte o monedă de aur. Uitându-se la fată, domnul tată spune:

— La tine-n apartament, când dormeai, în ultima noapte în care tu și Buddy ați fost împreună, el a lipit niște gogoloaie de muci pe pereți.

Iar schiloada face:

— Rant și-a întins mucii la mine pe pereți?

Tatăl îi zice că unde o vedea vreun muc, Rant i-a lăsat câte-o comoară.

Şi ea zice:

— Tot nu pricep.

Iar el:

— Nu te mai obosi să-ți faci testul de turbare. Treci direct la tratament.

Şi-atunci fata zice:

— De fapt nu ești polițist, așa-i?

32. Dacă stai să te gândești

Ruby Elliot (***vecină din copilărie*****):** Vă zic eu, faptul c-a fost părăsită de bărbatu-său la aeroportul Junction nu-i cel mai rău lucru care i s-a întâmplat vreodată lu' Irene Casey.

Glenda Hendersen (***vecină din copilărie*****):** Basin cu Ruby și cu mine am fost la școală cu Irene și ea chiulea întotdeauna de la ore. Nu părea să-i pese prea tare că apăruse pe lume fără tată. Irene era plină de planuri mărețe. Vorbea tot timpul despre facultate ori armată, despre orice credea ea că avea s-o scoată din orășel. Partea tristă e că n-a trecut niciodată de clasa a noua. Într-o vară, când aveam treișpe ani, ea, Basin, Ruby și cu mine ne-am obrăznicit și am început să stăm mult pe-afară. După aceea Irene nu a mai răspuns la telefon. S-a lăsat de... ei, de fapt s-a lăsat de toate.

Ruby Elliot: Acum fie vorba între noi – da' să nu-ți umble gura –, n-a fost nici o surpriză pentru nimeni că Irene a rămas însărcinată. Cu trei luni înainte să se mărite cu Chet, zice lumea. Umblă vorba că, din pământ, din iarbă verde, Chester Casey a răsărit pe verandă și-a întrebat-o pe mămică-sa, Esther, dacă ar putea schimba o vorbuliță cu don'șoara Irene Shelby.

Ca și cum el și cu Irene nu s-ar fi cunoscut defel. Nimenea nu știa de unde-i Chet. A apărut așa, dintr-odată, fără slujbă ori familie. Pur și simplu a răsărit în Middleton și-a zis:

— Bună dimineața, doctore Schmidt... Bună, domnule pastor Fields...

Le zicea la toți pe nume.

Până în ziua aia Esther nici n-a știut că fiică-sa era gravidă.

Dr. David Schmidt (*medic în Middleton*): Oricum ar fi fost, copilul era al lui Chet. La vârsta pe care-o avea Irene, am vrut să fim siguri că nu face încă o greșeală căutându-și un bărbat – orice bărbat – care s-o ajute să-și crească odrasla. Chester trebuie să fi avut nouăsprezece sau douăzeci de ani. I-am făcut testul de paternitate standard și fiecare indicator genetic a arătat că bebelușul este al lui.

Deși, dacă stau să mă gândesc, fiecare indicator genetic arăta că bebelușul este *el.* Genele lui și ale copilului erau atât de asemănătoare, că nici nu puteau fi deosebite.

Reverendul Curtis Dean Fields (*pastor, Congregația Creștinilor din Middleton*): Cea mai clară amintire a mea din timpul consilierii premaritale obișnuite e felul în care cuplul a ocolit orice discuție despre intimitate. Am presupus că pudoarea lor venea de la felul cum era Irene, cu sarcina așa de înaintată. O predică despre

contracepție ar fi fost ca atunci când închizi ușa grajdului mult după ce calul a dat bir cu fugiții.

Fie că era sau nu de la sarcină, eu n-am văzut niciodată un cuplu mai puțin interesat de contactul fizic. Ca să vă dați seama cât de țepeni păreau, la nunta lor, când i-am spus lui Chester că poate săruta mireasa, a pupat-o pe Irene pe obraz.

Dr. David Schmidt: Cea mai pronunțată reținere a noastră era legată de posibilitatea ca Chester Casey s-o fi violat pe fata aia de treisprezece ani, Irene Shelby, iar circumstanțele s-o fi silit să se mărite cu violatorul. Orășelele au un fel tragic de-a prinde tinerii în capcană și de a-i face să plătească tot restul vieții pentru niște greșeli mărunte.

Ruby Elliot: Toți ăștia din neamul Shelby – ori cel puțin femeile – s-au născut fără noroc. Stră-străbunica lui Irene a fost atacată de un bărbat. Pe străbunica ei, Bel, a violat-o un străin când avea treișpe sau paișpe ani și venea pe jos de la școală. Cineva în trecere. Nici un șerif nu l-a prins vreodată pe omu' ăla, da' Bel Shelby a făcut după aia un copil și copilu' ăla din flori a fost bunica lui Irene, Hattie.

De parcă ghinionul ar umbla pe urmele femeilor din familia lui Irene.

Basin Carlyle (***vecin din copilărie*****):** Nu mă face să râd. Hai să nu zicem tot timpul „viol" când e vorba de libertinaj. Femeile din familia Shelby și-au făcut mereu de cap. Nici vorbă de blestem aruncat pe capul

lor – asta dacă nu pui la socoteală, poate, blestemul promiscuității.

Ruby Elliot: Dar imediat ce Hattie Shelby a făcut treișpe ani, s-a întâmplat din nou. Alt străin și alt copil. Copilașul ăsta a fost chiar mama lui Irene, Esther.

Edna Perry (*vecină din copilărie*): Lumea îi zicea fermei tot „casa Shelby”, chiar și după ce acolo a preluat frâiele Chet Casey. Şi în toți anii ăia Bel a crescut-o acolo pe Hattie, iar Hattie a crescut-o pe Esther. Pe-aici, pe la noi, umblă vorba că exact în ziua când a împlinit treisprezece ani, Esther a rămas gravidă cu Irene.

Ruby Elliot: Cu așa o istorie de familie, nu poți să dai vina pe Glenda Hendersen și pe mine că ne temeam de ce-i mai rău imediat ce Irene a ajuns într-a noua. Mergeam cu ea prin tot locul și n-o scăpăm o clipă din ochi. Când nu eram noi cu ochii pe Irene, erau acolo maică-sa ori bunică-sa. Ai putea zice și că am cam înnebunit-o pe Irene, fiindcă o tot făceam pe cloștile cu ea. Poate că de la atâta păzit a ajuns Irene să se ascundă de noi. Ca să fie de capu’ ei și să se plimbe singură pe lângă râu, printre copacii de pe mal.

Șeriful Bacon Carlyle (*dușman din copilărie*): Cu câinii ăia sălbăticiți, care gonesc în haite prin codru, îți faci singur rău dacă umbli prin pădurile

alea de unul singur. Iar pentru o fată tânără ca Irene e de-a dreptul nebunie și comportament sinucigaș.

Ruby Elliot: Da' poate că Irene nu voia să-și petreacă toată viața în dosul unor uși ferecate, păzită de prietenele ei cele mai bune și ascunsă după fustele mămichii.

Basin Carlyle: Irene Shelby a reușit s-o șteargă. După aia a rămas borțoasă. După aia s-a măritat cu Chester. Nu-i nici un mister aici. Astea-s vorbe de om nebun: să zici că un violator le-a făcut pocinogul la patru generații din aceeași familie. Zău, nu mă face să râd.

Reverendul Curtis Dean Fields: Şi totuși în viața asta a mea, câtă a fost, n-am văzut vreodată copil care să semene atâta cu taică-său. Păi, oricine se întâlnea cu Buster și Chester Casey putea să jure că ei doi erau frați gemeni.

Adică dacă nu s-ar fi născut la o generație unul de altul.

Glenda Hendersen: Sigur, Chet era cu vreo câțiva anișori mai în vârstă decât Irene. Poți să spui că de asta nu păreau ei să fie apropiați – nu în văzul lumii. Niciodată nu se țineau nici măcar de mână. Dar păreau să țină mult unul la celălalt, chiar până în momentul în care Chet s-a suit în avionul ăla și nu s-a mai uitat în urmă.

Irene Casey (***mama lui Rant*****):** Mă-ntrebați dacă

am fost violată? Dacă am fost siluită de un străin care putea fi și tatăl meu, și bunicul, și străbunicul? De ce să zici asemenea lucruri groaznice?

Nu știu. Uit. Nu pot să-mi amintesc.

33. Vârcolaci 4

Cartuș Dunyun (***vânător de bușeli*****):** Să mai zici de rahat. După toate câte s-au întâmplat. Rahat e puțin spus, dar câteodată, când mă spăl pe dinți, nu mă mai gândesc și scuip pasta de dinți în toaletă, nu în chiuvetă. Puterea obișnuinței. Nu mă gândesc că scuipatul e de fapt salivă și nu stăteam niciodată să-mi bat capul cu cățelușul meu, care bea apă din vasul de la veceu.

Jayne Merris (***muzician*****):** Vă amintiți cum erau oamenii pe-atunci. Apăruse un zvon cum că Oamenii de Noapte luau mere din magazine, le lingeau și le puneau la loc, sperând să-i infecteze pe Oamenii de Zi. Se mai zvonea și că Oamenii de Noapte scuipau de sus, de la ferestre, în timpul zilei.

Neddy Nelson (***vânător de bușeli*****):** Zidul Berlinului... Marele Zid Chinezesc... zona aia care separă Israelul de palestinieni... Coreea de Nord și Coreea de Sud... Nu așa devenise stingerea de la ora opt?

Galton Nye (***consilier metropolitan*****):** Problema cea mai mare pe care o am cu Oamenii de Noapte e

că iau atitudinea aia de superioritate și mă fac bigot. Nimeni nu poate spune despre mine că aș avea prejudecăți. Dacă vor să știe, propria mea fiică e o așa-zisă Persoană de Noapte. Da, chiar fetița mea. De-atunci au trecut aproape trei ani.

Neddy Nelson: Cât a trecut până când Oamenii de Zi au presupus că toți Oamenii de Noapte erau infectați cu turbare? Cei ce lucrau în alimentație? În sistemul de sănătate? Sau la îngrijirea copiilor? Îmi puteți spune măcar un Om de Zi care a mai angajat oameni din turele de noapte?

Cartuș Dunyun: Câinele pe care-l aveam era un mops de trei ani pe nume Sandy. O cățea. Fugea după o minge de tenis până ce obosea așa de tare, că trebuia s-o aduc în brațe din parc. Şi dormea tot drumul.

Ştiam că nu pot să încarc experiențe procesate și știam ce înseamnă asta, dar prostu-i prost.

Jayne Merris: Vă mai amintiți? Auzeai zvonuri despre oameni care nu știau că-s infectați și își sărutau soții și soțiile sau despre părinți care-și pupau copiii de noapte bună și le dădeau rabie. Altă poveste care a înnebunit pe toată lumea era aia cu bisericile, cu enoriașii care foloseau în comun un pocal de vin. Se zicea că toți catolicii sau baptiștii au turbare.

Cartuș Dunyun: Mopsul meu, Sandy, dormea în pat cu mine zi de zi, cu căpșorul pe perna de lângă perna mea. Își săpa drum pe sub așternuturi ca un buldozer

mic, ajungea la picioarele mele și după aia își croia drum afară până ce îi apărea doar capul. Să mai vorbești de personalitate! Sandy chiar și sforăia ca un omuleț. Ştia să răspundă la „Aport”, „Rostogolește-te” și „Stai”.

Galton Nye: În ciuda tuturor avertismentelor mele și ale mamei ei, ne-a respins. Am încercat să-i arătăm fetiței noastre care-i diferența dintre bine și rău. Am implorat-o să nu își distrugă viața din cauza unei revolte adolescentine prostești. I-am explicat cât se poate de clar că ziua și noaptea însemnau feluri de viață alese în mod conștient, dar n-a vrut să asculte nici o iotă.

Neddy Nelson: Ştiți că înainte de oribilele experimente din lagărul de la Auschwitz, doctorul Josef Mengele fusese un antropolog prestigios? Ştiați că Mengele călătorise prin toată Africa, colectând sânge uman și probe de viruși? Că visul vieții lui era să identifice factorii care marcau diferența dintre sângele diverselor rase? Şi apoi să creeze o molimă pentru o rasă anume?

Ştiați că multe din descoperirile lui Mengele au ajuns în Statele Unite, ca parte a proiectului Paperclip, și că CIA le-a oferit amnistie și identități noi unor oameni de știință naziști în cazul în care acceptă să lucreze și ei la studiile lui Mengele?

Jayne Merris: Când voiai să insulți pe cineva, cel mai rău lucru pe care-l puteai spune era „Nu mai fi așa Bălos”. Sau „Nu te-nfige ca turbatu’”. În loc să-și

menținã statutul de elitã a renegaților, cultura de noapte devenise o țintã a disprețului. Când voiai sã i-o tai cuiva, ziceai „Ești prost ca *noaptea...*”

Galton Nye: Fetița noastrã a absolvit a doua la Academia Calea Creștinã. Asta înseamnã cã, în afarã de cel de pe primul loc, ea a avut cele mai bune note dintr-o serie de patruzeci de studenți. A fost predicator junior la biserica noastrã trei ani la rând, iar în ultimul an a fost titularã în echipa de fotbal a universitãții. Mama ei și cu mine am angajat un așazis detectiv particular – asta la o sãptãmânã dupã ce-a fugit. Tot ce ne-a adus detectivul ãla, la banii pe care i-am dat, a fost o fotografie cu ea și un bãiat într-un gunoi de mașinã, unde ea purta vãl și râdea, iar sub geamul ei scria cu alb „Proaspãt cãsãtoriți”. Bãiatul avea cãmașã albã și papion. La câte vise ne fãcuserãm noi despre cum o sã-i organizãm fetei noastre o nuntã mare la bisericã, fotografia aia i-a frânt inima maicã-sii.

Biblia spune: „Nu-i plângeți pe cei ce nu vor sã li se facã binele și îmbrãțișează rãul”.

Cinci mii de dolari pentru o pozã neclarã, care nu ne-a adus decât durere în inimi. Dar cel puțin știm cã ticãlosul ãla de noapte s-a cãsãtorit pânã la urmã cu ea.

Cartuș Dunyun: Mã doare-n cur de ce spune cântecul, fiindcã uneori un sãrut nu-i doar un sãrut. Asta-i clar. Teoria mea e cã de fiecare datã când un liliac sau un sconcs îl mușca pe Rant, fãrã sã vrea, tipul fãcea turbarea sã mai avanseze puțin înainte sã

se trateze. Fie că a vrut-o, fie că nu, Rant a dat naștere unui microb căruia știința medicală nu îi putea face nimic.

Phoebe Truffeau, doctor în științe (*epidemiolog*): Înainte de identificarea serotipului Rant, existau doar două tulpini de virus de rabie netratabile: variantele africane Mokola și Duvenhage.

Galton Nye: Biblia spune: „Căci de va fi înveninat copilul, nu va mai asculta de părintele său”. Țineți minte asta.

Neddy Nelson: Ați citit raportul ăla, Kissinger, pe care gagiul ar fi trebuit să-l predea Consiliului Național de Securitate în 1974? Cel în care Henry Kissinger avertizează că suprapopularea țărilor din Lumea a Treia e cel mai mare pericol ce amenință America? Ce scria acolo? Că ne trebuie resursele naturale și minerale din Africa? Că republicile alea bananiere or să se facă țăndări cât ai clipi când populația o să le crească prea mult? Că singurul mod în care America își poate apăra prosperitatea și stabilitatea politică ar fi prin depopularea Lumii a Treia?

Ar trebui să ne surprindă că virusul SIDA a apărut prin 1975?

Înțelegeți ce înseamnă termenul „depopulare”?

Jayne Merris: Potrivit legii TE-VĂD, regulamentele anti-excludere garantau populației de zi și celei de noapte accesul nediscriminatoriu în toate locurile

publice. Dar dacă vreți să știți părerea mea, oamenii ajunseseră atât de paranoici în privința transpirației de pe echipamentele sportive și alte chestii din astea, cum ar fi scuipatul pe mere, încât locurile cele mai drăguțe – baruri, restaurante și cafenele – au ajuns pur și simplu să se închidă noaptea.

Cele două culturi împărțeau același oraș, dar continuau să se îndepărteze tot mai mult una de alta.

Neddy Nelson: Cum vă explicați asta: că prima explozie de infecții cu SIDA din Africa a început la spitalele de misionari, unde voluntarii creștini foloseau aceleași ace ca să vaccineze copiii localnici împotriva variolei și difteriei? Vă sună cunoscut? Se poate să fi fost vorba de milioane de copii. Nu explică asta de ce, între 1976 și 1980, în unele părți din Africa de Vest procentul de infecții a crescut de la 0,7 la sută la 40 la sută?

Scenariul ăsta nu vă stârnește să vă repeziți spre orice spital public și să stați la coadă la vreo vaccinare gratis, pentru orice ar fi ea?

Phoebe Truffeau, doctor în științe: Orice vaccinare implică un risc minor de encefalită după tratament, așa că era inevitabil ca vreo câțiva indivizi imunizați printr-o pre-expunere profilactică să manifeste totuși ulterior simptome slabe de rabie și să aibă nevoie de un tratament suplimentar. Tocmai numărul mare de persoane vaccinate a făcut imposibilă identificarea pacienților și, da, probabil că măcar două persoane au murit în urma imunizării.

Cartuș Dunyun: Într-o altă dimineață m-am trezit și perna de lângă mine era îmbibată de scuipat. Așa de tare îi curseseră câinelui balele în somn. Mopșilor le curg multe bale, așa că nu m-am mai gândit la asta. Să mai vorbești de negarea evidenței.

Phoebe Truffeau, doctor în științe: Zvonurile răspândite în sânul populației țintă din comunitate exagerau și interpretau eronat morțile cauzate de vaccinuri, lucru care ulterior le-a mai tăiat din entuziasmul cu care au participat la noile programe de tratament, și astfel s-a asigurat un rezervor semnificativ și constant de viruși în masa populației cu activitate nocturnă.

Cartuș Dunyun: Rant Casey avea obiceiul să zică: „Nu contează ce s-a întâmplat, întotdeauna e acum...” Să mai zici de vorbitul în șarade.

Cred că Rant voia să spună că trăim în momentul prezent al realității și că, indiferent de ce a fost înainte, indiferent cât de mult am iubit o persoană sau un câine, când ne atacă, o să reacționăm la momentul acela de pericol.

Neddy Nelson: Nu i se pare nimănui ciudat că un raport guvernamental recomandă depopularea Africii, iar apoi, până la sfârșitul secolului douăzeci, acolo mor generații întregi? Nu vă pune pe gânduri faptul că fostele colonii ale Europei, bogate în resurse naturale, cum ar fi aurul și diamantele, țări precum Botswana, Zimbabwe și Africa de Sud, au fost lovite cel mai tare de epidemia de SIDA?

Cartuș Dunyun: Așa o cățelușă grozavă am avut și am lăsat-o să-mi bea scuipatul! Depășesc cu ani-lumină nivelul normal de prostie. Asta-i sigur.

Într-o seară mă trezește sirena de zece minute dinainte de stingere și Sandy îmi stă pe piept cu fața ei de mops și întinde salivă pe gâtul meu. Cu buzele ei negre rânjite, își dezgolește și ultimul dinte până la rădăcina lui gălbuie. Îi simt respirația fierbinte pe față și o văd ghemuindu-se, gata să-mi sară la beregată, la fel cum făcea și când sărea să aducă mingea de tenis. În clipa în care sare, arunc păturile și cearșafurile peste ea și-o înfășor în ele, ca să nu mai poată scăpa. Sandy n-a cântărit niciodată mai mult ca o bilă de popice de șapte kile, așa că ridic legătura din pături, în care e învelită, doar că acum ea e vârcolac, mârâie și zgârie cu ghearele pe dinăuntru, iar păturile mele-s așa de vechi, c-au rămas numai ațele de ele. Una din lăbuțele ei tuciurii de mops trece prin pânză și îi văd gheruțele negre de la picioare. Așternuturile sunt ude de la balele ei, așa că e ca și cum aș ține o nevăstuică într-o pungă de hârtie îmbibată de apă. Dacă mai scoate o gheară, o să iasă de-acolo și-o să mă muște. Vrând s-o amețesc sau, poate, s-o fac să-și piardă cunoștința, legăn legătura, care se lovește de perete. Sandy mârâie și se zbate mai departe înăuntru, așa că izbesc legătura de zid a doua oară. Ea se zbate în continuare, iar eu continui s-o izbesc de perete până ce vecinul din partea cealaltă începe să bată și el în zid. Trece și semnalul de un minut și-apoi aud alarma de stingere. Peretele s-a mânjit cu ceva roșu în locul unde izbesc

legătura din pături. Ceva roșu care picură. Vecinul meu tot mai bate în zid și țipă la mine să încetez odată, dar Sandy nu mai mișcă și nu scoate nici un zgomot. Nu-i deloc ca-n *Old Yeller*[13].

Şi să mai zici de panică. Acuma pricepi ce soi de idiot fără creier, de tot căcatul, pot să fiu?

Neddy Nelson: Puteți să treceți cu vederea faptul că, înainte de epidemia de turbare, comunitatea oarecum mai tânără a Oamenilor de Noapte era gata s-o depășească pe cea de Zi? O epidemie ca lumea nu ar fi făcut cu Oamenii de Noapte ce a făcut SIDA în Africa? N-ar fi nimicit forța politică a unei comunități în ascensiune și n-ar fi păstrat structurile de putere existente?

Galton Nye: Nu știm dacă-i infectată sau nu, dar nu vrem să riscăm. Trebuie să avem și noi grijă de sănătatea noastră. Nu spun că mama ei și cu mine n-o mai iubim, dar în noaptea în care a plecat cu așa-zisul ei prieten am început s-o considerăm ca și moartă.

Domnul s-o aibă în pază, dar dacă fetița noastră apare pe-aici în vreo noapte, ușa noastră o să rămână închisă.

34. Dar dacă..

Neddy Nelson (***vânător de bușeli*****):** Vreau să vă întreb dacă v-ați gândit vreodată de ce cultura noastră dominantă spune anumite chestii? Adică îți bagă în cap cu de-a sila că anumite lucruri sunt absolut, dar absolut imposibile? De exemplu, ceea ce știința numește „paradoxul bunicului”? Cum se zice că n-ar trebui să te gândești niciodată, sub nici o formă, la călătoria în timp, fiindcă ai putea să te întorci în timp și să-ți omori din greșeală bunicul, să zicem, iar apoi... *puf,* n-ai mai exista? Adică dacă ai avea încredere în specialiștii guvernului, n-ai avea grijă să nu te întorci *niciodată* în timp?

Echo Lawrence (***vânător de bușeli*****):** Eram foarte mică pe-atunci, dar îmi amintesc cum legea TE-VĂD a pus capăt studiilor despre cei ce se zgâiesc la accidente, cu tot cu inginerii ăia de la guvern, ca mama mea, care se bușeau unii în alții ca să studieze efectele ciocnirilor asupra circulației. Îmi amintesc că mama zicea cum cineva dispăruse de la ea de la birou și m-am gândit că asta însemna că fusese concediat sau pus pe liber. Au urmat și alți ingineri, în fiecare săptămână. Am întrebat-o dacă pleacă și ea și mi-a spus că nu. Niciodată, a zis ea, n-ar pleca fără micuța ei Echo – adică eu – și fără tata. A spus că nu ne-ar

lăsa niciodată în urmă.

Neddy Nelson: Şi dacă ar fi așa? Dacă ar exista cineva care s-ar întoarce în timp și ar influența trecutul, noi, ceilalți, de unde am ști? Așa-i că noi nu cunoaștem decât realitatea prezentă, după cum ne apare ea? Şi dacă realitatea e modificată – câte puțin, doar câte un pic, dar tot timpul? Sau dacă ăia de la putere au schimbat deja trecutul, ca să ajungă ei în vârf, iar acum ne spun nouă, celorlalți, să nu ne jucăm cu istoria, că o să ajungem să ne omorâm strămoșii și toate generațiile de după ei și-atunci n-o să ne mai naștem niciodată?

Adică oamenii care controlează tot ce înseamnă bani și politică ar putea inventa vreun avertisment mai înfricoșător ca ăsta? Nu tot așa-zișii oameni de știință ziceau că pământul ar fi plat? Şi în cazul ăla nu era mai înțelept să stăm acasă și să fim țărani și sclavi, ca nu cumva să cădem de pe margine?

Echo Lawrence: Îmi aduc aminte că atunci când eram puștoaică, am mers la o grămadă de fututе denmormântări, cele mai multe ale oamenilor care lucrau cu mama. Cum stăteam în biserică, tata o înghiontea și-i zicea:

— Așa se duc de fapt toți...

Iar mama îi răspundea de sub vălul ei negru:

— *Nu chiar toți...*

Închiși la ei în dormitor, se certau în privința mutării, plecării, decolării. Mama îi zicea Colonizare Inversă, până într-un loc unde aerul era curat și am fi avut în jur numai pământ gol. Era un vis frumos, dar

suna a țicneală până și pentru un copil mic. În momentul ăla al istoriei nu mai exista un asemenea loc nicăieri pe planeta noastră poluată și aglomerată.

Neddy Nelson: Vreau să vă întreb ce-ar fi dacă, în loc de „paradoxul bunicului”, de fapt ar exista un „paradox al bunicii”? Nu zic că ar face cineva așa ceva, dar dacă vreun ins s-a întors totuși în timp și s-a jucat cu propriul lui trecut? Fără schimbări drastice, ci doar cu un pic de ajustări, așa, ca prezentul lui să fie... mai bun? Adică dacă v-ați trezi accidental undeva, cu mult timp în urmă, și v-ați întâlni stră-stră-străbunica înainte să fie interzis să-i dai întâlnire? Şi dacă ea ar fi o puicuță bună? Şi să zicem că v-ați combina? Şi dacă ea ar face o fetiță care ar fi și fiica ta, și stră-străbunica ta? Vă dați seama la ce ar putea duce un asemenea plan, elaborat de o minte perversă și bolnavă? Un „tu” hibrid și cu superputeri? N-ai putea să trăiești în continuare, poate combinându-te cu viitoarele tale strămoașe arătoase – cu bunica și mămica ta – și perpetuându-ți propriile gene, astfel încât tu cel din viitor – și chiar cel din prezent – să fii mai puternic, mai deștept, mai nebun... *mai bun cumva*?

Cartuș Dunyun (*vânător de bușeli***):** Fără caterincă, îmi amintesc de presiunea imensă din media, ca toată lumea să-și pună implant, ca să putem încărca toți experiențe procesate. Mai întâi magazinele au încetat să mai vândă și să mai închirieze filme și cărți. Nu puteai face rost de casete

audio și nici de discuri. Peste noapte, industria de divertisment a ajuns să nu mai producă nimic altceva decât mufe de conectare și transcrieri neurale. Presiunea cea mai mare era concentrată pe adulții și tinerii între paisprezece și patruzeci și cinci de ani. În categoria asta de vârstă, dacă n-aveai conexiune, era ca și cum nu erai în stare să citești. Sau ca și cum n-ai fi făcut un vaccin banal. Sau nu purtai ochelari de vedere, deși îți trebuiau. Ca și cum ai fi fost un cretin clasa întâi.

Nu întâmplător grupul ăsta de vârstă are cele mai mari șanse să se-apuce de vânătoarea de bușeli, să conducă mașina sau să meargă în ea ca parte a unui grup. Dar trebuie să-mi țin gura. Ş̧ş̦t. Nici n-ar trebui să vorbim despre asta.

Neddy Nelson: Dacă faci un salt înapoi în timp, asta n-ar însemna că ai trăi odată cu istoria, că ai ști ce-o să se întâmple, de vreme ce ai trăit deja partea aia? N-ai putea să îmbătrânești, să te cuplezi, să încerci să inseminezi din tine altă generație, una mai bună? Să joci la loterie pe numere știute și să pariezi pe cai care îți ies întotdeauna?

Dacă ai trăi îndeajuns, n-ai putea să te vezi cum te naști? N-ai putea să te crești singur? Să fii propriul tău babac?

Echo Lawrence: Fii atent aici. Cele mai multe mașini de pasageri sunt testate la impact la maximum cincizeci de kilometri pe oră. Cei din industria auto socotesc că un șofer o să ia măsuri și-o să apese pe frână înainte de momentul impactului. Ştii, pulsația. Dar nu și mama.

Polițistul venit la locul accidentului a raportat că mașina noastră n-a încetinit deloc când a depășit linia din mijloc. Nici o urmă de derapaj, care să arate că mama încercase să frâneze. Cât eu dormeam în spate, ea a intrat direct în altă mașină. Din câte știu, tata a avut dreptate. Dar e totuși ciudat, fiindcă am încercat să-i găsesc pe inginerii ăia care au lucrat cu părinții mei, să mă întâlnesc și să stau de vorbă cu ei. Ar trebui să aibă un pic peste treizeci sau patruzeci de ani, dar sunt toți morți. Morți sau dispăruți. Au murit în accidente de mașină sau pur și simplu s-au evaporat.

Neddy Nelson: Eu zic doar atât: dar dacă timpul nu-i o aripioară subțire de fluture, cum zic neîncetat savanții?

Dacă timpul e mai degrabă un gard de sârmă, căruia nu prea ai ce-i face?

Adică și dacă i-ai face ceva, chiar de-o mie de ori... cum ai putea afla? În fiecare clipă din prezent, în fiecare „chiar acum” se-ntâmplă ce se-ntâmplă. Așa-i?

Lynn Coffey (***jurnalist*****):** Stați o vreme și treceți în revistă articolele din presă și-o să vedeți că declarațiile oficiale ale guvernului par să contrazică evenimentele reale. Proiectul de cercetare a traficului n-a fost suspendat din pricina introducerii legii TE-VĂD. A răposat fiindcă inginerii nu mai reușeau să ajungă la serviciu. Dacă luați fișele de decontări și le comparați cu statele de plată a salariilor și rapoartele poliției, o să găsiți un model repetitiv, cu mașini

guvernamentale distruse și un număr semnificativ de ingineri care le conduceau și care, din câte se pare, au dispărut de la locul accidentului. N-au murit, dar nici n-au mai fost văzuți vreodată.

Neddy Nelson: Şi după ce ai ajuns bătrân, adică hodorog, bătrân ca dracu', și ți-ai implantat ultima generație de tine însuți, nu te-ai întâlni cu ultimul model, cu tine tânăr, pentru o mică discuție între patru ochi? Şi dacă, să zicem, *hibridul* ăsta care merge ca uns are optsprezece sau nouăsprezece ani?

Tina Cumva (***vânător de bușeli*)**: Las-o baltă. Nimeni n-o să-ți spună care-i scopul *adevărat* al vânătorii de bușeli. Da, ține-o pe a ta. N-ai decât să spui că ne prostim cu toții. O grămadă de dobitoci pe care-i apucă gâdiliciul când se bușesc unii pe alții cu mașinile.

În plus, mulți dintre idioții ăștia se iau după zvonuri. După povești. De fapt nimeni nu știe sigur cum funcționează. Nimeni n-o să-ți spună ce se întâmplă cu adevărat.

Dar vreo câțiva dintre noi or să devină zei.

Neddy Nelson: Eu atâta zic: dacă nu-i vina lui Rant că a devenit rezultatul planului scârbos și de demult al altcuiva?

Nu zicea Rant că „Viitorul pe care o să-l ai mâine nu-i tot ăla pe care l-ai avut ieri"?

Ai înregistrat tot?

35. Străfulgerarea

Chester Casey (*fermier***):** Acu’ urmează o grămadă de balegă de bou.

În noaptea de dinainte ca băiatul meu, Buster, să se ducă și să se omoare, un boșorog îi toarnă zeama asta lungă și incredibilă. Hodorogul ăsta bogat, pe nume Simms, zice că pe când avea vârsta lui Buster și s-a mutat prima dată la oraș, a avut un accident de mașină. Green Taylor Simms ăsta era și el un tinerel la volan și o mașină care vine din direcția opusă depășește linia din mijloc fără să-ncetinească măcar un strop și se izbește de mașina omului.

Cartuș Dunyun (*vânător de bușeli***):** După cum mi-a spus mie povestea Rant, Simms se trezește pe-un pat de spital și întreabă:

— De când sunt aici?

Şi sora îi spune:

— De patru zile...

Echo Lawrence (*vânător de bușeli***):** La spital tipu’ cel tânăr întreabă:

— Ce s-a ales de mașina mea?

Şi doctorii îi zic:

— Care mașină?

Poliția îl găsise inconștient pe stradă. Era plin de vânătăi și avea clavicula și sternul fracturate.

Tipul întreabă:

— Unde mi-s hainele?

Şi doctorii zic:

— Care haine?

Poliția îl găsise în pielea goală.

Chester Casey: Toată lumea știe că astea-s vorbe aiurea, dar Buster nu știa. Buster trebuie să-l fi crezut pe bătrânul ăla.

Echo Lawrence: Şi atunci, cu atâția ani în urmă, poliția l-a întrebat pe tip cum îl cheamă și cum pot să dea de familia lui. Şi tipul le spune. A doua zi polițaii apar iar la el la pat și-i spun că oamenii ăia, familia lui, nu există.

Cartuș Dunyun: Polițaii îl întreabă de nume, de codul numeric personal și de numărul de la Asigurările Sociale. Şi la o zi după aia îi spun bărbatului că *el* nu există.

Echo Lawrence: La spital doctorii se uită la cicatricile de pe brațele tipului, la înțepăturile și juliturile de pe piele, și îl întreabă:

— Ce droguri ai luat?

Îl întreabă:

— Ştiai că ești infectat cu rabie?

Jarrell Moore (*detectiv particular*): Leziunile pe care Simms i le-a descris lui Rant Casey – vânătăile

de pe osul iliac, sternul fisurat și clavicula ruptă – sunt toate comparabile cu leziunile provocate pe mijloc și pe umăr de centura de siguranță în cazul unei coliziuni frontale la viteză mare.

Cartuș Dunyun: Deci când Green Taylor Simms are douăzeci și trei de ani, se furișează afară din spital. Imediat ce ăia aduc vorba de mutarea lui într-un salon de bolnavi psihic, o șterge înainte să apuce să-l bage după o ușă cu zăvor. Simms fură niște haine, niște pantofi și o șterge. Iar afară, după doar patru zile, cât a fost el inconștient, orașul nu e împărțit în zi și noapte. Nu mai e. Nimeni n-are implant în ceafă. Oamenii citesc cărți. Reviste. Ziare. Simms vede prin ferestre că lumea se uită la televizor. De la radiouri și combine se aude muzică.

Simms merge cu autostopul în singurul loc care pare să fie sigur. Se întoarce la casa familiei lui, în Middleton. Mda, același orășel de baștină ca și cel al lui Rant.

Chester Casey: Ți se rupe inima când auzi câte chestii complet țicnite a putut să-i toarne băiatului meu hodorogul de Simms.

Cartuș Dunyun: În cei câțiva ani de când Simms se mutase la oraș, cineva tăiase cei patru salcâmi așezați la fiecare colț din curtea casei lui. Acum acolo erau plantați patru copăcei firavi, înalți de-un stat de om. Pe casă, îi spune Simms lui Rant, cineva a înlocuit acoperișul încrețit și jupuit cu unul din scânduri proaspete, vopsite într-un alb așa de curat, că păreau

albastre. Vopseaua era și ea atât de proaspătă, că încă mai puteai să-i simți mirosul. Cheia lui nu intra în încuietoare și când a bătut la ușă, a venit să-i deschidă o fată.

Chester Casey: O chema Hattie și era drăguță în felul ăla în care-s drăguți în pozele vechi oamenii pe care-i iubești. Cât încă mai ești tânăr și te bucuri de viață. Înainte ca timpul și munca și *tu însuți* să le fi distrus tinerețea. Cu șaptezeci de ani în urmă Hattie avea treișpe anișori, tocmai se întorsese de la școală în casa pustie și-i aștepta pe ai ei, care urmau să vină de la muncă peste câteva ceasuri.

Trebuie să fi văzut ea la Simms ăsta ceva ce i-a plăcut. Fin'că l-a băgat înăuntru și aproape direct în pat. Destul de direct.

Echo Lawrence: Sigur, asta-i varianta lui. Că n-a violat pe nimeni. Că n-a ghicit cine era ea până când, cum stăteau lungiți acolo, așteptând amurgul și întoarcerea părinților ei, Hattie a zis:

— Singura șansă ca să te lase să stai aici e dacă rămân eu borțoasă...

Şi au făcut iar sex.

Pe la mijlocul dății ăsteia a doua, Hattie a zis că speră să aibă o fetiță. Ca să-i poată spune Esther. Iar tânărul cel ciudat a ajuns la orgasm uitându-se la ceas și la calendarul de pe dulap. A întrebat-o:

— Chestia aia-i corectă?

Hattie și-a răsucit capul pe pernă, s-a uitat într-o parte și a zis:

— Cu un minut în plus sau în minus.

Şi el i-a răspuns:
— Nu.
Şi apoi:
— De calendar ziceam...

Chester Casey: Bătrânul ăla care i-a spus tâmpenii lu' băiatu' meu a zis c-a știut momentul în care a fost conceput copilul – a simțit cum îl năpădește un val de energie, de inteligență, de curaj și de nebunie. Clar ca un curcubeu după ploaie.

— Era mai tare decât orice mușcătură, venin sau durere de dinți obișnuită, a zis el.

A zis că, de vreme ce n-a rămas să-i cunoască pe ai ei, n-a stat ca un câine de pripas pe care voia să-l țină fătuca aia, Hattie, ea trebuie să le fi zis părinților că a siluit-o.

Echo Lawrence: Din câte i-a spus Simms lui Rant, când a pupat-o pe Hattie aia, a simțit gustul cârnatului pe care-l mâncase fata la prânz la cantina școlii. Şi cina din seara de dinainte: ficat prăjit de vițel. Şi cina de dinainte cu trei nopți: friptură de pui la rotisor cu cremă de smântână cu ceapă și aspic de portocale. În momentul în care a fost conceput viitorul lor copil, văzul și auzul, mirosul și pipăitul bărbatului au... pur și simplu au explodat.

Cartuș Dunyun: În timp ce conducea și studia terenul, Rant mi-a spus că Green Taylor Simms se întorsese cumva în trecut vreo șaizeci de ani. După ce și-a călărit propria străbunică, pe Hattie Shelby, Simms a zis că s-a simțit minunat. Noaptea avea nevoie de numai două ore de somn. Ca un fel de

Superman.

Tina Cumva (***vânător de bușeli*****):** E doar unul din scopurile secrete ale vânătorii de bușeli. Cei mai mulți îi zic Străfulgerarea. Alții îi zic Colonizare Inversă. Când devii propriul tău născător, ca Simms, la asta îi zicem Forjare.

Echo Lawrence: Fii atent. Așa-zisul refugiat de douăzeci și trei de ani, pretinsul prizonier în trecut, își dorește cu disperare să fi studiat mai multă istorie recentă. Să fi memorat măcar niște numere câștigătoare la loterie. Spală vase ca să strângă ceva bani. Muncește neîncetat și-i întreabă pe străini:

— Încă n-a apărut Microsoft?

Iar oamenii îi răspund:

— Ce-i un Micro...?

— Microsoft, zice el.

Dar oamenii doar clatină din cap și ridică din umeri.

Cartuș Dunyun: A întrebat pe cineva:

— S-a inventat deja tehnologia experiențelor procesate?

Nu conta că dădeau din umeri. Şi-ar fi dorit mult, mult de tot să fi fost mai atent la orele de matematică și fizică.

După câțiva ani se întoarce s-o spioneze pe fiica lui, Esther, viitoarea lui bunică. Şi fiindcă nu poate inventa altceva, el zice că o seduce, se vede cu ea în secret, îi dă bani, îi povestește de visul lui despre o viitoare dinastie, de căderea lui accidentală în timp.

De accidentul de mașină.

Echo Lawrence: Că l-a crezut sau nu, că a violat-o ori ba, sigur e că fata a făcut un copil pe nume Irene, iar bărbatul, care acum își spunea Green Taylor Simms, a dispărut pentru încă treisprezece ani.

Jarrell Moore: Potrivit vârstnicului în cauză, fiecare generație, fiecare din virginele alea de treisprezece ani era dispusă – ba chiar de-abia aștepta – să participe la proiectul lui. La experimentul lui.

Echo Lawrence: Simms pretinde că se simte mai puternic cu fiecare spermatozoid care se întâlnește cu un ovul. Strânge tot mai mult aur, cât de-o avere, și-l pune deoparte pentru eul lui viitor.

Cartuș Dunyun: Nebunie completă, delir total.

Jarrell Moore: Demență senilă – asta în cel mai bun caz.

Cartuș Dunyun: Momentul fiecărei fecundări îl făcea să se simtă euforic. Se simțea zguduit când cromozomii lui – sau ce erau ăia – se schimbau într-o clipă. Se rearanjau. Noi și cu îmbunătățiri. Şi, cum se întâmplă la orice dependență, asta era tot ce știa tipul să facă, așa că a tot făcut-o, iar și iar.

Şi-a tot băgat-o în trecut. Şi a umplut viitorul cu un sine nou-nouț.

Chester Casey: După ce i-a spus băiatului meu povestea aia cretină, dementu' ăl bătrân l-a pus pe

Buster să-și suflece mânecile de la cămașă. Boșorogul a arătat cu degetu' urmele de mușcături, mizeria tatuată de dinți pe palmele și brațele lui Buster, și a zis:

— Bursuc... coiot... viperă cu corn...

A ghicit precis fiecare cicatrice.

Echo Lawrence: Se zice că Green Taylor Simms l-a rugat pe Rant să se întoarcă în timp și să facă un accident de mașină. Acum oamenii trăiau mai mult. Rant putea să meargă cu o sută de ani în urmă. Să planteze mai multe generații din el însuși. Între timp Rant putea să memoreze numere câștigătoare la loterie și schițe de invenții și să-și sporească și mai mult averea.

Jarrell Moore: Şi, pe parcurs, să-și bată joc de fete de treisprezece ani.

Cartuș Dunyun: Iar Simms i-a promis că, într-un fel, Rant ar putea să trăiască veșnic. Să devină nemuritor.

Echo Lawrence: În plus, poate ca să-și ascundă urmele sau din cauză că e un hibrid incestuos și nebun, Simms s-a furișat înapoi în timp ca să le omoare pe fetele alea din Middleton când ajung la bătrânețe, folosindu-se de venin de păianjen, purici cu ciumă și albine ucigașe...

Cartuș Dunyun: Rant îi zice boșorogului ăluia nebun de Simms:

— Să memorez? Nici nu-ți închipui ce poate să-ți facă turbarea la creier...

Echo Lawrence: Iar Green Taylor Simms zice:

— Ştiu exact de ce anume ești în stare.

Îi spune lui Rant:

— Eu sunt tu...

Neddy Nelson (***vânător de bușeli*****):** Nimeni nu vrea să pună problema așa, da' Fecioara Maria... nu era copilul lui Dumnezeu? Şi în vremurile alea biblice n-avea ea cam tot treișpe ani?

Cartuș Dunyun: Cu șaizeci de ani în urmă acest alt Rant Casey fusese aruncat înapoi în timp și a trebuit să aștepte să ajungă în prezent, iar pe parcurs a mai făcut unele schimbări. Forjări.

Neddy Nelson: În plus, ce-i chestia aia sinistră din Vechiul Testament, cu alea două fete ale lui Lot care-și îmbată tatăl și apoi... „îi poartă mai departe sămânța"?

Chester Casey: Din câte îmi dau eu seama, povestea aia aiurită l-a făcut pe Buddy să se arunce cu mașina de pe pod. Toate visele de nebun ale hodorogului ăluia, pe astea trebuia să le împlinească băiatul meu. Da' pun rămășag că Buddy al meu n-a făcut tocmai așa.

36. Lichidatorii 2

Tina Cumva (***vânător de bușeli*****):** La ultima mea întâlnire cu Wax – vreau să zic chiar la ultima futută de întâlnire – mergeam într-o Noapte a Lunii de Miere cu un blestemat de Maserati GranSport fierbinte ca focul, vreau să zic furat, iar Wax vede mulțimea de vehicule cu girofaruri de urgență de pe lângă liniile de tren din Wentworth Avenue, așa că se îndreaptă într-acolo, ca să arunce o privire.

Nu rămăsese decât metal fumegând. Chiar și partea de mijloc a trenului pare pârjolită, iar pompierii se zbat să-și croiască drum prin bucata cea mai mare dintr-un Lincoln Town Car făcut ghemotoc. Lângă linii, pe partea dinspre noi, fumul aruncă în sus funde de nuntă și gunoaie. Un văl alb, de dantelă, îmbibat cu sânge. O butonieră cu un boboc roșu de trandafir.

Allan Blayne (***pompier*****):** În secunda în care am deschis pliscul, am știu că zisesem ceva ce suna idiot. Ce i-am spus fetei. În munca asta, la cele mai rele accidente intru pe pilot automat.

Era o situație ce implicase două mașini: vehiculul numărul unu e oprit la o trecere de cale ferată și așteaptă să treacă un tren de marfă. Conform martorilor oculari, vehiculul numărul doi s-a izbit de

cel oprit și, din câte se pare, l-a împins în coasta trenului care tocmai trecea. Vehiculul numărul doi a continuat să se deplaseze și a intrat și el în coliziune cu trenul. Amândouă automobilele au ajuns sub roțile trenului, au fost strivite și apoi târâte pe o distanță de aproximativ o sută treizeci de metri.

Tina Cumva: Eu îi cunosc pe toți ăia de la urgențe de pe șosele, fiindcă lucrez la „Grafic de trafic”, și când Wax se oprește să caște gura, țip la un gagiu pe care-l știu de la serviciul de ambulanță. Îl întreb care-i faza și omul îmi spune că n-o să-mi vină să cred. Cică o tipă e încă în viață înăuntrul epavei, cu hainele arse complet, dar fără nici o zgârietură. Clătinând din cap, tipul de la urgențe zice:

— Nici măcar o unghiuță nu și-a rupt.

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Simms (***istoric*****):** Argumentul esențial împotriva posibilității călătoriei în timp este unul pe care teoreticienii îl numesc „paradoxul bunicului”. E vorba de ideea că dacă ar călători cineva înapoi în timp, ar putea să-și ucidă propriul strămoș, eliminând posibilitatea ca respectivul călător în timp să se nască vreodată – și, ca atare, posibilitatea ca el să călătorească în timp și să comită crima.

Într-o lume în care miliarde de indivizi cred că divinitatea lor a conceput un copil muritor cu o virgină, e șocant că oamenii dau dovadă de atât de puțină imaginație.

Neddy Nelson (***vânător de bușeli*****):** Vreți să risc și să vă zic de istorici? Ştiți ce se-ntâmplă când cineva răspândește zvonuri din astea?

Ce? Nu v-ați putut gândi la un mod mai rapid în care să fim omorâți amândoi?

Cartuș Dunyun (***vânător de bușeli*****):** În afară de Colonizarea Inversă, celălalt vis secret și vinovat al fiecărui vânător de bușeli e să devină istoric.

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Simms: O teorie despre călătoria în timp rezolvă paradoxul bunicului prin prezumția că în momentul în care cineva schimbă istoria, schimbarea aceea desparte curgerea unitară a realității în două brațe paralele. De exemplu, după ce ți-ai ucis străbunicul, realitatea o să se separe în două ramuri diferite: o realitate în care te-ai născut, iar străbunicul tău n-a murit, și una în care străbunicul a murit și tu n-ai fost conceput niciodată. Fiecare modificare făcută de cineva asupra trecutului creează o realitate ulterioară, nouă, pe care teoreticienii o numesc „bifurcare”.

Neddy Nelson: Nu credeți că istoricii sunt cei mai ticăloși și mai bogați tipi de pe lume? Şi chiar credeți că ei vor ca noi să știm asta? Bogătanii ăia futuți? Nu credeți că-și pot înscena moartea, iar după aia, la fiecare șaizeci de ani sau cam așa ceva, își transferă banii și proprietățile pe noua lor identitate?

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor

Simms: În cadrul spiritualității orientale sau asiatice există concepția conform căreia doar ego-ul unui individ îl ține legat de lumea temporală, unde percepem realitatea fizică și timpul. Conform acestei concepții, făpturile iluminate își dau seama de limitările existente și de legăturile cu spațiul mundan și pot hotărî să-și elibereze conștiințele și să călătorească în orice loc sau moment al istoriei. Cu scuzele de rigoare pentru domnul H.G. Wells, aici nu e nevoie de nici un fel de mașină a timpului. Oricine se poate deplasa prin istorie sau spațiu reducându-și pur și simplu priza la realitatea curentă prin meditație și dezvoltare spirituală.

Neddy Nelson: Credeți că cineva întreg la cap o să vă povestească despre istorici? Şi, după câte v-am zis deja, ce părere aveți despre cât mă duce capul pe mine?

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Simms: De fapt există și o a treia posibilitate, cu toate că ea nu a fost discutată niciodată pe larg. În afară de bifurcare și de călătoria în timp prin eliberarea conștiinței, a treia posibilitate rezolvă și ea paradoxul bunicului și-l plasează pe călător în Timpul Liminal, îl suspendă în afara mișcării liniare a timpului perceput de ființele umane. Simplu spus, Timpul Liminal nu are nici început și nici sfârșit. Nimic nu se supune proceselor naturale de îmbătrânire și înlocuire. În Timpul Liminal nimic nu se naște și nimic nu moare.

E, așadar, ușor de înțeles că de o astfel de

nemurire s-au bucurat întotdeauna doar zeitățile. Până acum.

Allan Blayne: Şi vehiculul unu, și vehiculul doi au izbucnit în flăcări, aprinzând și vagoanele marfarului de pe linia alăturată, laolaltă cu traversele îmbibate cu creolină de sub șine. Martorii susțin că incidentul s-a petrecut la ora 23.35 și că inițial patru mașini au răspuns la apelul de urgență. A mai fost nevoie de încă o echipă ca să țină incidentul sub control, dar până la patru și-un sfert dimineața resturile se răciseră suficient de mult pentru ca anchetatorii să poată să recupereze corpurile.

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Simms: În toate mitologiile zeii s-au creat pe ei înșiși sub formă de muritori, făcând copii cu femei muritoare. Zeitatea apare pur și simplu din infinitatea Timpului Liminal, se materializează sub forma unui înger, a unei lebede sau a unei fiare și inițiază actul de seducție ori de vestire din care va rezulta o progenitură muritoare. Divinul transformat în carne. Infinitul devenit finit.

Doar când combini mitologia cu paradoxul bunicului se întâmplă contrariul, iar atunci carnea muritoare poate căpăta caracter divin.

Allan Blayne: Pe parcursul investigației echipa noastră a recuperat rămășițele carbonizate a doi bărbați adulți și două femei adulte, despre care martorii declară că s-au aflat în primul vehicul, cel oprit în momentul impactului. Cercetând rămășițele

celui de-al doilea vehicul, cineva din echipaj a auzit venind dinspre partea dezarticulată din față a spațiului pentru pasageri ceva ce ni s-a părut că seamănă cu niște suspine. După ce am folosit un tăietor hidraulic ca să deschidem spațiul pentru pasageri, presat și boțit complet, o investigație suplimentară a dus la descoperirea unui singur supraviețuitor, o femeie adultă, ce părea să fie șoferul celui de-al doilea vehicul. Zgomotul pe care la început l-am luat drept suspin părea acum un fel de râs, cel mai probabil unul de tip isteric.

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Simms: Dacă o zeitate se poate transforma în carne pieritoare creând o ființă nouă cu un muritor, poate că și un muritor ar reuși să atingă nemurirea dacă ar călători înapoi în timp și și-ar nimici un părinte sau pe amândoi. Ca răspuns la paradoxul bunicului, călătorul în timp își elimină originile fizice, transformându-se astfel într-o ființă fără începuturi biologice și, în consecință, fără sfârșit.

Mai simplu spus: în zeu.

Allan Blayne: În calitatea mea de membru al echipajului de intervenție, am încercat s-o determin pe supraviețuitoare, o femeie de aproximativ treizeci și cinci de ani, să stea liniștită până ce va putea fi examinată de paramedici, care apăruseră deja la locul accidentului. Împrejurul supraviețuitoarei se distingea ceva ce părea a fi un soi de înveliș sau gogoașă din plasă rigidă. Inspectarea suprafeței interioare a învelișului a dovedit că era alcătuit din

rămășițele arse și topite ale unei îmbrăcăminți din material sintetic, ce includea și un acoperământ pentru cap și aducea cu resturile unei rochii lungi și albe, cu văl, cum sunt cele purtate de mirese la ceremoniile de nuntă tradiționale.

Încercând să-i mențin calmul supraviețuitoarei, am întrebat-o de vârstă, nume și data nașterii.

Poate din cauza șocului, ea mi-a răspuns:

— Luna viitoare fac o sută șaizeci și trei de ani.

Şi, răsucindu-și umerii și trunchiul înăuntrul gogoașei din resturi, supraviețuitoarea a adăugat:

— A fost tare de tot distracția. Acum luați de pe mine rahatul ăsta topit…

Tina Cumva: Waxman se uită cum fata aia minune o apucă peste linii în picioarele goale și acoperită doar cu o pătură și zice:

— Acolo aș vrea și eu s-ajung…

M-am gândit că Wax voia să spună că-i drăguță.

Fata minune îl privi și ea drept în ochi.

Dar nu asta voia să spună Wax. Nici pe departe.

Neddy Nelson: Vreți să vă fac cunoștință cu un istoric? Vreți să rămâneți prost și viu sau să deveniți un știe-tot mort?

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Simms: Într-o parodie oarecum hidoasă a Bunei Vestiri, călătorul în timp face o excursie până la un strămoș direct – în mod ideal mama sau tatăl său –, într-un moment de dinaintea zămislirii călătorului, cu scopul de a-și ucide genitorii.

Cartuș Dunyun: Repet, nu confundați Forjarea cu Anularea Originii. Forjarea înseamnă că te întorci în timp ca să dai naștere unui sine al tău mai bun. Anularea Originii înseamnă că îți măcelărești niște strămoși ca să te asiguri că n-o să te mai naști niciodată. Şi vă garantez că amândouă-s destul de nasoale.

Neddy Nelson: Nu așa îi spun istoricii: Distrugerea Sursei sau Retezarea Originii? N-ați auzit de Anularea Originii? N-ar fi logic, să zicem, ca niște criminali în serie, cum au fost Ucigașul Zodiac{14} ori Jack Spintecătorul, să fie de fapt niște oameni aruncați în timp și care nu izbutesc să-și găsească și să-și *„anuleze”* mamele?

Tina Cumva: N-am mai auzit nimic de Wax multă, *foarte multă* vreme după ce Rant Casey a făcut plonjonul ăla sinucigaș de pe pod. Între timp m-au întrebat unii de la poliție dacă mai știu ceva de el. Se pare că niște puști au murit răsturnând un Jaguar tip X într-un tunel de beton de pe autostradă. S-a dovedit că Jaguarul era furat, iar într-o pereche de blugi rămasă în mașina făcută zob, în buzunarul din spate, s-a găsit portofelul lui Wax. Ca și cum Wax ar fi făcut varză un Jag, ar fi omorât doi puștani și și-ar fi lăsat afurisiții lui de blugi la locul faptei...

Neddy Nelson: Vă întrebați vreodată de ce avem mereu războaie și foamete? Puteți accepta ideea că istoricii, cei care conduc totul, scapă mereu și ne supraveghează mortalitatea?

Tina Cumva: Peste două săptămâni polițaii sună să mă întrebe iarăși de Wax. Se pare că alt puști a murit într-o mașină furată, de data asta un BMW de seria 3, model 325i. Se pare că un martor e gata să jure că în secunda de după ce mașina s-a prăvălit pe trotuarul de ciment de pe culmea unei parcări cu opt etaje, ucigându-l pe puștiul de pe locul mortului, imediat după nenorocire Karl Waxman a ieșit prin parbrizul făcut zob și a plecat liniștit.

Şi eu le-am spus iarăși polițailor că habar n-am de nimic.

Neddy Nelson: De ce să te-aștepți ca istoricilor să le pese de suferințele noastre, ale celorlalți? Voi plângeți când se usucă o floare? Când laptele din cutie se acrește? Nu credeți că au văzut atâția oameni murind, încât mila, empatia sau ce-o mai fi aia li s-a cam terminat?

Tina Cumva: Altădată au sunat de la poliție și au zis că au descoperit că amprentele de pe volanul BMW-ului sunt identice cu cele din apartamentul lui Wax. Şi polițaii m-au întrebat dacă nu cumva l-am ascuns la mine.

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Simms: Una din dogmele comune împărtășite de credințe spirituale foarte diferite e regula că un individ anume poate cuceri puterea autentică doar „ucigându-și tatăl”. Una din posibilități ar fi aceea că sus-numita regulă nu era o metaforă. Dificultatea esențială ar consta în deplasarea în timpul de

dinaintea propriei nașteri.

Apoi, desigur, vine sarcina mai ușoară fizic, dar complicată emoțional a uciderii propriului părinte.

Tina Cumva: Încercând să dau de Wax, am căutat-o în cartea de telefon pe mama lui, Gloria Waxman, dar nu figura acolo. Numele ei de fată era Elrick, așa că-i sun pe cei câțiva Elrick de care dau. Unul zice că-i greșeală. La alt număr, când întreb de Gloria Elrick sau Waxman, la celălalt capăt o doamnă în vârstă închide telefonul. Bătrâna asta închide de vreo zece ori, așa că mă duc să fac o vizită la adresa din cartea de telefon. De după ușa apartamentului aceeași voce de doamnă bătrână îmi spune să plec, numai că eu n-o fac.

Ciocăn și bat mai departe, zicând că știu că Gloria și Wax sunt prin zonă și că nu vreau decât să stăm de vorbă.

La sfârșit amenință că mă duc la poliție și cineva dinăuntru descuie ușa. E un bătrân care crapă ușa destul cât să văd că blestematul ăla de lanț de siguranță e încă pus și care îmi spune să plec de-acolo sau cheamă el poliția. Bătrânul ăsta zice că fata lui, Gloria Elrick, a murit acum douăzeci și ceva de ani. Se pare că era în mașină cu iubitul ei stabil și un maniac i-a împușcat pe amândoi. Un tip complet necunoscut, un tânăr care n-avea nici o treabă și pe care nu-l cunoștea nimeni îi omorâse pe Gloria și pe prietenul ei. Şi-apoi bătrânul îmi trântește ușa în nas.

Îl întreb prin ușă cum se numea iubitul fetei.

Bătrânul zice:

— Pleacă de-aici!

Eu țip:
— Ziceți-mi doar cum îl chema!
Şi bătrânul zice:
— Anthony.
Răcnește prin ușă:
— Tony Waxman.
Apoi urlă:
— Şi-acuma pleacă!

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Simms: Totuși, după ce ai făcut călătoria respectivă și ți-ai dus la bun sfârșit sarcina, când devii nemuritor, trăiești pentru veșnicie într-o lume în care totul și toate se veștejesc și mor, iar tu acumulezi cunoaștere și bogăție, devenind cel mai puternic conducător al tuturor timpurilor – și asta *pentru totdeauna* –, s-ar zice că efortul a meritat din plin.

Neddy Nelson: Nu credeți că un istoric adevărat ar fi în stare să vă omoare doar așa, ca să se distreze?

Tina Cumva: Ultima dată când l-am văzut pe Wax, eram îmbrăcată în domnișoară de onoare și pândeam după o mașină. Făceam un ultim efort să-mi găsesc o echipă și văd că un Rolls-Royce Silver Cloud trage pe dreapta. Pe portierele lucioase scrie cu spray alb și roz „Proaspăt căsătoriți”. Geamul din față, din dreapta, alunecă în jos, iar înăuntru, întinzându-se spre mine de pe scaunul șoferului, e Wax, care zâmbește și zice:
— Hei, iubito, hai înăuntru...
Îl întreb:
— Unde-ai fost?

Şi Wax zice:

— Am făcut-o...

— Ai făcut ce? întreb eu.

Neddy Nelson: Şi-apoi, după ce istoricii își „rezolvă originile”, nu trec ei printr-un proces lung, numit „dizolvare reziduală” sau cam așa ceva, când toate urmele vechiului lor eu încep să se șteargă?

Tina Cumva: Karl Waxman îmi spune că nu mai are viitor sau trecut. Că nu mai trebuie să ia nici o înghițitură de mâncare și nici să mai doarmă vreun pic. Gata cu tunsorile. Gata cu umplerea și golirea mațelor. Gata cu îmbătrânirea, cu rănile și cu bolile. Gata cu moartea. E în afara timpului.

Şi Wax zice:

— Sunt fără început și fără sfârșit.

Zice:

— Şi pot să te fac zeiță și pe tine.

Da, cum să nu, zic eu. Cum l-ai făcut zeu pe puștiul ăla ars din BMW? Şi pe puștanii din Land Rover?

Wax râde și zice că numai s-a prostit cu ei. Wax zice că, odată ce ești nemuritor, uiți că alți oameni nu-s. Te apuci să-ți faci de cap, iar unii se trezesc fără cap. Când țipau, zice el, erau al naibii de amuzanți.

Cu mine, zice el, o să fie altfel.

Da, sigur, zic eu. Așa cum i-a făcut nemuritori pe maică-sa și pe taică-său?

Ușa din dreapta de la Rolls-Royce se deschide cu un pocnet și Wax zice:

— Tu numai intră, iubito...

Wax bate cu palma în scaunul de lângă el și zice:

— N-o să fii tânără pentru totdeauna...

Zice:

— Decât dacă ai încredere în mine.

Nu m-am suit în mașina lui. I-am trântit portiera și i-am zis că-i un mizerabil, fiindcă nu m-a sunat. I-am zis că acuma e rândul lui să aștepte.

— O, eu pot s-aștept, a spus Wax.

Între timp se apropie de noi câțiva vânători de bușeli pușteni, mirese și miri de mâna a doua, care înconjoară Rolls-ul împodobit cu cutii de tinichea și panglici albe, gata să urce la bord, și pușteanii îl întreabă pe Wax dacă îi trebuie o echipă, dacă pot să meargă cu el.

Şi eu le zic puștilor:

— Să nu care cumva.

Blochez portiera cu șoldul și țip la ei să plece dracului de lângă individ.

— Dacă vă urcați în mașină, le zic, afurisitul ăsta de psihopat o să vă omoare!

Şi puștimea se uită la mine de parcă eu sunt afurisitul de psihopat.

În ultima noapte în care l-am văzut, cel de pe urmă lucru pe care mi l-a spus a fost:

— Încearcă să nu mă uiți, iubito.

Şi-mi trimite un sărut, după care pornește mașina și intră în trafic.

De atunci n-am mai stat deloc pe marginea drumului. Sper numai că aia a fost într-adevăr ultima oară când l-am văzut pe Karl Waxman.

Neddy Nelson: Nu v-ați prins că vechii zei și

mântuitori, ca Apollo, Isis, Shiva și Iisus, sunt doar niște fraieri cu niște rable de Torino și Mustang, care au fost la vânătoare de bușeli și-au găsit o cale să-și „reteze originile”? Că poate au început cu toții ca niște neica nimeni, dar realitatea lor s-a diluat și în jurul lor s-a clădit o poveste nouă?

Tina Cumva: Îndată ce am ajuns acasă, îl sun pe blestematul ăla de detectiv de la poliție care mă tot freca la cap. Şi detectivul zice că n-a auzit în viața lui de Karl Waxman.

Allan Blayne: Lucrul ăla idiot pe care i l-am zis fetei a fost doar un reflex. Ca membru al echipei de intervenție, după ce am scos-o din mașină și am învelit-o într-o pătură, i-am spus:

— Ești o tânără cât se poate de norocoasă.

Tina Cumva: În fiecare blestemată de fotografie pe care o am cu mine și cu Wax, el a dispărut. Pur și simplu s-a șterg. Sunt numai poze cu mine zâmbind. Înconjurând nimicul cu brațul. Pupând aerul cu buzele țuguiate. Oricât încerc, nu pot să zic sigur nici măcar dacă avea ochii verzi sau căprui, întreabă-mă iar peste câteva luni și pun pariu pe-o sută de parai că o să-ți zic că n-am auzit în viața mea de Karl Waxman.

Cartuș Dunyun: Din câte mi-a zis Rant, Simms nu voia să-l trimită înapoi în timp ca să fută pe cineva. Acuma, că Simms era propriul lui superhibrid, voia să fie și nemuritor. Simms voia ca Rant să se ducă înapoi în timp și s-o omoare pe mama lui. Adică, zic

eu, pe mama... *lor*.

37. Anularea Originii

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Simms (***istoric*****):** În Middleton câinii care dorm au prioritate permanentă... atât la figurat, cât și la propriu.

Echo Lawrence (***vânător de bușeli*****):** Şi ne-am dus înapoi în Middleton. Să vedem Congregația Creștinilor din Middleton. Tornada Sexului. Şi, dacă aveam noroc, Muzeul Dinților și câinii sălbatici.

Neddy Nelson (***vânător de bușeli*****):** N-am fost noi la Middleton, ca să vedem dacă Irene Casey era moartă? Şi motivul nostru real nu era oare să vedem dacă Rant îndeplinise misiunea cu care îl trimisese Simms?

Cartuș Dunyun (***vânător de bușeli*****):** Am parcat Cadillacul lui Neddy la capătul aleii cu pietriș ce ducea la o fermă albă de la orizont: casa lui Rant. Şi în jurul casei era curtea în care Rant îngropase ouăle alea puturoase de Paște, ca să le găsească taică-său când tunde peluza.

Echo Lawrence: Am parcat în toiul nopții și ne-am

uitat la casa cu silueta întunecată a lui Irene în pătratul galben al geamului de la bucătărie. Cu una din mâini ținea ceva în poală, în vreme ce mâna cealaltă atingea forma de-acolo și după aia se trăgea înapoi. Atingea și se trăgea-napoi. Cu capul plecat și cu lumina în spate, ea broda. Am stat până ce Cartuș și Neddy au adormit.

Cartuș Dunyun: Până ce Echo a adormit.

Irene Casey (***mama lui Rant*****):** Într-un an, de Crăciun, mama și cu bunica Hattie mi-au dăruit un pulover făcut de ele. M-am gândit că Hattie îl împletise și că mama făcuse broderia aia migăloasă. Pe față avea trandafiri roz cu tulpini arcuite, verzi, cusuți cu satin și cu pâslă în mijloc. Foarte complicat. Printre trandafiri erau amestecați boboci de brebenoc violet, făcuți din cusături lungi și scurte. Pe fundal se înșirau o mulțime de broderii în puncte, de un bleumarin puternic, făcute pe dos, și cusături mai mici, cu iglița, care făceau ca materialul alb al puloverului să pară albastru deschis. Fără nici un nod sau vreun fir ieșit în afară.

Era un pulover pentru stat înăuntru și, poate, pentru mers la biserică duminica. Acum mă gândesc că ar fi trebuit să pun puloverul ăla într-o ramă, sub sticlă, și să-l atârn pe perete. Așa o capodoperă era.

Abia așteptam să mă laud cu el, dar mama-mi zisese să nu ies din casă. După ce familia a început să se adune pentru cina de Crăciun, cu mătuși, unchi, veri și ce mai era, casa s-a umplut așa de tare, că n-am mai avut probleme să mă strecor afară.

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Simms: Ezit să mai fac alte comentarii despre persoana aceea jalnică, respectiv Rant Casey. E regretabil că am discutat cu el teoriile mele despre Timpul Liminal. În plus, insul suferea de halucinații, ca urmare a unei boli cronice teribile, și a murit cu convingerea eronată că asta avea să-i fie mântuirea. Chiar dacă îl descriem ca pe o victimă și un prostănac, atenția și energia alocate lui îl transformă pe Casey într-un martir.

Irene Casey: Obișnuiam să mă plimb pe mal în jos, printre copacii de pe marginea râului Middleton, și să îmi închipui că apa e zgomotul traficului. Îmi ziceam că locuiesc într-un oraș plin de larmă, unde se puteau întâmpla o grămadă de lucruri minunate. Oricând. Nu ca în Middleton, unde mama și mătușile mele încuiau ușile la apusul soarelui. Măcar că vecinii cei mai apropiați, alde Elliot, erau la aproape un kilometru distanță, mama tot trăgea toate draperiile din casă înainte să aprindă fie și o singură luminiță.

Mama și mătușile mele mă băteau la cap neîncetat să nu vorbesc niciodată cu străinii.

Numai că acolo nu vedeai niciodată străini. Nu în Middleton.

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Simms: Până în acel moment paisprezece persoane suferinde intraseră cu automobilele în obstacole și plonjaseră în prăpăstii, murind de o moarte ce o imita vizibil pe cea a lui Rant Casey. Ca un comentariu personal, faptul că Rant Casey mă etichetase drept violator și criminal în serie mi se

pare ceva deosebit de neplăcut.

Irene Casey: De obicei pe lângă râu era zgomot și vânt, dar nu și în ziua aia. De Crăciunul ăla totul era tăcut și înghețat. Pământul era așa de tare, că nu rămâneau urme de tălpi pe el. Nici o boare de vânt nu mișca frunzele moarte, nici nu legăna crengile goale ale copacilor. Era ca și cum ai merge printr-o fotografie alb-negru cu iarna, fără sunet și miros. Ca și cum eram singura ființă vie rămasă și umblam pe cărăruia de pe malul râului. Când respiram, scoteam fantome pe gură. Aerul era așa de uscat, încât orice aș fi atins cu degetele, stârneam scântei electrice.

Din câte mi-aduc eu aminte, fiind așa o zi în alb și negru, probabil că ochii îmi tânjeau după un pic de culoare, fiindcă au zărit o scânteiere măruntă de auriu. Departe, în mijlocul râului înghețat, pe gheața subțire de pe apa adâncă, ochii mei au zărit bucățica aia mică de aur lucitor.

Tina Cumva (☾ *vânător de bușeli*): Green Simms va spune, probabil, că Rant era nebun. Face parte dintr-o elită și nu vrea să vadă că nu știu ce nou-venit îi amenință poziția.

Irene Casey: Am lovit cu unul din tenișii din picioare bucata licărindă de aur, rotundă și strălucitoare. O monedă. Mi-am tras mâneca aia lungă de la pulover, mi-am suflecat-o, ca să nu se murdărească, și m-am oprit să culeg moneda. Să văd dacă nu cumva era de ciocolată. O monedă piraterească de ciocolată de la

băcănia Trackside, învelită în staniol auriu. Cu cealaltă mână îmi țineam părul la spate. Ca să nu-mi cadă peste față.

Simțeam sub picioare gheața râului, plină de nămol, dar alunecoasă. Sub gheață apa era așa de adâncă, încât părea neagră.

Am scos cu două degete banul din pojghița de gheață.

De undeva din codru și din păpurișul de pe malul râului se auzeau lătrături, mârâieli de câini și clănțănituri.

Când am strâns moneda între dinți, am simțit că e tare, că nu se rupe, ci mi se lipește de buze din cauza frigului. O monedă adevărată. O comoară. Îmi plimbam limba peste niște aur de pe vremea...

Şi:

— Salutare.

Cineva a zis „Salutare”.

În depărtare câinii nevăzuți urlau.

În spatele meu a apărut un bărbat care venea din josul râului peste albie, pe cea mai adâncă parte a ei, netedă ca un drum de sticlă. Peste tot în jurul nostru era numai gheață. Bărbatul a zis:

— Ei, dar tare drăguță mai ești...

Cerul de Crăciun plutea deasupra lui, albastru ca ața de broderie.

Echo Lawrence: Ei nu știu că i-am văzut, dar m-am trezit pe bancheta din spate și l-am văzut pe Cartuș cum îl pupă pe Neddy Nelson pe buze. Cartuș a zis:

— Poftim, acum ești infectat.

Şi Neddy i-a replicat:

— Ar fi bine, fiindcă nu mai fac *asta* încă o dată.

Irene Casey: Bărbatul a întins mâna, dând să atingă mâneca puloverului meu, și a zis:

— Ce drăguț e.

Am început să mă trag înapoi, ascunzând în pumnul strâns moneda de aur, în caz că era a lui. Am arătat cu capul înspre păpuriș și am zis:

— Domnu', pe-aici sunt câini sălbatici.

Ochii și gura i s-au strâmbat un pic. Nu ca de la un zâmbet sau o încruntătură, ci mai degrabă cum ai privi dacă ai fi singur. Degetele bărbatului se plimbau pe împletitura puloverului și-atunci el a zis:

— Relaxează-te.

I-am răspuns:

— Nu, domnule...

Am zis:

— Nu mai trageți de mine, vă rog.

M-a tras de mânecă înspre el așa de tare, că s-a auzit cum plesnesc cusăturile de la umăr. O cusătură a și pocnit, iar el a spus:

— N-o să-ți fac nici un rău.

Cum țineam moneda ascunsă, ca s-o păstrez, nu aveam decât o mână liberă. Tenișii îmi alunecau pe gheață. Fiindcă nu voiam să-mi strice puloverul, am făcut un pas înspre el, zicând:

— O să-l stricați...

Neddy Nelson: Nu știți că turbarea-i cheia?

Irene Casey: Puloverul, împletitura aia albă, funcționa ca o plasă. Ca o pânză de păianjen acrilică.

Degetele de la amândouă mâinile i se încurcaseră acolo, i se afundau în cusături și broderii, și când s-a lăsat în genunchi, greutatea lui m-a tras și pe mine în jos. Mi-a pus degetele pe gât, eu m-am îndepărtat de norii lui de răsuflare fantomatică, iar atunci el s-a întins complet pe gheața murdară și m-a târât după el. Eram amândoi legați și înnodați laolaltă.

În tufele din jurul nostru câinii lătrau. Bărbatul și-a țuguiat buzele într-un sărut și a zis:

— Ş̧ş̦ț. Taci.

Înăuntrul hainei lui inima îi bătea o dată la fiecare patru bătăi grăbite ale mele.

A întors privirea, s-a uitat înspre locul de unde se auzea lătratul câinilor și mi-am spus că el o să mă salveze. Că eram în siguranță. Mă apucase și mă trântise la pământ doar ca să mă apere. Auzise haita de câini venind și voia să ne ascundem de ea.

Cum lătratul s-a domolit tot mai mult, îndepărtându-se în josul râului, el s-a uitat la mine, cu degetele încă încurcate în puloverul meu și mult prea aproape ca să vadă și altceva decât ochii mei. Cu genele atingându-le pe ale mele, mi-a zis:

— Te-ai întrebat vreodată cine-i tatăl tău adevărat?

Neddy Nelson: Nu turbarea îți face praf conexiunea, ca să nu mai poți încărca pachete procesate? Şi după aia nu ești liber să faci Străfulgerarea?

Irene Casey: Îmi amintesc că încercam să-mi țin răsuflarea, fiindcă de fiecare dată când dădeam aerul afară, el se lăsa tot mai greu peste mine, înăbușindu-mi răsuflarea următoare. Îmi zdrobea măruntaiele tot

mai tare, până ce am început să văd steluțe luminoase în jurul ochilor. Pe cerul de mătase albastră.

Mi-a zis:

— Ți-am umblat prin gunoi.

Îmi amintesc că mânecile lungi de la pulover mi-erau înfășurate, sucite și strânse în jurul meu, ca hainele alea pe care le poartă nebunii în filme, ca să nu-și poată mișca brațele. Toate degetele mi-erau legate, fiecare în alt fel.

După faza cu umblatul în gunoi, mi-a zis:

— Ştiu câte ore și minute au trecut de la ultimul tău ciclu.

Şi a zis că bebelușul pe care o să-l am chiar acum o să fie aproape sigur băiat. Şi că băiatul ăla o să fie un rege. Un împărat. Un geniu care o să mă facă bogată și o să mă ridice deasupra tuturor celorlalte femei.

Şi, cu fiecare gură de aer pe care o dădeam afară, el se lăsa și mai greu peste mine, făcându-mă să respir tot mai întretăiat, până ce am ajuns să fiu doar pe jumătate trează.

Neddy Nelson: Nu de asta s-a străduit guvernul să ne pună mufe la toți? Ca să nu fie prea mulți Vânători de Bușeli care să se joace cu istoria?

Irene Casey: Aerul mirosea ca apa curată dintr-un pahar curat într-o zi caniculară. Gheața nu mirosea a nimic. Noroiul era înghețat bocnă. Nu bătea nici un pic de vânt. De parcă eram în afara timpului. Nu se întâmpla nimic – doar noi.

Mi-a zis că ouăle de băiat înoată mai repede, da' nu trăiesc la fel de mult ca ouăle de fată, iar răsuflarea îi mirosea ca un râgâit după ce-ai mâncat cârnat de porc la micul dejun.

I-am zis că trebuie să fac pipi.

Şi mi-a răspuns:

— După ce terminăm.

Neddy Nelson: Nu știți de pachetul guvernamental secret? Oamenii nici nu știu că-l încarcă, dar nu pachetul ăsta te ține blocat aici, ca să nu te joci cu istoria?

Irene Casey: Îmi amintesc că i-am zis cât de rău îmi pare că am făcut pipi pe el. Că am făcut pipi pe noi amândoi. Dar durea foarte tare și aerul rece făcea să doară și mai tare. Pe atunci, când ieșeam afară, purtam pe mine vreo nouă, poate chiar zece perechi de chiloți. Ca să-mi facă șolduri până ce o să le am de-adevăratelea.

N-am vrut, dar când mi-a desfăcut fermoarul și mi-a băgat degetul lui rece pe sub chiloței, înăuntrul meu, am făcut pipi. Era fierbinte și a trecut prin blugi și prin lenjerie. Fierbințeala lui mi s-a scurs pe împletitura puloverului. În rest am rămas rece ca gheața.

Eram în noroi, în puloverul meu de Crăciun, cu omul ăsta scoțând aerul din mine și zicându-mi „mamă a viitorului", și nu puteam să-mi închipui ceva mai rău de-atâta.

Îmi amintesc că a întins mâna spre fața mea, cu degetele ude și aburinde în ger, iar eu am zis:

— Îmi pare rău.

Şi apoi:

— Nu mai e nici un pericol.

Degetele lui ude erau înăuntrul meu și eu îi ziceam în continuare „domnu'".

Îi tot repetam:

— Câinii ăia s-au dus demult.

Neddy Nelson: Istoricii îi zic „Neant", locul fără de loc, unde timpul e oprit. Locul din afara timpului.

Irene Casey: Bărbatul mi-a pus un genunchi pe piept, ca și cum ar fi îngenuncheat pe mine, apoi și l-a coborât și și-a înfipt vârful pantofului său negru între cracii blugilor mei. În timp ce mi-a tras blugii și chiloții în jos, până la șosete și pe glezne, eu m-am gândit ce mulți oameni stăteau la masa de Crăciun la mine acasă. Prea mulți pentru ca mama să-mi simtă lipsa vreun pic.

Echo Lawrence: Pe oul de Paște pe care mi l-a lăsat, Rant scrisese cu ceară albă, așa că după ce l-am cufundat în vopsea, am putut să-i citesc mesajul secret.

Irene Casey: Era mai rău decât să-și bată joc de tine Basin Carlyle sau să fii pocnită prea tare cu mingea la „Rațele și vânătorii", la ora de educație fizică. Mai rău decât crampele. Lovitul, împinsul și scormonitul acolo, înăuntru, dor. Gheața se topește sub mine și devine o pojghiță de apă murdară și nisipoasă. Gheața aia subțire se face sub mine o băltoacă

noroioasă.

Mi-am închipuit cum stă o bucată de pânză fixată într-un loc, apoi e împunsă iarăși și iarăși de o mașină de cusut mare și lentă.

Eu stăteam cu brațele înfășurate strâns, ca bebelușii ori ca o mumie, ca nou-născuții ori ca un mort definitiv, iar bărbatul se mișca peste mine tot mai repede, până ce a înțepenit deodată și toți mușchii și articulațiile i s-au făcut tari ca piatra. Au înghețat.

Apoi s-a înmuiat cu totul, s-a relaxat, dar tot nu mi-a dat drumul. Mă ținea mai departe cu degetele.

Inima i s-a liniștit și el a zis:

— Nu s-a întâmplat. Nu încă. Ca să fim siguri, a continuat bărbatul, o să trebuiască s-o mai facem o dată.

Echo Lawrence: În loc de vopsea, am băgat oul într-o ceașcă de cafea. După ce am băut cafeaua, oul stătea acolo, în fundul cești, cu cuvintele lui Rant, care îmi zicea: „În trei zile o să mă întorc din morți”. Un soi de citat de Paște.

Irene Casey: Cât a stat și a așteptat, omul și-a mirosit mâna și a zis:

— Miroși exact ca mămica și bunica ta când erau de-o vârstă cu tine...

Nimic nu mișca. Nimic nu lătra.

— Dacă păstrezi copilul, mi-a șoptit el, cu gura pe ochii mei și cu buzele pe pleoapele mele strânse tare, o să fii cea mai vestită mamă din toată istoria...

A început iar să se miște acolo jos, presându-mă

pe gheață, împingându-mă cu tot cu gheață în apa râului, și a spus:

— Dacă nu-l păstrezi, o să mă întorc să-ți fac altul...

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Simms: Dacă vreți să știți neapărat, mesajul secret scris pe oul meu era „Lua-te-ar dracu'!"

Irene Casey:

— Da, a zis el, frecându-se de gâtul meu cu bărbia lui aspră.

A zis:

— Da. Daa. O, da.

Şi apoi:

— Te rog.

Şoldurile i s-au izbit atât de tare de ale mele, că în gheața de dedesubt au apărut una, două, trei crăpături în formă de fulger. Apa a început să se strecoare deasupra gheții. Crăpăturile albe s-au întins în zigzag spre mal.

Cartuș Dunyun: Nu pricepeam de ce, dar pe oul meu scria „Green Taylor Simms".

Irene Casey: Când s-a înălțat pe coate, bărbatul s-a uitat în jos și a zis:

— Sângerezi.

S-a uitat la mâna mea, înăuntrul pumnului, căci strânsesem atât de tare banul ăla, că aurul mă tăiase în palmă. Marginile lui săpaseră o cicatrice perfect rotundă, mai adâncă în partea de sus și de jos a

cercului. Bărbatul mi-a desfăcut degetele și acolo, înăuntru, banul de aur arăta ca un Crăciun în sângele meu roșu-aprins. Aveau să treacă destule săptămâni după Anul Nou până să-mi dispară urma aia vânătă cu anul 1884.

Iar bărbatul ăla mi-a spus:

— Păstreaz-o. Ca să ai cu ce să plătești curățatul puloverului.

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Simms: Până acum vânătoarea de bușeli nu avusese un chip anume și pare imprudent să-i oferi unul. Nu există nici un fenomen de genul „străfulgerării". Nu există „istorici" nemuritori. Ce pare mai probabil: bălăriile astea despre călătoria în timp sau faptul că un tânăr a înnebunit?

Să susții altceva ar însemna o țicneală și o iresponsabilitate maximă.

Irene Casey: Omul și-a tras pantalonii, deși socoteala încă îi mai scotea aburi de la pipi și de la sânge. Încă mai picura spermă din ea. Şi-a tras fermoarul și și-a rotit capul în jur. Apoi și-a coborât ochii spre mine și a zis:

— Rămâi aici până plec.

Şi a pornit-o în susul râului, direct prin albie, până ce a dispărut dincolo de cel mai îndepărtat orizont.

Tina Cumva: Nu, adevărata minciună, adevărații mincinoși sunt Echo Lawrence și Cartuș Dunyun, fiindcă ei știu adevărul, da' nu vor să-l zică. Poți să te

întorci în timp și să meșterești la cele trecute. Şi ei asta încearcă noapte de noapte.

Irene Casey: Cu picioarele desfăcute către cerul albastru de Crăciun. Puloverul îmi înghețase. Se prinsese în gheață în câteva locuri. Pe jumate adormită, că nu putusem să respir, urmăream cu ochii bulele de apă sub spărturile de dedesubt. Urechile îmi prindeau vaierul și jelania râului, care arunca deoparte bucățile sparte.

Sângele meu viu și pișatul meu înghețau. Şi sperma bărbatului.

Gheața de pe râu se spărgea, se făcea bucăți. Revenea la viață.

Tina Cumva: Astfel, o mare parte din cei de la putere au anticipat evenimentele curente și au profitat de ele. S-ar putea ca așa să fi controlat lucrurile dintotdeauna. Sau, poate, căderea asta în trecut se limitează la istoria modernă. N-am cum să știu. N-ai de unde să știi. Ştiu doar atât: există oameni care o fac. Şi nu vor ca tu să afli.

Irene Casey: Eu lăsam gheața să mă scufunde așa, tot mai tare, în frigul ăla mare, când numai ce aud o voce din tufișuri. Dintre papura de pe malul râului înghețat o voce zice:

— Doamnă Casey?

Apoi:

— Irene?

Vocea mai zice:

— Mami?

Şi de-acolo apare un băiat aproape gol, care tremură și se strânge singur în brațe.

O bucată albastră de hârtie îi ascunde partea de sub pântece. E o chestie de spital. Stătea acolo așa, în niște papuci de plastic, și-atunci a zis:

— N-a vrut să mă ia nici o mașină.

Clănțănind din dinți, a mai întrebat:

— Am ajuns prea târziu?

Şi-apoi:

— Am ajuns prea târziu.

Echo Lawrence: Brățara de identificare de la spital, aia pe care-o purta Chester în ziua aia, e de pe vremea când l-au scos din râu. Cu nouăsprezece ani înainte de ziua când Rant s-a azvârlit cu mașina în același curs de apă. Încă mai am brățara. Chet mi-a dat-o mie.

Ziua în care Rant a dispărut în râu și ziua în care Chet a ieșit pe mal, amândouă sunt 21 decembrie.

Irene Casey: Băiatul stătea în mâlul înghețat pe vârfurile degerate ale picioarelor și avea amândouă mâinile împreunate dinaintea aburului ce-i ieșea din gură. Chircit și tremurând tot, ca un pumn slăbănog, mi-a zis:

— O să fie bine… O să fii bine…

Avea cicatrici pe brațe – de sus până jos. Şi dinții ăia care îi clănțăneau erau negri.

Să fi fost de vârsta unui elev de liceu, nu mai mult.

Doar că avea hârtia aia albastră de spital și stătea în păpuriș gol ca un prunc.

Neddy Nelson: Oricât de naşpa sună, nu s-a însurat Rant chiar cu mama lui? Nu şi-a schimbat el numele în Chester Casey şi n-a rămas acolo ca să crească şi copilul? Ca să se crească pe sine?

Irene Casey: Nu mai puteam sta în fund, aşa de tare îngheţasem. Nu puteam nici să mă aplec atâta cât să-mi apuc blugii sau vreuna din perechile de chiloţi.

Băiatul ăla gol a venit împleticindu-se spre mine pe gheaţa care se sfărâma şi se afunda. Îmi tot zicea:

— Nu te mişca.

Repeta întruna:

— Eşti rănită.

Râul se umfla, arunca gheaţă peste maluri, iar el îmi zicea:

— Să nu încerci niciodată să faci autostopu' îmbrăcat aşa.

Papucii albaştri de plastic îi alunecă şi plescăie, dar el ajunge lângă mine şi se apleacă, dând să mă ajute să-mi trag chiloţii şi blugii. Când degetele lui tremurătoare se apropie, gata să mă atingă, între noi se aprinde o scânteie, între mâna lui şi a mea se iscă o scânteie electrică. Pârâie tare. O lumină electrică în lumina zilei. Între degetul lui şi-al meu.

Neddy Nelson: Păi, nu-i ca... Sfânta Treime? Rant, Chester şi bătrânul Green Taylor Simms? Ca la Biserica Catolică: trei oameni care-s acelaşi, dar şi separaţi?

Irene Casey: Amândoi îngheţaţi, ne târâm pe gheaţa spartă, iar în urechi îmi răsună vuietul râului din

spatele nostru. Puloverul meu de Crăciun e lăbărțat și murdar. E pătat cu roșu și galben. Sânge și pipi. E lălâu și sfârșiat.

Băiatul cel gol îmi zice:

— Îmi pare rău pentru... asta.

Iar eu mi-am desfăcut nasturii și mi-am scos de pe brațe mânecile pline de noroi. I-am întins puloverul și i-am spus:

— Ia-l. O să mori de frig.

Neddy Nelson: Nu se explică în felul ăsta de ce n-a fost Chet Casey așa de distrus de moartea puștiului său? De ce s-a mutat și s-a stabilit aici? Nu vorbim oare de bucle mari de timp trecut?

Irene Casey: În timp ce ne întorceam la cina de Crăciun, l-am întrebat:

— Şi cine ești tu de fapt?

Iar băiatul mi-a zis:

— N-ai vrea să știi...

Echo Lawrence: Bucle, ca alea de la brodat.

Cartuș Dunyun: Cât de imposibil e așa ceva? Rant Casey nu-i mort, a devenit Chester. Tăticul. Când mașina lui Rant a luat foc și a lăsat numai urme de pom de Crăciun pe o parte a viaductului de pe Barlow Avenue, el s-a întors în timp, dar nu ca s-o omoare pe Irene, cum plănuise Simms. Rant s-a întors doar ca să împiedice atacul asupra lui Irene. Asta-i mai mult decât imposibil.

Irene Casey: Așa a intrat Chet în viața mea. Şi până

nu am văzut că nu-mi mai vine ciclul, nu am fost sigură, dar tot așa a intrat și Buddy în viața mea.

Echo Lawrence: M-a trezit lătratul câinilor. Eram încă în mașină, cu ochii pe vechea casă a lui Rant. Era încă noapte. Lumina de pe verandă a clipit, iar ușa de plasă a scârțâit. Silueta cuiva s-a aplecat în afară și o voce de femeie a strigat:

— Aport!

Urlatul, lătratul și mârâitul s-au redus, au pălit, iar sunetul s-a făcut neclar.

Cartuș Dunyun: Sub licărirea becului gălbui, femeia de pe verandă a țipat:

— Aport! Vino-ncoace, băiete!

De lângă trunchiul unui salcâm s-a desprins o siluetă. O umbră a ieșit din umbră și o voce de bărbat a zis:

— Doamna Casey?

Echo Lawrence: Şi Irene a zis:

— Bodie? Bodie Carlyle?

Între timp silueta pusese deja un picior pe prima treaptă de la verandă. Ușa de plasă a scheunat și Irene a zis:

— Hai înăuntru. O să mori de frig...

Bodie Carlyle (*prieten din copilărie*): Vedeți, viața doar se arată a fi bună ori rea și numai pentru puțină vreme. După aia se schimbă într-alt fel.

Cartuș Dunyun: Omul a pătruns înăuntru. Lumina

de pe verandă s-a stins.

Neddy Nelson: Şi nu ăsta a fost momentul în care făcătura aia de șerif, Carlyle, ne-a arestat?

38. Comunitate

Dr. Christopher Bing, doctor în științe (*antropolog*): Fenomenul cunoscut îndeobște sub numele de vânătoarea de bușeli este pur și simplu cea mai recentă manifestare a unui spațiu liminal, care furnizează o sublimare cathartică și dă naștere unei comunități normative, ce se imunizează în acest mod la orice formă de ostilitate reprimată legată de statu-quo și, concomitent, reușește să mențină intactă structura socială existentă.

Din eseul *Liminalitate și comunitate* de Victor Turner (*antropolog*): Profeții și artiștii tind să fie persoane liminale și marginale, „oameni de limită”, care se străduiesc cu o sinceritate pasionată să se elibereze de clișeele asociate obligațiilor impuse de poziția și rolul lor social și să intre în relații esențiale cu alți oameni, atât în realitate, cât și în imaginație.

Dr. Christopher Bing, doctor în științe: Conform definiției oferite de antropologul Victor Turner în cartea sa *Ritualul procedurii: structură și anti-structură* (1969), spațiile liminale se manifestă la interstițiile dintre două faze distincte ale vieții. Potrivit lui Turner, absurditatea și paradoxul definesc

regularitatea. Regularitatea emergentă din haosul spațiului liminoid este cea care permite existența unei societăți altminteri organizate.

Ina Gebert, masterand (***teolog*****):** Se poate afirma că exemplul cel mai bun de spațiu liminal este ritualul laic al Halloweenului, așa cum e el practicat la ora actuală în Statele Unite. În acea seară anume ierarhiile puterii sunt inversate, permițându-le copiilor să le ceară tribut adulților. Copiii suspomeniți poartă măști care copiază simboluri ale puterii. Ele includ fantome și schelete, adică agenți ai morții, vrăjitoare care distrug fertilitatea, animale sălbatice precum lupii și leii sau personaje marginale cultural, precum cowboy-ii, cerșetorii și pirații. Mascați astfel, copiii amenință să provoace daune proprietății, ca pedeapsă pentru adulții care nu îi recompensează.

Dr. Erin Shea, doctor în științe (***teolog*****):** Exemplele clasice de spații liminoide extinse includ festivalul anual al Omului în Flăcări, desfășurat în deșertul Black Rock din Nevada, așa-numitul ConFest din Australia, întâlnirile internaționale Rainbow Family și așa-zisa „Renaștere Celtică”, ce are loc în Glastonbury, Anglia.

Dr. Christopher Bing, doctor în științe: În linii mari, diferența dintre liminal și liminoid este definită după cum urmează. Termenul „liminal” se referă la un ritual ce marchează trecerea dintr-o etapă a vieții

în alta: un botez, o absolvire, o lună de miere. De cealaltă parte, un eveniment „liminoid” tipic, precum un concert rock, o noapte de *rave* sau o petrecere sexuală a unui grup poligam ce practică amorul liber, se petrece în afara cursului obișnuit al vieții și nu marchează o asemenea trecere existențială. Caracteristica definitorie a spațiului liminoid este aceea că toți participanții acționează ca și cum ar fi egali. Diferențierile sociale sau de castă sunt date deoparte și toți cei prezenți se bucură de afecțiunea reciprocă și egalitaristă a celorlalți. Pentru a denumi acest tip de solidaritate și dragoste spontană, Turner a folosit cuvântul latinesc *communitas,* comunitate.

Dr. Erin Shea, doctor în științe: Exemple mai puțin semnificative de spații liminoide sunt pelerinajele religioase, „expedițiile” din concedii, cluburile de lupte și vânătoarea de bușeli.

Ina Gebert, masterand: Cele mai obișnuite spații liminale sunt ritualurile în care membrii unei societăți își schimbă temporar între ei pozițiile sociale. Regele devine servitor. Servitorul, rege. Papa romano-catolic îngenunchează și spală picioarele săracilor. Pastorul penticostal respectabil și bine îmbrăcat se prăbușește pe podea, agitându-se convulsiv și mormăind cuvinte de neînțeles. La bordul submarinelor nucleare ce rămân scufundate în misiuni de câte trei luni, ofițerii și echipajul schimbă rolurile în ritualuri periodice precum „Hefe Cafe”, o cină oficială de la mijlocul misiunii, pe parcursul căreia comandanții trebuie să-și servească

subordonații și să le asculte ordinele. De fiecare dată această degradare de scurtă durată sporește puterea pe termen lung a entității conducătoare.

Dr. Christopher Bing, doctor în științe: În cel mai rău caz, evenimentul liminal sau cel liminoid funcționează ca o supapă de evacuare a spaimelor acumulate în timp, protejând astfel civilizația în ansamblul ei. În cel mai bun caz, spațiile liminale și cele liminoide devin laboratoare sociale, în cadrul cărora participanții pot testa și imagina noi forme de autoexprimare și noi structuri sociale.

Ina Gebert, masterand: Cei vii se simt întotdeauna superiori celor morți. Gândiți-vă la faptul că moartea reprezintă degradarea ultimă – și în același timp o ocazie pentru ca o comunitate să-și exprime fără nici un risc adevăratele sentimente față de un individ. De exemplu, scena funerară din *Tom Sawyer*, în care comunitatea crede că personajul principal s-a înecat și organizează o slujbă pentru a-l jeli public. În ciuda disprețului lor obișnuit pentru „decedat", comunitatea își exprimă dragostea reprimată. Odată ce Tom Sawyer apare, dând impresia că s-ar fi întors din morți, comunitatea exultă.

Dr. Erin Shea, doctor în științe: E de presupus că autoritățile locale au cunoștință de vânătoarea de bușeli și îi permit să continue. Ritualul amintit oferă o eliberare cathartică a impulsurilor antisociale și antiautoritare fie prin extenuarea respectivelor persoane, fie prin schilodirea sau eliminarea lor

completă, în urma morții. Indiferent cum ar fi, vânătoarea de bușeli funcționează ca un program social ieftin și eficient de păstrare a ordinii sociale actuale.

Dr. Christopher Bing, doctor în științe: Un ritual liminal tipic se desfășoară în trei etape. Pre-liminalul, liminalul și post-liminalul. În cazul fenomenului numit vânătoarea de bușeli aceste etape se manifestă astfel: decorarea și parada vehiculelor, vânătoarea propriu-zisă, inclusiv accidentele, și spectacolul public al certurilor prefăcute de după accident, cunoscut în mod obișnuit sub numele de „mulgerea accidentului”.

Dr. Erin Shea, doctor în științe: În cultura Vânătorilor de Bușeli tendința de a submina simboluri liminale tradiționale este inerentă. Femeia îmbrăcată în rochie de nuntă nu este o mireasă autentică. Respectiva „femeie” ar putea fi de fapt un bărbat. Mobila legată pe acoperișul mașinii nu indică o mutare în altă locuință. Semnul școlii de șoferi nu are intenția de a proteja un conducător auto lipsit de experiență.

Ina Gebert, masterand: Așa cum ritualul învierii lui Tom Sawyer duce cu gândul la Hristos – un tânăr strălucitor care moare și renaște întru nemurire –, tot astfel și cultura contemporană continuă să genereze zeități conform aceluiași model. În ultimele decenii celebrități precum Elvis Presley, Jim Morrison și John Belushi au fost nimicite de succesul lor, au

murit înainte de vreme și, ca atare, sunt subiectul zvonurilor ce susțin că ar fi încă în viață. Această înviere ar putea semnifica pur și simplu o negare publică a sfârșitului lor, dar ea e de obicei ulterioară unei explozii generale de tristețe și recunoaștere, care servește la construirea unei mitologii centrate pe individul devenit de-acum nemuritor.

Dr. Erin Shea, doctor în științe: Exemplele de liminalitate de limbaj includ expresia franțuzească pentru apus sau crepuscul: „Între câine și lup". Aceeași expresie e folosită pentru a descrie ultimele luni din viața unei persoane, când abilitățile ei fizice și mentale slăbesc. În engleză expresia pentru crepuscul, „când toate pisicile sunt gri", demonstrează ștergerea ierarhiilor sociale și a indicatorilor vizibili de statut social.

Din eseul *Liminalitate și comunitate* de Victor Turner: Este ca și cum ar fi reduși sau coborâți la o stare de uniformitate, pentru a fi remodelați și dotați cu puteri suplimentare, care să le permită să facă față noii lor condiții de viață.

Ina Gebert, masterand: Rant Casey și Karl Waxman reprezintă ultima reîncarnare a acestui model străvechi. Despre ambii bărbați, nimiciți de o moarte violentă în public, se zvonește că ar fi în viață – și nu doar în viață, ci și nemuritori. Se spune că Waxman ar fi călătorit înapoi în timp și și-ar fi ucis părinții înainte de momentul zămislirii lui, menținându-se astfel într-o stare liminală permanentă. Casey... ei bine, cu Casey e o altă poveste: el reprezintă

mântuirea prin recunoaștere publică și atașament emoțional, un refuz în masă al faptului că ar fi murit într-un accident de automobil temeinic demonstrat.

Cartuș Dunyun: Tot rahatul ăsta antropologic e groaznic de plictisitor – și asta-i puțin spus. Vânătoarea de bușeli înseamnă doar distracție. Distracție și amuzament. Vă rog, n-o ucideți cu vorbe mari.

39. Vârcolaci 5

Hudson Baker (***elevă*****):** E greu de explicat, dar în fiecare cabină din fiecare toaletă a liceului în care intram cineva scrisese „Amber Nye face spume de la turbare!”

Numai că în realitate chiar Amber scrisese asta.

Zău că e greu de explicat.

Toni Wiedlin (***vânător de bușeli*****):** Puștii de liceu băgau un dans pe care-l numeau „Bălosul”, ceea ce însemna că se prefăceau că au picioarele parțial paralizate, ca un bolnav de rabie în ultima fază. Se împleticeau pe ringul de dans, cu spume la gură de la capsulele de calciu efervescent puse pe limbă, se izbeau unii de alții și mârâiau. Se spune că dansul ăsta-i numai bun ca să fii împușcat de poliție.

Cartuș Dunyun (***vânător de bușeli*****):** La oamenii care vor să ia microbul le zicem „scuipăcioși”. Aia care-s dispuși să transmită mai departe turbarea se cheamă „voiajori”.

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Simms (***istoric*****):** Cum a descris cândva Charles Dickens Regimul Terorii din Franța: în vreme de

ciumă vor exista întotdeauna oameni care nu-și pot afla liniștea până ce nu ajung să se molipsească.

Hudson Baker: Amber și cu mine ne acopeream pe tot corpul, absolut complet, cu cremă de plajă cu factor de protecție 200 sau cam așa ceva. Așa de tare voiam să se șușotească despre noi că suntem Oameni de Noapte sau ca poliția de stingere să încerce să ne aresteze. Când stau să mă gândesc, îmi dau seama că voiam ca lumii să-i fie frică de noi. Ca și cum puteam s-o luăm razna complet în orice clipă și să sărim la gâtul tuturor celor de la Academia Calea Creștină.

Toni Wiedlin: Îmi amintesc că auzisem niște Oameni de Noapte mai prostuți cum se lăudau cu ceea ce ei numeau „descendența" lor, adică sursa originală de infectare cu turbare. Orice puști, fără nici o excepție, se jură că el sau ea au fost infectați de Rant Casey sau de Echo Lawrence. Toți vor să se simtă speciali, ca să cucerească o poziție mai bună printre ai lor – dar nu *prea* speciali. Cei mai mulți dintre puștanii ăștia vor să fie speciali în același fel în care-s speciali și prietenii lor.

Hudson Baker: Mama și tatăl lui Amber habar n-aveau că ne furișam afară în fiecare noapte. Purtam peruci din alea negre ca tăciunele și machiaj alb. Acum îmi dau seama că adevăraților Oameni de Noapte trebuie să le fi părut, cum ar veni, vai de capul nostru de prostovane... Purtam colanți negri pe sub rochii negre, găsite la magazine de haine la mâna a doua, de care domnul și doamna Nye nici habar n-

aveau că le aveam. Stăteam la intersecții și așteptam să oprească vreo mașină plină cu vânători de bușeli.

Acum zău că-mi vine tare greu să vorbesc despre asta.

Toni Wiedlin: Îmi amintesc cum toată lumea zicea că Rant Casey era părintele vânătorii de bușeli și că nu era mort. Aceiași puști or să vă spună și că Elvis, Jim Morrison și James Dean pur și simplu s-au săturat de lumina reflectoarelor și și-au înscenat moartea, ca să poată scrie poezii în sudul Franței. Când toată lumea minte că l-a văzut pe Rant Casey și s-a sărutat cu el, minciunile astea impun o realitate în care toată lumea are de câștigat. Guvernul zice că Rant e viu fiindcă are nevoie de-un personaj negativ. Puștii zic că-i viu fiindcă au nevoie de un erou.

Hudson Baker: Amber îl iubea așa de tare pe Rant, că se ducea la poștă și fura afișul cu „Căutat" de pe panoul de-acolo, cu primii zece oameni căutați de FBI. De fiecare dată când FBI-ul îl înlocuia, Amber îl fura iar. Pe afiș era poza lui de când imigrase în Noapte. Amber voia să-și tapeteze camera cu posterele alea de la FBI, da' domnul Nye ar fi murit de groază. Pe bune.

Toni Wiedlin: Pentru cei tineri Rant și Echo deveniseră Adam și Eva ai epocii lor. F. Scott și Zelda, John și Yoko, Sid și Nancy, Kurt și Courtney. Mi-aduc aminte că toți cei care își trasau originea rabiei până la gurile lui Rant și Echo, toți își spuneau „copilul lui Rant" sau „plodul lui Echo".

Fiecare liceu are câte un Romeo și o Julietă, câte un cuplu tragic. Şi fiecare generație e la fel.

Hudson Baker: La noi la liceu, pe timpul nopții, sala de clasă și băncile noastre le folosea o altă clasă. Puștii de noapte. Aveau propriii lor profesori de noapte, oameni de serviciu și tot restul. Chiar și asistenta lor medicală. Puștii de noapte stăteau în băncile noastre în timp ce noi dormeam acasă, iar noi stăteam în ele când dormeau ei. Uneori găseai câte un bilețel lipit cu gumă de mestecat sub bancă, de la un puști de noapte care încerca să intre-n contact cu tine, așa că-i lăsai și tu un bilet în același loc. Așa am ajuns eu și cu Amber să-l cunoaștem pe tipu' ăsta, Gregg Denney.

Gregg Denney (***elev*****):** Târfele alea de zi îți ies ele în cale, că nu mai vor să fie virgine. Eu m-am asigurat de o rezervă nesfârșită de păsărici curate. Numai cât auzeau că-s infectat, și curvele de zi tăbărau imediat pe mine. Noi, ceilalți, le ziceam „scuipăcioase", așa de tare umblau după scuipat.

Cartuș Dunyun: Fiecare căcăcios de zi care spune că l-a pupat Rant își zice „pursânge". Cât de jalnici puteau fi? De parcă erau cai de curse ori vampiri. Jalnici e puțin spus.

Hudson Baker: Gregg Denney e un prădător clasa întâi, mie-n sută.

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor

Simms: Ca și la Zâna Măseluță, fiecare cultură are versiunea ei proprie de „bau-bau”, o entitate misterioasă care există nu pentru a răsplăti copiii, ci pentru a-i pedepsi. Cum e, de exemplu, la olandezi Zwarte Piet, însoțitorul lui Moș Crăciun, care-i biciuiește pe copiii neastâmpărați și răi. În Spania El Coco e un monstru inform și păros care-i mănâncă pe copiii ce refuză să se ducă la culcare. În Italia L'Uomo Nero e un bărbat îmbrăcat într-un trenci negru și îi răpește pe copiii care nu mănâncă tot la masă. Homem do Saco al portughezilor, Torbalan din Bulgaria și persanul Lulu-Khorkhore sunt asemănători cu Moș Crăciun, căci au și ei un sac imens, dar nu pentru a le aduce daruri copiilor, ci pentru a-i lua cu ei pe cei neascultători.

Hudson Baker: Amber și cu mine făcuserăm un legământ: să nu ne urcăm în nici o mașină una fără cealaltă. Dacă o echipă de vânători de bușeli n-avea loc decât pentru una din noi, le făceam semn să plece și așteptam alta. Amândouă sau nici una, așa a fost mereu și pentru totdeauna legământul nostru.

Phoebe Truffeau, doctor în științe (*epidemiolog*): Societatea modernă s-a luptat cu problema supertransmițătorilor încă de pe vremea când Mary Mallon a refuzat să-și modifice comportamentul. Fiindcă Mary „Tifos” a ținut neapărat să lucreze ca bucătar, și-a petrecut ultimii douăzeci și trei de ani din viață în carantină pe North Brother Island, în New York. Recent, în 1999, *The New England Journal of Medicine* relata cazul unui

băiat de nouă ani din Dakota de Nord, ai cărui plămâni prezentau o concentrație neobișnuită de bacili tuberculoși. Băiatul și-a infectat familia și cincizeci și șase de colegi de școală. În schimb, el părea să fie perfect sănătos. *Annals of Internal Medicine* au prezentat un caz similar din 1996, cu o secție de terapie intensivă postoperatorie dintr-un spital, unde originea unei epidemii de infecții stafilococice rezistente la antibiotice a fost descoperită în coloniile de *Staphylococcus aureus* ascunse în sinusurile unui student la Medicină aparent sănătos.

Neddy Nelson (*vânător de bușeli*): Ați auzit vreodată de Legea Urgențelor Medicale? Țineți minte că a fost promulgată de președinte chiar după acel fiasco din 11 septembrie? Ştiați că decretul ăla îi permite guvernului să declare pe oricine un pericol la adresa sănătății publice și să-l închidă pentru tot restul vieții? Ați auzit să se respecte drepturile cuiva? Credeți c-o să aveți parte de un proces cu jurați? Glumiți, nu?

Phoebe Truffeau, doctor în științe: În China rurală stigmatizarea socială asociată cu lepra îi făcea pe mulți dintre cei infectați să-și ascundă boala. Ca reacție, guvernul a oferit o recompensă în bani oricui dădea în vileag un lepros, silindu-i astfel pe cei infectați să se trateze și eliminând boala din țară.

În India, unde o formă mai democratică de guvernare împiedică realizarea unui asemenea

program, cazurile de lepră rămân un lucru obișnuit.

Legea Urgențelor Medicale îndrituiește pur și simplu guvernul federal să suspende toate structurile administrative statale și locale, să confișteproprietăți și să pună populația în carantină, pentru a acționa eficient împotriva oricărui agent patogen.

Hudson Baker: Pentru Amber infectarea însemna legământul suprem. Ca și cum ea și cu tipul respectiv ar fi fost condamnați să rămână împreună. Dacă stau să mă gândesc acum, mi se pare că ea credea că un pic de contact cu moartea ar fi făcut-o să se bucure mai tare de viață. S-ar fi simțit mai vie așa. Oamenilor obișnuiți le părea rău de ea, unii chiar ajungeau să se sperie sau să se îngrețoșeze, da' Amber vedea în toate astea un plus de atenție.

Amber zicea că așa o să înceteze să mai încarce experiențe procesate. Ea chiar voia să trăiască o viață reală, să fie vie. Adică asta *chiar* mi-e greu să o explic.

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Simms: Termenul de „*bogeyman"*[15] e derivat din „Boney", porecla disprețuitoare dată de britanici lui Napoleon Bonaparte. Cu timpul, numele a devenit *boneyman* și mai târziu *bogeyman,* dar a fost folosit mereu de britanici ca o amenințare, pentru a-și face copiii să-i asculte.

Hudson Baker: Eram eu și cu Amber și ea voia să facem echipă cu Gregg Denney. Aia e noaptea în care n-am urcat în mașină. Am lăsat-o să se ducă singură.

Phoebe Truffeau, doctor în științe: Cum e foarte probabil să se fi întâmplat și cu Buster Casey, la un purtător asimptomatic al infecției reacția imunitară tinde să fie compromisă de o boală avută deja. De exemplu, un supertransmițător puternic de *Coronavirus,* boală cunoscută îndeobște sub numele de „SARS”, sindrom acut respirator sau „pneumonie atipică”, suferea de o afecțiune preexistentă la rinichi, iar aceasta i-a permis pacientului să țină în incubație și să transmită cantități imense de viruși.

Gregg Denney: O târfă rămâne însărcinată și zice că vrea să păstreze copilul meu cu turbare. Vrea ea să vadă dacă poate să ducă toată sarcina fără să-și vindece infecția. Habar n-am despre ce vorbești.

Hudson Baker: Amber îmi spunea tot timpul:

— Rant Casey e părintele turbării mele...

De parcă Amber se întâlnise cu el și-l știa și tot restul. Cum ar veni, iubirea lor era pecetluită cu un sărut.

Gregg Denney: Poate că oi fi băgat bebeluși în vreo târfă de zi, da’ nu, turbare n-am avut niciodată de-adevăratelea. Am dat numai de veste că aș fi infectat, ca să-mi mențin cota la gagici.

Hudson Baker: Amber trăia deja cu Gregg Denney. Se aștepta să facă un copil, ceva gen jumate om, jumate animal. Adică mi-a spus odată:

— Fac un pas gigantic înapoi pentru evoluția umană...

Phoebe Truffeau, doctor în științe: Ca și în cazul serotipului Rant de *Lyssavirus,* cele mai multe dintre epidemiile moderne au „sărit” de la animale la ființele umane. Pneumonia atipică sau sindromul SARS a început ca o varietate bovină de *Coronavirus,* numită și „febra turmelor”, boala Creutzfeld-Jakob este forma umană a encefalopatiei spongiforme bovine, numită și „boala vacii nebune”, iar sindromul imunodeficienței dobândite derivă cel mai probabil de la virusul imunodeficienței primatelor.

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Simms: Odată cu moartea – sau cel puțin dispariția – lui Rant Casey, acesta a devenit un bau-bau foarte eficient pentru guvernul nostru. De fiecare dată când administrația federală trebuia să distragă atenția opiniei publice de la propria sa incompetență, șeful Serviciului de Sănătate Publică anunță pur și simplu o nouă declanșare a epidemiei de rabie, a vânării lui Rant ori a amândurora.

Neddy Nelson: Nu vedeți că de fapt nu există nici o epidemie de turbare? Nu vă dați seama că Rant Casey e doar un țap ispășitor al politicienilor? Chiar acceptați ideea că Lee Harvey Oswald{16} a acționat de unul singur? Sau că James Earl Ray era într-adevăr un „pistolar singuratic” atunci când l-a asasinat pe dr. Martin Luther King? Şi ce părere aveți de Sirhan Sirhan{17}? Sau de John Wilkes Booth{18}?

Chiar credeți că un singur om a provocat o întreagă epidemie națională de rabie?

Gregg Denney: O târfă cu hormonii dezlănțuiți și

creierul afectat destul de zdravăn de turbare... sună a chestie cu care n-aș vrea să am de-a face. Las-o baltă. Am auzit de oameni care pot avea scuipatul infectat ani în șir. Poate că ea era din ăia.

Phoebe Truffeau, doctor în științe: Alți termeni folosiți pentru supertransmițători sunt „superinfecțioși" sau „supergazde". Din pricina particulelor invizibile de salivă și mucozități din jurul unor astfel de indivizi contagioși, epidemiologii îi numesc uneori „cazuri nor".

Neddy Nelson: Nu vă sperie că Legea Urgențelor Medicale are acum prioritate în fața tuturor drepturilor legale ale unei persoane?

Cartuș Dunyun: Stilul ăsta de a-ți închide toți adversarii fără să-i învinuiești de vreo infracțiune și fără să le permiți contactul cu un avocat se numește carantină. Doctorii sunt noii judecători și jurați. Boala e noua armă de distrugere în masă.

Neddy Nelson: De ce credeți că toți radicalii politici ajung „diagnosticați" cu turbare și apoi sunt închiși până ce se anunță, inevitabil, că au decedat? Nu vedeți că asta-i o legalizare a asasinatului?

Hudson Baker: Când n-am mai putut suporta, i-am sunat pe domnul și doamna Nye și le-am povestit tot despre Amber, despre biletele lipite cu gumă de mestecat și vânătoarea de bușeli, iar ei s-au dus și au angajat un detectiv.

Doar că atunci când au mers acolo unde locuia

Gregg Denney, Amber plecase.

Neddy Nelson: Cum puteți să spuneți că Rant Casey a reacționat exagerat? Cum ar trebui să reacționeze o persoană inteligentă când descoperă că nu-i decât produsul unui sistem corupt și rău? Cum să mai trăiești după ce-ai descoperit că fiecare răsuflare, fiecare dolar pe care-l plătești impozit și fiecare copil pe care-l zămislești și îl iubești or să perpetueze același sistem al răului?

Cum să mai trăiești când știi că fiecare celulă și fiecare strop din sângele tău fac parte din răul acela mare?

40. Conexiuni finale

Wallace Boyer (***vânzător de mașini*)**: Dacă ți-ai scărpina urechea exact în clipa asta, mi-aș scărpina-o și eu pe-a mea. Dacă îți apleci capul într-o parte, mi-l aplec și eu – mă sincronizez cu tine, mențin contactul vizual, îți arăt că-mi pasă și te conving să cumperi.

Pot să-ți zic „Uite-aici” – încă o comandă implicită.

Dacă tu ai zice „Călătoria în timp e imposibilă”, te-aș contracara zicând: „Da, multă lume spune c-ar fi imposibilă, dar nu se zicea și de frații Wright că n-or să se ridice niciodată de la pământ?”

Echo Lawrence (***vânător de bușeli*)**: Ultima dată când l-am văzut pe Green Taylor Simms, eram la o Noapte a Saltelei. Green lega o saltea pe acoperișul Daimlerului lui roșu. Ne opriserăm la benzinărie înainte să se deschidă fereastra, ca să ne umplem rezervorul, și stăteam sprijiniți de mașină, care era parcată lângă pompă. Green purta costumul lui în dungi, băgase capătul furtunului în rezervor și ținea apăsată maneta de la pompă. Puteai să simți mirosul de benzină și pe cel de pui prăjit la ceaun.

În seara aia nu-l sunasem pe Cartuș, ca să pot merge numai eu cu Green. Şi cum stăteam așa, i-am spus lui Green Taylor Simms că tatăl lui Rant,

Chester, venise în oraș.

Cu ochii pe ceasul de la pompă, pe cifrele care se învârteau și arătau cum se înmulțesc litrii și banii, Green a spus:

— Ia zi-mi, cam cât de tare aiurează domnul Casey senior?

Pe lângă noi trec mașini Torino, Vegas și Toronado, toate cu saltele prinse cu frânghii pe acoperișuri. Fețele din mașinile alea se întorc și se uită la noi și la salteaua noastră. Cam pe la toate colțurile de stradă vezi lume cu degetul ridicat la stop. Unii flutură și ceva bancnote pentru benzină.

Şi eu i-am zis atunci lui Green Taylor Simms ce-mi spusese și mie Chester Casey.

Green n-a zis nici pâs. A ascultat numai. Şi s-a uitat cum celelalte echipe se uită la noi.

De la Radio DRVR, „Grafic de trafic”: Tocmai am primit noi informații și se pare că avem de-a face cu un alt caz de *dejà vu* redundant. Trei vehicule de poliție sunt angajate cu toată viteza în urmărirea unei mașini în flăcări pe latura vestică de pe Madison Beltway.

Aici e Tina Cumva, cu știrile care vă fac să-ntoarceți capul...

Wallace Boyer: După cum mi-a spus Chet Casey, e mai bine să-ncepi ușurel. Să-ți imaginezi timpul nu ca pe un râu, ci mai degrabă ca pe o carte. Sau ca pe o înregistrare. Ceva încheiat. Ca un film: cu început, mijloc și sfârșit, dar deja finalizat și încheiat.

Apoi închipuie-ți că o călătorie în timp e ca și

cum ai scăpa pe jos o carte pe jumătate citită și ai pierde șirul paginilor. Ridici cartea și o deschizi la o scenă de mai înainte sau de mai târziu, dar niciodată exact de-acolo unde citeai.

Echo Lawrence: Şi, în timp ce mă asculta în continuare, Green Taylor Simms a lăsat capătul furtunului în rezervor, a ocolit mașina și s-a aplecat înăuntru pe geamul șoferului. A zis „Te ascult” și a împins bricheta de bord în locaș, să se înfierbânte.

Așa de veche era mașina aia. Nici unul din noi nu fuma.

Cartuș Dunyun (***vânător de bușeli*)**:** Rant a spus odată că *percepi* timpul după cum vor cei de la putere. Ca și cum ar fi o limită de viteză pe o autostradă. Moș Crăciun sau iepurașul de Paște. Ca și cum timpul ar fi o Zână Măseluță în care suntem învățați să credem. O cărare ori un râu ce se deplasează numai într-o direcție.

Dar limitele de viteză se schimbă. Moș Crăciun e o făcătură.

Rant mi-a spus că timpul nu-i cum credem noi. Timpul se înfășoară. Face bucle. Se oprește și pornește iar. Şi ăsta-i numai puținul de l-a aflat el. Cei mai mulți, zicea Rant, se mișcă prin timp cum umblă pe pământ o pasăre fără aripi. Rant zice că perspectiva asupra timpului a fost aranjată în așa fel încât oamenii să nu trăiască veșnic. E o degradare planificată, cu care am fost toți de acord.

Toți, în afară de tipii care nu mor. Istoricii.

— Nimeni nu zice că trebuie să rabzi așa ceva, mi-a spus Rant. Poți să mori oricând așa, pur și simplu.

De la Radio DRVR, „Grafic de trafic”: Vești noi despre urmărirea aceea în viteză. Focul pare să se limiteze la o saltea ce arde, legată de acoperișul mașinii. Şoferul se îndreaptă tot spre vest, pe Madison Beltway, apropiindu-se de CenterPoint Business Park. Vom reveni cu noi informații imediat ce se întâmplă ceva. Aici Tina Cumva, cu știrile care vă fac să-ntoarceți capul...

Echo Lawrence: La benzinărie, înăuntrul Daimlerului lui Green, bricheta a sărit din locaș, făcând „Ping!”

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Simms (***istoric*****):** Lăsați-mă să comprim cumva asta. Creierul uman operează la patru nivele principale de frecvență. În mod normal, când sunteți treji și atenți, funcționați la nivelul *beta* de unde cerebrale, adică de la treisprezece până la treizeci de cicluri pe secundă. În stare de repaus mintea vă plutește pe un val de unde *alfa,* de la nouă la paisprezece cicluri pe secundă. Când vă simțiți toropit și cufundat în reverie, mintea vă încetinește pe nivelul *theta,* de cinci până la opt cicluri pe secundă. Iar când cădeți într-un somn profund, fără vise, undele cerebrale încetinesc până la nivelul *delta,* de unul până la cinci cicluri pe secundă.

Wallace Boyer: Nimeni nu zice că trebuie să crezi așa ceva. Nimeni nu zice nici măcar c-ar trebui să asculți, dar gândește-te că pe parcursul istoriei o mulțime de flăcăi deștepți, bogați și puternici s-au dus în mormânt jurându-se că soarele se învârte în jurul nostru. Mai gândește-te și că într-o zi, când o să fii mort și îngropat, copiii cu dinți de lapte or să stea la ora de geografie a timpului și-or să râdă de cât de neghiob erai *tu*.

Echo Lawrence: Pompa de benzină a icnit și cifrele au încetat să se mai schimbe. Furtunul a sărit din rezervor și s-a oprit. Green Taylor Simms a băgat o mână în sacoul lui în dungi și și-a scos portofelul.

— Din câte spune Chet Casey, i-am zis eu lui Green, noi l-am întâlnit pe Rant fiindcă l-ai recunoscut tu acolo, la colțul străzii...

Green a tras din portofel o bancnotă de douăzeci de dolari, apoi încă una de douăzeci, una de zece și una de cincizeci. A scos toți banii de hârtie din portofel.

I-am zis:

— Suflecă-ți mânecile.

I-am zis:

— Lasă-mă să-ți văd brațele.

Şi Green mi-a spus:

— Cine crezi că a inventat joculeț ul ăsta care-ți face atâta plăcere?

A mai spus:

— Cine crezi că alege terenul, semnul și fereastra de joc și apoi trimite vorbă la toată lumea?

Şi după aia:

— Ce crezi că s-ar întâmpla cu vânătoarea de bușeli dacă eu n-aș mai fi?

În jurul nostru puțea a benzină.

Green Taylor Simms mi-a pus banii în mână și mi-a zis:

— Ești drăguță să te duci să-mi cumperi niște lemn-dulce Red Vines?

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Simms: De maxim interes este și ideea că o persoană obișnuită poate atinge cu ușurință acea stare mistică de meditație, cea a undelor *theta,* starea cea mai râvnită de călugări și pelerini, pur și simplu conducând un automobil. La orice drum lung, de fiecare dată când timpul a trecut și ați mers o distanță oarecare fără să țineți minte parcursul, v-ați scufundat în nivelul de meditație profundă *theta.* Deschis la viziuni. Deschis spre subconștient. Spre creativitate, intuiție și iluminare spirituală.

Echo Lawrence: L-am lăsat cu capătul furtunului încă înfipt într-o coastă a mașinii, am intrat, i-am cumpărat Red Vines, am plătit benzina și am ieșit. Şi, zău așa, când am ieșit, Daimlerul roșu dispăruse.

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Simms: Nivelul *theta* de activitate cerebrală stârnește un interes special. Misticii declară că aceasta e frecvența la care există cele mai mari șanse să apară viziunile și iluminările. În momentele de relaxare, când faceți baie, conduceți mașina sau sunteți pe punctul de a adormi și vă lăsați purtat de valurile de unde cerebrale *theta,* aveți de obicei acces la amintiri

profunde, îndepărtate. Faceți conexiuni și aveți revelații.

Cânturile budiștilor tibetani urmează un ritm monoton, care se pliază pe undele cerebrale de frecvență mai redusă, pentru a stimula activitatea undelor *theta.* Dintre culturile care utilizează tobele, șamanii declanșează undele *theta* printr-un ritm constant, neîntrerupt, de patru bătăi pe secundă.

Pattie Reynolds (***lucrătoare la bar*****):** Eram la pompa șapte. Bărbatu' de care ziceți era la pompa cinci. Am auzit un plescăit și când m-am întors să mă uit, un moș împroșca benzină cu furtunul pe o saltea legată deasupra mașinii lui roșii. Purta un costum de om de afaceri, de un albastru închis. Păr cărunt. Pantofi buni, cu bot ascuțit. Benzina se îmbiba în saltea. Doar câțiva stropi s-au prelins pe marginile mașinii și pe geamuri. Mirosul era sufocant.

Îmi amintesc că omul s-a urcat pe locul șoferului și-a vrut să plece. A trebuit să dea drumul la ștergătoarele de parbriz, așa de multă benzină curgea pe geamuri.

Wallace Boyer: După cum v-am spus, eu de fapt nu l-am cunoscut pe Rant Casey decât după ce-a murit. Cât a mai rămas din zborul ăla de am stat lângă Chet Casey, el a încercat să mă învețe imposibilul. Mi-a băut whisky-ul și mi-a explicat că timpul nu-i o linie dreaptă.

Timpul nu-i un râu. Nici un ceas ori o clepsidră. Nu curge doar într-o singură direcție.

Ai putea să angajezi o grămadă de experți de soiul cel mai bun ca să analizeze la detaliu tot ce s-ar putea întâmpla, da' unii oameni s-ar uita la dovezi și tot ar zice că pământu-i plat. Că oamenii n-au evoluat din altceva. Şi că Elvis e încă viu.

De la Radio DRVR, „Grafic de trafic": Sunt Tina Cumva, cu un „Grafic de trafic" de ultimă oră. Toate benzile vestice de pe Madison Beltway sunt închise din pricina unei mașini în flăcări, care s-a accidentat la ieșirea de la CenterPoint. Echipajele de intervenție sunt la locul accidentului și încearcă să țină focul sub control. Circulația e deja redirecționată prin intersecția Market și pe autostrada 287. Pe partea estică a șoselei Madison traficul e îngreunat și gata să se blocheze...

Cartuș Dunyun: Căcat. Eu nu știu cum acționează străfulgerările astea. N-aș putea să-ți spun nici cum funcționează un bec, darmite să fac unul din nimic. Dar tot pot să-l folosesc.

Îți arzi creierul cu rabia. Intri în transă *theta* șofând. Te ciocnești de ceva și te trezești gol-goluț în istorie.

Wallace Boyer: Dacă te-ajută cu ceva, gândește-te cum își închipuiau pe vremuri oamenii că pământul e plat. Bidimensional. Au crezut numai ce au văzut – asta până când unul a inventat corăbiile și altul mai curajos a pornit-o pe mare, ca să găsească restul pământului. Gândește-te la Rant Casey ca la un Cristofor Columb al călătoriei în timp.

De la Radio DRVR, „Grafic de trafic”: Circulația pe partea de vest e blocată. E ca într-o parcare. Echipele de intervenție anunță că incendiul de la CenterPoint a fost stins și că mașina accidentată a fost scoasă de pe șosea, dar băieții de la ambulanță își așteaptă încă marfa.

Potrivit unor prime zvonuri, mașina Daimler-Benz arsă pare să fie goală. Cu toate detaliile sângeroase, aici DRVR, „Grafic de trafic”...

41. Din nou la Rant

De la Radio DRVR, „Grafic de trafic”: Nu trebuie să vă uitați pe cer ca să știți că în noaptea asta e lună plină. Avem deja informații despre o ciocnire ușoară la kilometrul 14, pe autostrada 217, unde două grupuri de nuntași par să arunce cu bucăți de tort unii în alții. Cu știrile care vă fac să-ntoarceți capul, aici Tina Cumva de la „Grafic de trafic”...

Neddy Nelson (***vânător de bușeli*****):** Ce, nu se știe că lumea încă mai merge la vânătoare de bușeli? Ca să aibă parte de transa de drum, de la care îți vin ideile? Sau poate că oamenii ies ca să se urmărească? Adică, știi, ca să cunoască alți oameni și să petreacă ceva timp împreună?

Echo Lawrence (***vânător de bușeli*****):** Relaxează-te. Dacă reușește Cartuș Dunyun să se transplanteze în trecut, noi, ceilalți, o să ne trezim cu o realitate nouă: cum că el ar fi părintele tehnologiei experiențelor procesate. Cartuș o să-și folosească în sfârșit studiile ca să devină un Thomas Edison al transcrierii neurale. Asta dacă își amintește destule despre partea științifică propriu-zisă. Una e să fii autor și alta să dai naștere unei întregi forme futute de artă.

Nu, îndată ce se întoarce în timp și zgâlțâie istoria, noi, ceilalți, am putea să ne trezim mâine într-o lume fără implanturi pentru transcrieri neurale. O să ne uităm tot la filme și-o să citim cărți. Dar Sandy, mopsul mititel al lui Cartuș, o să fie în viață.

Cartuș Dunyun (☾ *vânător de bușeli*): Poate că Rant n-a fost așa de... coios sau de tare cum ni-l amintim. Poate că așa se construiește o figură religioasă: prietenii îl ridică în slăvi din ce în ce mai tare ca să reușească să se culce cu gagici. Îl și vezi pe Sfântul Petru într-un bar, zicându-i vreunei fete drăguțe:

— Mda, o ardeam cu Iisus Hristos. Noi doi eram cei mai buni tovarăși...

Poate că oamenii nu se-ntorc în timp. Poate că minciuni din astea sau orice sună mai bine decât ideea de moarte – neagră, îmbâcsită și veșnică –, poate că genul ăsta de minciuni sexy pun pe roate religiile lumii. Poate că Rant e pur și simplu mort.

Echo Lawrence: Gândește-te cine zice asta. Poate Cartuș Dunyun vrea să se strecoare înapoi în timp fără nici o concurență.

Cartuș Dunyun: Căcat. Ştii, dacă Echo sare înapoi în timp, ar fi cam cum e azi, dar cu mâinile și picioarele în regulă. Normale. Şi cu părinți care trăiesc, cu părinți vii. Nu ciopârțind și umplând de rugină jucării erotice. Echo ar fi de aceeași vârstă cu Rant și Chester – sau cum își mai zice acum. Ar fi doar doi

oameni obișnuiți și plictisitori, între două vârste.

Echo Lawrence: Dacă Neddy reușește să se întoarcă, n-o să mai existe Legea Teritorializării Eficiente și a Vieţuirii în Areale Divizate. Oamenii or să trăiască la fel ca ăia din peșteri și toți or să iasă sau or să intre când le poftește inima. Fără stingeri. O să fie un blocaj auto colosal, așa cum era lumea odinioară.
Cartuș Dunyun: Ați putea spune că de fapt schimbăm mereu trecutul, fie că ne întoarcem sau nu în timp. Închid ochii și Rant Casey pe care mi-l imaginez nu-i cel adevărat. Rant cel despre care îți povestesc e filtrat, colorat și modificat prin mine. Ca orice experiență procesată.

Şi toate felurile astea în care schimb trecutul... pe cele mai multe nici măcar nu știu că le fac. Poți zice că-mi fac de cap nonstop cu trecutul, cu prezentul și cu viitorul.

Echo Lawrence: Dacă Rant o nimerește vreodată cum trebuie, dacă ajunge vreodată-n trecut, ca să-și salveze mama de la... să nu mai devină mama lui, ai șanse să te trezești că nu ai auzit niciodată de numele Rant Casey. El și cu Green ar putea fi amândoi istorici, fără început și fără sfârșit.

Cartuș Dunyun: Așa-i că-i ciudat? În loc de biografie, povestea asta ar deveni ficțiune. Un artefact istoric factual care atestă un trecut ce nu a avut loc niciodată.

Ca Moș Crăciun și iepurașul de Paște, alte adevăruri învechite.

Bodie Carlyle (***prieten din copilărie*****):** Mintea îmi lucrează ore suplimentare ca să facă față la toată bulibășeala asta. Unii, adică țicniții, zic că Rant s-a întors în timp și că poate o să facă el ceva ca nimic din toate astea să nu mai existe vreodată. Sau, poate, ca să nu mai existe el.

Umblă vorba că există o gașcă secretă de tipi care conduc lumea. Tipi care nu pot muri niciodată, așa că ne pun pe noi, ceilalți, să ne agităm, ca să se distreze. Totul depinde de felul cum se joacă ei cu istoria, dar mâine s-ar putea să nu fiu mai real decât Superman sau regele Arthur.

Nu tre' să fii cine știe ce geniu ca să-ți dai seama că astea nu-s decât niște minciuni gogonate.

Neddy Nelson: Întrebați-vă: ce am mâncat astăzi la micul dejun? Ce am mâncat ieri-seară la cină?

Vedeți cât de repede se șterge realitatea?

Tina Cumva (***vânător de bușeli*****):** Ce aș schimba? În următoarea noapte de vânătoare de bușeli, dacă oprește pe marginea trotuarului vreun afurisit de Maserati sau de Rolls-Royce, eu mă sui în el.

Voi, ceilalți, fraieri blestemați, s-aveți o moarte plăcută.

42. Colaboratori

Hudson Baker (***elevă*****)** lucrează în prezent la o teză de licență în drept penal.

Brannan Benworth (***dentist, medic stomatolog specialist*****)** e în continuare izolat în carantină infecțioasă guvernamentală pe o perioadă nedefinită.

Dr. Christopher Bing, doctor în științe (***antropolog*****)** se află în prezent peste ocean și studiază cultura dramaturgiei Nō din Japonia.

Allan Blayne (***pompier*****)** e în continuare izolat în carantină infecțioasă guvernamentală pe o perioadă nedefinită.

Wallace Boyer (***vânzător de mașini*****)** este dispus să țină prelegeri extinse despre relația lui scurtă din avion cu Rant Casey.

Vivica Brawley (***dansatoare*****)** e în continuare izolată în carantină infecțioasă guvernamentală pe o perioadă nedefinită.

Şeriful Bacon Carlyle (***dușman din copilărie*****)** se confruntă cu acuzații de arestare abuzivă, legate de prezumtiva hărțuire a unor vizitatori ai Muzeului Dinților din Middleton.

Basin Carlyle (***vecin din copilărie*****)** e în continuare cetățean activ în familie, la biserică și în comunitate.

Bodie Carlyle (***prieten din copilărie*****)** este curator și lucrează la recent deschisul Muzeu al Dinților din Middleton.

Chester Casey (***fermier*****)** a dispărut la scurt timp după dispariția lui Green Taylor Simms, în contextul unui accident auto în care a fost implicat un singur vehicul.

Irene Casey (***mama lui Rant*****)** este acum o filantroapă bogată. E principala finanțatoare și ghid la Muzeul Dinților din Middleton.

Lynn Coffey (***jurnalist*****)** este autoarea lucrării de non-ficțiune *Plesnești și te ușchești: o istorie a vânătorii de bușeli.*

Gregg Denney (***elev*****)** a decedat. A fost împușccat de poliție, fiind suspectat că ar fi infectat cu rabie.

Cartuș Dunyun (***vânător de bușeli*)**, cunoscut anterior sub numele de Christopher Dunyun, a dispărut atunci când vehiculul pe care îl conducea pe autostradă a părăsit șoseaua și a căzut de pe muchia unei stânci înalte de o sută de metri.

Cammy Elliot (***prietenă din copilărie*)** e în continuare cetățeancă activă în familie, la biserică și în comunitate.

Logan Elliot (***prieten din copilărie*)** e în continuare cetățean activ în familie, la biserică și în comunitate.

Ruby Elliot (***vecină din copilărie*)** e în continuare cetățeancă activă în familie, la biserică și în comunitate.

Reverendul Curtis Dean Fields (***pastor, Congregația Creștinilor din Middleton*)** a modificat practicile împărtășaniei după ce o serie de îmbolnăviri de rabie au fost asociate cu un potir cu suc de struguri ce a circulat între cei șase sute de membri ai congregației sale.

Denise Gardner (***agent imobiliar*)** a fost numită „Vânzătoare de Milioane” pe segmentul regional de vânzări de case familiale pentru clasa mijlocie.

Sean Gardner (***antreprenor*) susține, împreună cu soția sa, o linie telefonică GothStop, un program de intervenție și tratament pentru părinții adolescenților ce au căzut victime stilului de viață *gothic*.

Ina Gebert, masterand (***teolog*) este o invitată foarte potrivită la orice petrecere.

Mary Cane Harvey (***profesoară*) visează la apropiata ei pensionare „oriunde, în afară de Middleton”.

Glenda Hendersen (***vecină din copilărie*) e în continuare cetățeancă activă în familie, la biserică și în comunitate.

Silas Hendersen (***prieten din copilărie*) e în continuare cetățean activ în familie, la biserică și în comunitate.

Brenda Jordan (***prietenă din copilărie*) e în continuare cetățeancă activă în familie, la biserică și în comunitate.

Leif Jordan (***prieten din copilărie*) e în continuare cetățean activ în familie, la biserică și în comunitate.

Allfred Lynch (*specialist în deratizare și deparazitare***)** e în continuare izolat în carantină infecțioasă guvernamentală pe o perioadă nedefinită.

Canada Mercer (*inginer programator***)** a sărbătorit recent prima aniversare a setterului său irlandez, Lulu.

Sarah Mercer (*director de vânzări***)** așteaptă nașterea primului ei copil în luna septembrie a acestui an.

Jayne Merris (*muzician***)** continuă să interpreteze muzică punk rock în concert, în măsura în care i-o permite cariera sa de contabil.

Polițistul Romie Mills (*detectiv la Omucideri***)** a fost promovat recent coordonator al Programului Federal de Control al Rabiei, cu misiunea de a supraveghea reținerea și închiderea în carantină a tuturor persoanelor infectate.

Jarrell Moore (*detectiv particular***)** e în continuare izolat în carantină infecțioasă guvernamentală pe o perioadă nedefinită.

Neddy Nelson (*vânător de bușeli***)** a fost văzut ultima oară ca pasager în mașina din care a dispărut

Chester Casey.

Galton Nye (*consilier metropolitan*) a promovat cu succes implementarea unui program pentru menținerea în carantină a suspecților de infecție cu rabie până la soluționarea amenințării curente la adresa sănătății publice.

Danny Perry (*prieten din copilărie*) e în continuare cetățean activ în familie, la biserică și în comunitate.

Edna Perry (*vecină din copilărie*) e în continuare cetățeancă activă în familie, la biserică și în comunitate.

LouAnn Perry (*prietenă din copilărie*) e în continuare cetățeancă activă în familie, la biserică și în comunitate.

Polk Perry (*vecin din copilărie*) e în continuare cetățean activ în familie, la biserică și în comunitate.

Jeff Pleat (*director de resurse umane*) este în prezent un fotomodel de succes și face prezentări la costume de baie.

Symon Praeger (*pictor*) continuă să picteze

portrete în măsura în care i-o permite profesia de avocat.

Hartley Reed (*proprietar al băcăniei Trackside***)** a pledat nevinovat la acuzația de neglijență criminală după ce o serie de martori au declarat că l-au văzut lingând mere, care ulterior au fost oferite spre vânzare.

Pattie Reynolds (*lucrătoare la bar***)** se ocupă în continuare de bar în măsura în care i-o permite dependența de droguri.

Lowell Richards (*profesor***)** a sărbătorit recent împlinirea a șase luni de când a renunțat la alcool.

Livia Rochelle (*profesoară***)** a sărbătorit recent împlinirea a șase săptămâni de când a renunțat la alcool.

Todd Rutz (*negustor de monede***)** s-a retras din afaceri pe o insulă particulară din Marea Mediterană.

Dr. David Schmidt (*medic în Middleton***)** și-a închis cabinetul medical și a acceptat funcția de supraveghetor regional al carantinei, în conformitate cu Legea Urgențelor Medicale.

Dr. Erin Shea, doctor în științe (***teolog*****)** e în continuare izolată în carantină infecțioasă guvernamentală pe o perioadă nedefinită.

Green Taylor Simms (***istoric*****)** e în continuare căutat de poliție în legătură cu dispariția lui Buster L. Casey.

Tina Cumva (***vânător de bușeli*****)** a fost văzută urcând într-un Dodge Viper care mai târziu s-a ciocnit cu un tren de marfă și a explodat. Echipele de intervenție nu au găsit pe nimeni, viu sau mort, la locul accidentului.

Edith Steele (***director de resurse umane*****)** e în continuare izolată în carantină infecțioasă guvernamentală pe o perioadă nedefinită.

Lew Terry (***administrator de imobil*****)** execută în prezent o pedeapsă de douăzeci și cinci de ani de închisoare pentru infracțiunea de abuz sexual asupra unui copil.

Carlo Tiengo (***manager de club de noapte*****)** e în continuare izolat în carantină infecțioasă guvernamentală pe o perioadă nedefinită.

Luella Tommy (*vecină din copilărie***)** e în continuare cetățeancă activă în familie, la biserică și în comunitate.

Phoebe Truffeau, doctor în științe (*epidemiolog***)** a fost numită țar federal al rabiei, poziție din care coordonează atribuțiile tot mai extinse ale angajaților poliției, în conformitate cu Legea Urgențelor Medicale.

Victor Turner (*antropolog***),** specialist de talie internațională în ritualuri și metalimbaje, visa să-și deschidă o școală de samba în Brazilia. A murit în 1983.

Toni Wiedlin (*vânător de bușeli***)** continuă să participe la vânătorile de bușeli, dar neagă zvonurile potrivit cărora și-ar fi asumat rolul de organizator al jocului.

„După ce *Fight Club* ne-a oferit o meditație asupra prețului pe care trebuie să îl plătim ca să devenim cu toții supereroi, *Rant* merge mai departe și ridică problema prețului pe care trebuie să îl plătim ca să devenim cu toții zei.”

Time Out

„Sclipitor și de un umor negru extraordinar... Cu gustul său pentru basmele contemporane mai mult dure decât pure, Palahniuk pare a fi cel mai potrivit urmaș al lui Vonnegut în literatura americană.”

San Francisco Chronicle

„Palahniuk nu scrie pentru cititorii slabi de înger. Scrie pentru autenticii împătimiți de literatură, pentru cei atrași de volutele imaginației sale furioase și dezlănțuite și de umorul lui detabuizant.”

The New York Times

BIBLIOTECA POLIROM
PROZĂ XXI

„După ce *Fight Club* ne-a oferit o meditație asupra prețului pe care trebuie să îl plătim ca să devenim cu toții supereroi, ***Rant*** merge mai departe și ridică problema prețului pe care trebuie să îl plătim ca să devenim cu toții zei."

Time Out

„Sclipitor și de un umor negru extraordinar... Cu gustul său pentru basmele contemporane mai mult dure decât pure, Palahniuk pare a fi cel mai potrivit urmaș al lui Vonnegut în literatura americană."

San Francisco Chronicle

„Palahniuk nu scrie pentru cititorii slabi de înger. Scrie pentru autenticii împătimiți de literatură, pentru cei atrași de volutele imaginației sale furioase și dezlănțuite și de umorul lui detabuizant."

The New York Times

virtual-project.eu

ISBN 978-973-46-1367-0

www.polirom.ro

POLIROM

Foto copertă: © José Tomás Tocino García

{1} în limba engleză substantivul *rant* are sensul de „violență verbală, dezlănțuire nervoasă, agresivitate manifestată oral” sau de „tiradă monotonă și repetitivă, bălmăjeală”. Aici, onomatopee care imită zgomotul produs de copii atunci când vomită.

{2} *Bacon* – „costiță afumată” (engl.).

{3} în original *Huckleberry Fagg.* Referire sarcastică la Huckleberry Finn, personajul boem și ingenuu al lui Mark Twain.

{4} Recipient decorat și umplut cu bomboane și jucării, pe care copiii trebuie să-l doboare cu bețele, legați la ochi. Obiceiul se practică la festivități în special în Mexic și America Centrală.

{5} *Gothic* – curent de atitudine și modă specific adolescenților. Adepții lui se îmbracă în negru, adoptă poze, atitudini și idei sumbre, amintind de romantismul tenebros de secol XIX (bezna, răul, grotele, tenebrele), și vădesc o atracție spre morbid. Tinerii *goth* nu trebuie confundați nici cu metaliștii sau punkerii, nici cu adolescenții *emo,* căci reprezintă o subcultură distinctă (n.r.).

{6} Stimulent al sistemului nervos central, folosit la copii pentru tratarea problemelor de concentrare și atenție.

{7} Centrul pentru Controlul Epidemiilor (n.r.).

{8} Trupă fictivă de pop rock. „Membrii” ei sunt personajele unui serial de animație intitulat *The Archie Show,* care a debutat la canalul american de televiziune CBS în 1968. Melodia *Sugar Sugar,* interpretată de muzicieni de studio sub numele respectiv, a devenit un mare succes al anului 1969.

{9} Litera de după anul punerii în circulație a monedei reprezintă inițiala monetăriei: D – Denver, S – San Francisco, P- Philadelphia etc. (n.r.).

{10} Charles Edward Barber (1840-1917), gravor-șef al Monetăriei Statelor Unite.

{11} Joc de cuvinte. În limba engleză *rabies* („rabie”) și *babies* („copii”) sună asemănător.

{12} Aperitiv mexican ce constă din bucăți de lipie din făină de porumb cu brânză și ardei iute sau alte condimente, toate prăjite laolaltă.

{13} Numele unei cărți de Fred Gipson, ce are ca subiect o relație de prietenie cu sfârșit tragic dintre un băiat și un câine. Cartea a apărut în 1956, iar în 1957 a fost ecranizată la Walt Disney Productions.

{14} Criminal în serie rămas necunoscut, ce a acționat în California de Nord la începutul anilor ’60.

{15} „Bau-bau” sau „Omul Negru” (engl.).

{16} Lee Harvey Oswald (1939-1963), presupus asasin al președintelui american John Fitzgerald Kennedy.

{17} Sirhan Bishara Sirhan, condamnat la închisoare pe viață pentru asasinarea senatorului Robert F. Kennedy.

{18} John Wilkes Booth (1838-1865), actor american, asasinul președintelui Abraham Lincoln.